

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · quart període · sèrie P · número 84

Ple del Parlament

Sessió 40, tercera i darrera reunió, dijous 10 de novembre de 2022

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge 302-00199/13	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures 302-00201/13	12
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el parc d'habitatge social 302-00203/13	22
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat de dissolució de les cambres de la propietat 302-00204/13	30
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el procés de preinscripció i la planificació de l'oferta formativa de la formació professional el curs 2022-2023 302-00200/13	39
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (continuació) 302-00199/13	50
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures (continuació) 302-00201/13	50
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el parc d'habitatge social (continuació) 302-00203/13	51
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat de dissolució de les cambres de la propietat (continuació) 302-00204/13	51
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el procés de preinscripció i la planificació de l'oferta formativa de la formació professional el curs 2022-2023 (continuació) 302-00200/13	51
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la paràlisi recurrent del Govern i els plans per a afrontar la propera crisi 302-00202/13	52
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació política actual i la continuïtat de la catorzena legislatura amb un govern en minoria 302-00206/13	62

Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de la Infància 401-00026/13	72
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la paràlisi recurrent del Govern i els plans per a afrontar la propera crisi (continuació) 302-00202/13	73
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació política actual i la continuïtat de la catorzena legislatura amb un govern en minoria (continuació) 302-00206/13	74

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 40.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de Territori.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bon dia, diputats, diputades.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

302-00199/13

Reprenem la sessió amb el dissetè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I, per exposar-la, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Bé; gràcies, presidenta. Comencem la sessió d'avui amb un tema del qual n'hem parlat moltes vegades i segurament tampoc en diré gaire coses noves que no m'hagin sentit dir abans. Sí que volia constatar una votació que va haver-hi al debat de política general, que és d'aquelles votacions..., quan encara el Govern era de seixanta-sis –per tant, encara era més difícil aconseguir segons quins resultats–..., doncs que va haver-hi prou suport de tota l'oposició per constatar el fracàs de les polítiques d'habitatge de la Generalitat de Catalunya de la darrera dècada per aconseguir ampliar el parc públic de lloguer social.

És una constatació que entenc que el conseller considerarà que sí que tenia lloc en aquest Parlament, i nosaltres el vam interpellar claríssimament per veure si, ara que per fi, no?, Esquerra Republicana agafava directament les polítiques d'habitatge, doncs, hi havia aquest canvi de model, aquest canvi de prioritat, i si això es notaria en el pressupost que ara mateix s'està començant a parlar o a intentar parlar amb els grups que necessitaran per donar-hi suport. Llavors, nosaltres ja vam avisar que moltes de les coses que anirien a la moció anirien molt en aquest sentit: a constatar aquest canvi de model i aquest canvi en les prioritats i en les voluntats.

Haig de dir que el document d'esmenes presentat pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya no va massa cap aquest canvi de model. O sigui, de fet, han fet el mateix que fan sempre, que és intentar diluir, intentar rebaixar, evitar comprometre's i quedar-se una mica en el «ja ho farem, potser...», «sí, mirarem a veure...», «continuarem fent el que estem fent...». Per tant, molt de canvi de model..., no apunta maneres, aquesta nova conselleria. Quedem-nos amb el pressupost, no?: 1.500 milions d'euros. Clar, dius, és doblar el pressupost de l'any anterior, però encara està molt lluny del que va recomanar el mateix Consell de Treball, Econòmic i Social, que s'havia d'arribar a l'u per cent del PIB, que són 2.400.

Està encara més lluny del que els hi han demanat el Sindicat de Llogateres, que els hi han demanat el dos per cent; per tant, serien 4.800 milions. Per tant, encara ens estem quedant molt curts. Però és que venim de l'acord de pressupostos de l'any 2022 i s'havia d'arribar a aquests 1.000 milions, no?, que van sonar amb l'acord de la CUP, que s'han aprovat en diverses mocions, que estava dintre del pressupost, però quan ens reunim és pràcticament l'única acció del pla de seguiment de l'acord de pressupostos que consta com a no iniciada, perquè, clar, era en funció d'uns suposats

ingressos que havien d'arribar, extrems, i que no han arribat –diuen–, tot i que sí que hi han hagut ingressos extrems per a la Generalitat de Catalunya i aquests no s'han destinat tampoc a habitatge.

Però és que llavors entrem a parlar del pla de xoc per posar la llista d'espera de les meses d'emergència a zero. Com a mínim, una previsió; com a mínim, saber com ho pensen fer per evitar que hi hagi un any o dos anys d'espera per a les persones que necessiten un pis de la mesa d'emergència. Cap concreció. Ni tan sols seure a pensar i a proposar com ho pensen fer, amb quines eines i amb quins mecanismes. Diran: «És que fa molt poc que hi som i ens ho estem mirant.» Ja, però és que ja venim de molt lluny. L'acord de pressupostos del 2020 ja incloïa un pla de xoc per posar les llistes d'espera de les meses d'emergència a zero –el del 2020. I ja hi havia, eh?, Esquerra Republicana en el Govern; de fet, l'acord es va tancar amb la conselleria d'Economia, amb el conseller Pere Aragonès, si ho recorden. Per tant, el tema ve de lluny. Esperàvem una mica més de concreció en les seves propostes.

La proposta d'ampliar el parc públic de lloguer l'any 2023 en un mínim de cinc mil habitatges. És evident que no estem dient que els cinc mil hagin d'estar ja..., lliurades les claus el 2023, però sí que s'engeguin tots els mecanismes perquè, a partir del pressupost del 2023, s'hi incorporin aquests cinc mil habitatges com a mínim. Saben que la principal eina que tenen a l'abast és el tanteig i retracte, que és la que dona resultats com més aviat millor, però per a això també calen algunes modificacions legislatives que els hi proposarem per poder optar a tanteig i retracte sense que siguin només habitatges d'execució hipotecària, que això ens ampliaria també bastant l'abast.

Més propostes, molt concretes. La construcció d'habitatges dotacionals d'emergència en solars amb equipaments, els Aprop. Que al començament, quan es van començar a Barcelona, tothom va desconfiar d'això de viure en contenidors, i que ara ja poden anar a veure, amb premis internacionals inclosos, com estan sent una resposta de construcció ràpida per a allotjaments d'emergència.

Mobilització de pisos buits. Hem d'entrar a tocar l'impost de pisos buits. Al final hem acceptat una transacció de que estudiem quin n'ha estat l'impacte i mirem com és la millor manera de que, efectivament, tinguin efecte dissuasiu i que hi hagi entitats que els hi surti molt car tenir pisos buits, però és que ara mateix «la Caixa» té una bonificació de l'impost de pisos buits, perquè té habitatges en el parc social. Llavors, si té habitatges en el parc social, té una bonificació a l'hora de pagar l'impost de pisos buits dels pisos que té buits. Clar, com s'entén? Quin incentiu té «la Caixa» d'ampliar encara més, amb lloguer social, aquests pisos buits? Cap.

Conseller, diputats, diputades, ens han decebut les esmenes. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Crec que el canvi de model –i acabo, vicepresidenta– no es constata, de moment. Nosaltres hi seguirem insistint. I saben que l'acord de pressupostos que tant esmenten dependrà molt del que es faci en habitatge.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenos días, señora vicepresidenta, señor *conseller*, señores diputados. Volvemos a hablar de políticas de vivienda en este Parlamento, lo que refleja que es un problema que preocupa, y mucho, a los catalanes. No obstante, este no es un problema de hoy ni del año pasado; llevamos cuarenta años de gobiernos nacionalistas para los que la vivienda pública nunca ha sido una prioridad, y de ahí la situación actual, ¿no? A nosotros también nos preocupa la situación de la vivienda en Cataluña, y por eso hemos presentado tres enmiendas.

Como ya hemos explicado en múltiples ocasiones, para VOX el aumento del parque de viviendas, y especialmente de viviendas públicas, debe ser una prioridad. La situación actual, en la que se dificulta y en muchos casos se imposibilita acceder a una vivienda a amplias capas de la sociedad, es inaceptable. Creemos que se deben reorientar las políticas de gasto público eliminando el gasto superfluo, y especialmente el gasto político –que, según algún estudio, en Cataluña podía llegar a representar el treinta y seis por ciento del presupuesto–, y destinar los recursos escasos a la prestación de los servicios básicos de los ciudadanos, y la vivienda es uno de los más básicos.

Y, en la asignación de estas viviendas públicas y de las ayudas para su disfrute, creemos que ha de aplicarse la perspectiva de familia, y destinarse a las familias más desfavorecidas, y especialmente a las familias numerosas, que habitualmente tienen severas dificultades para acceder a una vivienda acorde a sus necesidades.

También debe aplicarse el principio de prioridad nacional, y en este sentido va la primera de nuestras enmiendas. Y creemos que deben ser los españoles que se encuentran en dificultades y cuyos padres y abuelos contribuyeron con su esfuerzo y sus impuestos a levantar este país quienes preferentemente se beneficien de estas ayudas cuando las necesitan. (*Alguns aplaudiments.*)

Nuestra segunda enmienda está relacionada con la defensa que desde VOX siempre hemos hecho de la propiedad privada y de la libertad económica. Y por ello nos oponemos con rotundidad a cualquier medida favorecedora o comprensiva de la okupación. Igualmente, nos oponemos a que se graven con más impuestos las viviendas, pues creemos que ya pagan bastantes. O que se obligue a los propietarios a alquilar su vivienda, o que se les imponga un inquilino determinado, y, encima, que se les apliquen fuertes sanciones si no lo hacen.

Todas estas situaciones, que, por desgracia, se van imponiendo cada vez con mayor crudeza, tienen un efecto demoledor sobre el mercado de la vivienda, desincentivan la inversión en el sector y están produciendo el efecto contrario al que supuestamente pretenden.

En VOX creemos que hay que hacer justo lo contrario: se deben dar facilidades para que los particulares y empresas inviertan en el sector de la construcción y la rehabilitación de viviendas, y para ello hay que facilitar suelo, simplificar trabas administrativas, bajar los impuestos –como recogemos en nuestra tercera enmienda– y garantizar seguridad jurídica, respeto a la propiedad privada y a la libertad empresarial. Con todo esto, veremos como pronto volveremos a ver grúas en nuestras ciudades generando riqueza.

Y, respecto a los españoles que no pueden acceder por sí mismos a una vivienda, debe ser la Administración pública y no los particulares quien, mediante su construcción o sistemas de ayudas, se las faciliten, empleando para ello los recursos necesarios.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Bé, bon dia a tothom. Diputats, diputades, conseller... Diputada Segovia, jo crec que ens entendrem en qüestions d'habitatge. I crec que estem molt més a prop del que, evidentment, després els posicionaments, no?, de minut i resultat, podrien semblar indicar, per la intervenció que hem tingut. De fet, ens abstindrem o votarem a favor de tots els punts d'aquesta moció.

Una part, perquè hi estem d'acord i perquè són qüestions que ja estan en marxa, s'estan fent o es van anunciar fa poques setmanes. I una altra perquè..., en alguns punts ens haurem d'abstenir no perquè no siguin les línies que s'han de seguir enda-

vant, que hi estem d'acord..., és a dir, la prioritat u, malgrat totes les urgències, malgrat l'emergència, ha de ser l'ampliació del parc d'habitatge públic costi el que costi, no ens podem distreure d'això, i hi ha d'haver un compromís pressupostari; ara, perquè hi hagi un compromís pressupostari hi ha d'haver pressupostos.

I més important que la xifra total, que estem d'acord en que cada any n'hi ha d'haver més i hem d'arribar allà on puguem..., però el més important és que hi siguin els pressupostos, que la xifra sigui estable en el temps, perquè és l'única manera realment de tirar endavant una política d'ampliació del parc d'habitatge públic. L'any passat teníem els 700 milions; enguany veurem on s'arriba. El CTESC situa un terra de 800, com a mínim; per tant... Bé, això és molt més assolible, diguem, que pretendre doblar un pressupost que ja va créixer molt l'anterior any. Per tant, veurem fins on arribem. Però el més important és que la quantitat, sigui la que sigui, més enllà de barallar-nos per si es dobla cada any, que tant de bo –crec que això seria d'ampli consens, falta la disponibilitat de recursos–..., el més important és que es mantingui en el temps i que puguem construir unes polítiques d'habitatge que vagin per sobre de les anades i les vingudes de molts governs.

I el que és important per a això també és que es faci des de tot arreu. I aquí tenim uns deures pendents del Govern espanyol. Sabem que ambdós compartim que hi ha aquests deures pendents i que cal desencallar recursos i cal desencallar també canvis legislatius en àmbits que fan bullir els carrers i que són urgents. Sabem que hi estem d'acord, però entre tots ens hi hem de posar per aconseguir que això vagi endavant.

La resta d'apartats de la moció..., doncs, tenim diverses dades. És veritat, ara hi ha hagut un canvi de signe en alguns àmbits del Govern, i, per tant, sabem que l'Incasòl té en diferents estats de producció més de 1.700 habitatges. Hem d'aconseguir augmentar aquest ritme. Hem de mirar també tot el que pot donar de si el tanteig i retracte des de les diferents administracions. Però la xifra dels cinc mil ha de ser un objectiu, ens hi hem d'esforçar. No pot ser una soga, tampoc. És a dir, si n'hi ha dos mil, millor que mil; si n'hi ha tres mil, millor que dos mil. I, evidentment, amb el pla territorial sectorial d'habitatge, un cop ja s'aprovi definitivament, i que hauríem d'evolucionar –ho hem dit molts cops en aquest faristol– cap a un pacte nacional pel dret a l'habitatge a nivell de país..., doncs això ens ha d'ajudar també a impulsar i a arribar realment a aquests objectius.

I, per últim, m'agrada també poder situar... Aquest passat mes d'octubre es va aprovar un programa per contractar dinou professionals de l'Agència Catalana de Consum precisament destinats a vetllar pel compliment d'aquestes lleis que ha aprovat el Parlament. Això és fonamental. No ens podríem quedar només en el terreny d'haver aprovat les lleis, calia desplegar-les; aquest Govern hi està plenament compromès. Però entrem en el tram més difícil, com he dit al principi, que és la mobilització d'aquest parc d'habitatge públic, en el qual comptem, evidentment, amb la vostra força política, també amb les majories d'aquesta cambra, per poder arribar als objectius compartits.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Eva Candela Lopez.

Eva Candela Lopez

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, bon dia. Diputats i diputades, diputada Segovia... Mireu, l'oportunitat d'aquesta moció del Grup Parlamentari d'En Comú Podem..., jo crec que ha estat molt encertada. Encertada perquè hem aprofitat el primer Ple possible per poder debatre amb el nou conseller, amb el Juli Fernández, les po-

lítiques d'habitatge i veure quines línies..., que ens expliqui quines línies seguirà a partir d'ara.

Ell, en la compareixença, la primera vegada que el vam poder escoltar, ja va dir que l'habitatge per a la seva conselleria seria una prioritat, i que hi posarien els recursos econòmics, que alinearien molts instruments i que haviem de trobar mecanismes per treballar tots junts. Fins aquí hi podem estar tots d'acord, i la setmana que ve, en compareixença a la comissió, segur que podrà ampliar totes aquestes mesures.

Bé, hi ha una cosa, avui, per això, que m'ha amoïnat, i és alguna de les coses que ha dit el diputat Pau Morales. Diu: «Ara que hi entrem podrem veure en quina situació, d'en marxa, està l'Incasòl.» Perdonin, però estaven en el mateix Govern i porten molts anys en el mateix Govern, i precisament les polítiques d'habitatge no havien sigut polítiques que haguessin creat confrontacions amb els dos socis del Govern, com sí que ho havien sigut temes d'infraestructures. En aquestes polítiques havien anat votant moltíssimes mocions, els dos grups, a favor. A mi no em diguin que, en un govern, els socis no saben com estan les polítiques d'habitatge que porta un altre departament; però bé... (*Alguns aplaudiments.*)

Nosaltres ara tampoc tenim masses esperances en el que passarà, i no en tenim perquè no han complert l'acord d'investidura que van tenir amb la CUP, de destinació de 1.000 milions per a habitatge. Tampoc han complert l'acord amb els comuns per aprovar el pressupost de l'any 2022, i tampoc han complert moltíssimes de les resolucions i mocions que s'han aprovat tant en aquest plenari com en comissions.

I ara estem a les portes d'un nou pressupost. El grup dels comuns són interlocutors prioritaris per negociar aquests pressupostos. Senyora Segovia, no es deixi endarrar aquesta vegada. (*Aplaudiments.*) Pressioni, condicioni, perquè, si no, no tirem endavant.

I diu el diputat Pau Morales també: «Oh, és que s'ha de negociar aquest pressupost i els esperem.» Però si és que ja el van negociar amb ells, l'any passat. Ja van acordar certes coses amb ells. I per què no les compleixen? Eh?

Bé, a més del pressupost, pensem que la política d'habitatge té bastantes més assignatures pendents. I el conseller deu tenir sobre la taula com és la llei de territori, posada en un calaix des de fa temps i que és molt important per a les polítiques de llarg recorregut de l'habitatge en el nostre país; el pla territorial sectorial d'habitatge, pendents de que s'aprovi, del que, segons van comprometre's, dependrà el pacte nacional per a l'habitatge. Dos temes molt importants, perquè, si no ens conjurem tots els sectors –sectors socials, sectors econòmics i sectors polítics–, no ens en sortirem, perquè això és una xacra que tenim a sobre i hi portem molts anys de retard. Vol dir que esperem que el pla territorial sectorial d'habitatge, que ja estava aprovat inicialment, no el tornem enrere per tornar-lo a aprovar inicialment i passem un altre mandat –perquè ja portem un temps d'aquest mandat i estem en la mateixa situació de quan vam començar el mandat–..., i que no perdem quatre anys més.

El pla de xoc, el pla de xoc de les llistes d'emergència, jo ja... De veritat, vam votar que si en dos mesos el presentarien, que si en un any es presentaria... La senyora..., la diputada Segovia la veritat és que és de molt bona fe: «He de tornar-ho a posar perquè es torni a aprovar», perquè així anem. Aquest any jo no sé quan comença a comptar; ara ho compta des de fa un any, ho compta des d'ara i anem tirant endavant, però aquestes llistes d'emergència clamen al cel i cada vegada hi ha més famílies esperant un habitatge digne.

I les excuses de que ara fa poc que hi són, doncs, no són excuses, perquè vostès porten molts anys formant part del Govern de la Generalitat. I el que han de fer és posar-se ja les piles, anar per feina i venir amb els deures una miqueta fets.

I comunicar-li que nosaltres votarem a favor de la moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, diputats, diputades, conseller. Bé, votarem (*pausa*) –suspens...– a favor d'aquesta moció (*l'oradora riu*), però ens agradaria explicar una mica per què.

Vostès, en el punt 1, diuen que volen reflectir que la voluntat real és de canviar aquest model de polítiques d'habitatge i parlen d'invertir més. I jo els hi llegiré la pàgina 105: «Els ciutadans de Catalunya tenen dret a un habitatge digne. S'ha de fer efectiu el dret d'habitatge procurant que estigui a l'abast de tothom.» En el seu punt 4 de la moció, diuen: «Planificar i iniciar la construcció de 1.500 allotjaments d'emergència per a famílies desnonades.» A la pàgina 106 es diu: «Impulsarem un pla per incrementar fins a 1.500 el nombre d'habitatges protegits produïts per la Generalitat.» En el punt 3 de la seva moció ens diuen: «Ampliar el parc públic de lloguer durant 2023 fins a cinc mil habitatges.» A la pàgina 30: «Ampliar el parc d'habitatge de lloguer social amb un objectiu mínim de cinc mil habitatges.»

Doncs bé, entenc que venen aquí amb aquesta moció, carregada de bones intencions, però el que els hi acabo de llegir és el programa de Junts per Catalunya, que ja contempla tots els punts de la seva moció més una de les parts de l'acord que teníem de govern, que també contemplava la construcció d'aquests cinc mil habitatges. Per tant, amb aquesta moció..., n'entendem la bona voluntat, però poc aporten, perquè és una mica el que ja s'estava fent des del Departament d'Habitatge de la Generalitat, i, per tant, el que fem és sumar-nos a una cosa que ja estava prevista i en la que ja hi estava treballant la consellera Cervera.

En el seu punt 2 –també voldria fer aquest apunt– plantegen reduir a zero les llistes d'emergència per evitar el risc d'exclusió social. Però nosaltres, en el nostre programa..., i no només això, sinó que vostè coneix el programa Reallotgem, més tot el que s'ha fet en tanteig i retracte. La Generalitat ja estava actuant per acabar amb aquestes llistes d'emergència. El dret de tanteig i retracte li recordo que, a més a més, ha sigut una mesura de força èxit que ha permès aconseguir a la Generalitat més de 3.500 habitatges. I això fins i tot ha estat copiat per altres comunitats autònomes, perquè ha estat una mesura força efectiva.

Per tant, a vegades potser és més fàcil proposar mocions que posar-nos a actuar, perquè..., ara tornarem a la ciutat de Barcelona, que ja sap que a vegades n'hi faig menció: en els darrers anys, més de sis-cents famílies esperant una llar, que suposa un increment en les llistes d'espera de més del 157 per cent en els últims tres anys.

I, encara més, conscients del problema de tantes famílies, des de Junts per Catalunya, sempre, a l'ajuntament s'ha ajudat a aprovar totes aquelles eines que facin referència a com solucionar aquest problema –per exemple, la reserva del trenta per cent per fer habitatge de protecció oficial.

Doncs bé, des del 2019 es comencen construccions: cinquanta per cent a Tarragona, vuitanta-quatre per cent a Lleida, 142 per cent a Girona; a Barcelona ha caigut en un quaranta-u per cent. Per tant, poc més a dir.

I, sobre les mesures, vostè parlava dels mòduls com si fossin una cosa de l'Ajuntament de Barcelona, però els mòduls estan inventats ja des dels anys noranta als països nòrdics, i ja hi ha molts països que apliquen la construcció a partir de mòduls.

Però per a tot això –i això sí que ho dic per a tots els que a Madrid participen d'alguna cosa– cal finançament. I, és clar, ja saben que els ajuts que es donen per a aquests pagaments de lloguer que també proposen venen, en part, de pressupostos de l'Estat i del *plan de vivienda*. I, sigui el Govern que sigui –en aquest cas, vostès, perquè hi participen, i també tots aquells que participin en aprovar els pressupostos d'aquest Estat–..., doncs, aquests fons no acaben d'arribar. L'aportació és sempre ri-

díficula. Molts, molts, molts, molts, molts programes –molts, fins a tretze programes en el *plan estatal*–, i molt pocs, pocs, pocs, pocs diners per dur-los a terme.

A Catalunya els hi recordo que arriben gairebé deu vegades menys diners..., menys diners, deu vegades menys, que fa deu anys. I l'hi diré: l'Estat viu sempre d'aquell..., ara mateix, d'aquell estiuet de Sant Martí que ens han proposat els fons Next Generation, però els propers anys no hi ha previsió de destinar recursos a la creació de nou habitatge de lloguer social. Per tant, o ens espavilem i busquem com es finançarà tot això o potser haurem de retornar aquests fons i acabarem fent el ridícul.

I, per acabar, agraïm, d'aquesta moció, que reclamin polítiques d'habitatge fetes per l'Administració pública i que deixin de crear obligacions a la propietat privada, perquè no els hi pertoquen i al final acaben sent un brindis al sol, perquè el que acaben fent els tribunals és tirar-nos-ho enrere.

Bé, ja els hi anuncio això que els hi he dit. Els hi votarem a favor, perquè des de Junts per Catalunya estem compromesos amb les polítiques públiques d'habitatge, que sovint són amb una visió diferent, però sempre des del convenciment que s'ha de fer tot el possible per fer aquestes polítiques d'habitatge, que, de fet, ja recull el nostre Estatut de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Sí. Bon dia, diputats, diputades, vicepresidenta. Bé, nosaltres també votarem favorablement a quasi tots els punts que ens presenten a la seva moció. Entenem imprescindible el primer punt, que és incrementar el pressupost destinat a les polítiques d'habitatge. Com ja s'ha explicat, l'any passat es va posar molt en focus almenys garantir aquests 1.000 milions, que tampoc no acabem d'aclarir si efectivament es van acordar o no, ha quedat en una incertesa. Apujar-ho a 1.500 milions també ens sembla una bona opció. I recalquem que, igualment, com explicava la diputada dels comuns, aquesta xifra està molt lluny de les quantitats pressupostàries que es destinen a les polítiques d'habitatge a la majoria de països de l'entorn europeu.

Sí que ens han sorprès una mica i ens han deixat preocupades les explicacions que ha fet el diputat d'Esquerra Republicana, que ha dit «amb independència dels números». No, no, és que els números són la clau. I si no hi ha números, si no hi ha partides potents, difícilment es poden fer polítiques d'habitatge. Per tant, el número no és una cosa casual, que no sigui important; el número que destinem a pressupost és una cosa bàsica i imprescindible.

Pel que fa al segon punt, relatiu al pla de xoc i a la necessitat d'eliminar llistes d'espera, totalment d'acord. Hem d'implementar aquest pla de xoc, a més, si tenim en compte que ara mateix vivim en l'època de les moratòries. Tenim una moratòria de llançaments..., tot i que es continuen portant a terme llançaments, en principi hi ha unes moratòries, una per a les execucions hipotecàries, que s'acabarà, aquesta suspensió, el 2024. També hi ha unes moratòries per a aquells llançaments que venen d'arrendaments, que també es van prorrogant de forma semestral. I, evidentment, un dia s'aixecaran les moratòries i tindrem un problema absolutament immens.

Pel que fa a ampliar el parc públic de lloguer en un mínim de cinc mil habitatges, també hi estem a favor. No només a través del tanteig i retracte, que, com es deia, s'ha vist que és una opció que funciona, sinó també a través d'altres sistemes que el que busquin és la cessió de l'ús perquè sigui administrat per part de l'Administració pública i es destini, no?, a totes aquelles persones que ho necessiten.

El que sí que ens genera molts dubtes i moltes contradiccions és el punt de la moció que diu que s'ha de planificar iniciar la construcció de 1.500 allotjaments d'emergència. Nosaltres entenem que no cal construir, que els pisos hi són. El que passa, que els pisos no es destinen al que s'han de destinar; que hi ha pisos que estan buits, i que hi ha molts i molts pisos que es destinen a habitatges turístics. I segurament no s'haurien de destinar, tots aquests pisos, a habitatges turístics en un país en què estem en una situació d'emergència habitacional. Una situació d'emergència habitacional que no només és compartida per partits com Esquerra, comuns o CUP, sinó que és compartida per tot l'arc parlamentari, a la vista de les explicacions que es fan des d'aquest faristol.

Per tant, iniciar la construcció de 1.500 allotjaments en una situació de crisi climàtica, en què..., per tant, la construcció és generar més emissions, més depredació del territori, quan, si es fan unes polítiques valentes i incisives, es pot aconseguir aportar al mercat de l'habitatge per destinar-lo a «vivenda» habitual immobles..., doncs entenem que ara mateix aquesta construcció no és prioritària.

Pel que fa a incrementar també..., una altra cosa que ens genera molts dubtes: l'increment que demanen de fins a 50 milions d'euros dels ajuts al pagament. De fet, la diputada de Junts, quan parlava en el faristol, deia que veia bé aquest punt, no? Precisament aquest és el punt que defensen... I això ho vam veure quan estaven fent les compareixences de la llei d'emergència habitacional, quina era la posició d'aquells que venien a posar sobre la taula el punt de vista de la propietat. Precisament el que ells reclamen constantment és que no cal tocar l'import del lloguer i que, en tot cas, el que cal és fer polítiques d'habitatge a través de les subvencions, de subvencionar aquella part que les famílies no poden pagar en concepte de renda.

Nosaltres ja ho hem dit per activa i per passiva, que això ens sembla que són polítiques de transferència de diners de mans públiques a mans privades, que no són unes polítiques estructurals que serveixin per revertir la situació, tot i que és veritat que la situació, alhora, és greu.

I, per tant, als altres punts també hi votarem favorablement, perquè ens semblen molt raonables.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Sí; gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Senyor Fernández, doncs ho té complicat, eh? La veritat, no sé si li convé, això de ser conseller –des de l'estima que li tinc– i tenir les polítiques d'habitatge a la seva conselleria, que és on haurien de ser; de fet, és on han de ser.

Però ho té complicat, perquè avui he escoltat, per un costat, que vostè ha de fer un canvi de model ara. Però, clar, no hem d'oblidar que Esquerra Republicana porta governant i tenint d'alguna forma responsabilitats polítiques i de gestió, doncs..., fa molts anys. També li han demanat que dupliqui pràcticament el pressupost d'habitatge. Nosaltres hi estem d'acord. De fet, nosaltres som més..., en això som més raonables, potser, i fa anys que demanem aquests 1.000 milions anuals. Des del 2015 companys meus han estat en aquest faristol demanant aquests 1.000 milions. Però també li demanen que no construeixi res. Això ho ha dit crec que la CUP. Per tant, si pot aconseguir ajuntar aquestes peces i fer una política d'habitatge, doncs, potser l'hi podrem agrair. Jo ho dubto, però potser sí.

Jo el que li he de dir bàsicament és que no hem tingut política d'habitatge els últims deu anys, vull dir, per dir-ne una xifra, bàsicament, però sí que és cert que aquí a Catalunya, doncs, tot i que ara tots parlem de moltes xifres i tots parlem de la necessitat i d'ampliar l'oferta..., en aquest cas, no l'oferta, sinó..., bé, sí, l'oferta del

parc públic i, sobretot, el parc públic d'habitatge..., el que és cert és que des de la Generalitat no s'ha fet política d'habitatge en els últims deu anys. I això ens porta a la situació que ens porta i a no saber definir molt bé quina és la realitat en la que ens trobem. La realitat en la que ens trobem és molt senzilla: les polítiques i la legislació que s'han anat aprovant en aquest Parlament els últims anys no funcionen. Ho diem una vegada i una altra: no funcionen.

Aquest 2022 hem reduït l'oferta. S'ha reduït l'oferta de lloguer per part d'aquells que realment generen aquesta oferta de lloguer, que no és pas l'Administració pública, sinó que és, diguéssim, l'àmbit privat. S'ha reduït l'oferta de lloguers i s'ha incrementat el preu del lloguer a tota Catalunya. Aquesta és la realitat: tenim menys persones que lloguen o que volen fer o cedir aquest lloguer del seu habitatge a aquells que ho necessiten realment i els preus són més cars.

I com ho podem solucionar? Doncs segurament, evidentment, posant-hi més diners, ampliant el parc públic, en molts casos, perquè això, evidentment, hauria d'incrementar l'oferta, però també és cert que hem de regular o hem de legislar d'una altra manera.

I, per tant, aquesta moció que tenim aquí, per un costat, la primera part –jo crec que s'ha comentat– nosaltres la votarem a favor, perquè jo crec que al final està plena de bones intencions que després vostès, des dels comuns, hauran segurament de negociar amb Esquerra Republicana, en aquest cas, entenc, i veurem què en surt, de tot això. M'imagino que és una carta als Reis i dubto que... –als Reis, em sento de Reus, però és una carta als Reis, senyora Segovia–..., i crec que..., no sé si els Reis li retornaran exactament això, per un costat.

I, després, és evident, jo..., des del punt de vista que hi ha una segona part de la moció, que és on es parla de tota la..., potenciar, validar, avaluar la legislació erròniament desenvolupada a Catalunya, algunes inclús, evidentment, com és la Llei 11/2020, que el propi Consell de Garanties Estatutàries va denunciar que tenia problemes de constitucionalitat i que, de fet, tindria problemes per aplicar-se i que al final no ha servit de res, perquè no s'ha reduït –ho torno a dir– ni el preu del lloguer ni s'ha incrementat l'oferta de lloguer a Catalunya..., doncs aquí nosaltres no hi podem votar a favor. Votarem en contra els punts 8 i 9 i ens abstindrem en el punt 7.

La primera part..., ja els hi dic, que tot i que sembla una carta als Reis i que per nosaltres..., perfecte, no serem nosaltres qui evitem que la seva illusió, doncs, continuï avançant i continuï desenvolupant-se en aquest Parlament. Creiem que no es farà, però hi votarem a favor.

Per tant, sort, conseller. Ho tindrà difícil.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Escoltant les intervencions dels diputats dels grups que fins fa poc estaven al Govern, crec que el resum de «canvi de model» seria sinònim de «deixar de parlar i fer coses», bàsicament. És a dir, perquè si ara resulta que tot el que es diu a la moció que s'hauria de fer ja està al programa de Junts i ja es volia fer i ja s'havia de fer..., és que no ho fan, és que el balanç és nefast. O sigui, és una de les àrees que menys execució té a l'acord de pressupost del 2022, i això, reconegut pel mateix Govern.

Per tant, parlen, parlen, parlen, però no fan, perquè el Reallotgem ha estat un absolut fracàs. Quants contractes s'han fet del Reallotgem? Quants contractes se n'han fet? Quants recursos s'han executat del Reallotgem? I els hi hem dit diverses vegades que s'ha d'avaluar, i també s'han aprovat mocions de que això s'hauria de canviar.

Diputat, l'acord de pressupostos dependrà del compromís. O sigui, podem anar jugant a la boleta de veure què va primer, però és que, si no hi ha el compromís, no hi haurà l'acord. I ahir el conseller de Salut també tornava a parlar de l'acord; és que, si no hi ha el compromís, no hi haurà l'acord. Per tant, les coses estan sobre la taula.

És cert que encara vaig de bona fe, com deia la diputada socialista. Vaig tan de bona fe que encara em crec que el Partit Socialistes es mourà i deixarà de bloquejar la llei estatal d'habitatge. (*Aplaudiments.*) Imaginin si vaig de bona fe que encara em crec que compliran els acords, no? Això de complir els acords –acords a Unidos Podemos, al pressupost, i acords d'investidura–..., i permetran una regulació efectiva dels lloguers i que hi hagin alternatives als desnonaments. Imaginin si vaig de bona fe. I sí, en això, ens hi tindran.

I els pressupostos no depenen només d'En Comú Podem, que el Partit Socialistes també s'està oferint des de fa molt en aquest acord de pressupostos. Encara estic esperant que situïn l'habitatge com una de les prioritats d'aquest acord. (*Remor de veus.*) Encara ho estem esperant. Per tant, col·loquin les coses també quan s'asseguin, perquè estan parlant d'una sèrie de coses, però n'hi han d'altres que no estan parlant.

Per tant, bona fe, tota, perquè nosaltres el que volem és ser útils. I si per ser útils ens hem d'asseure i negociar i confiar, ho farem, perquè per això estem, per ser útils per a la gent.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures

302-00201/13

Passem, doncs, al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula el diputat Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Vicepresidenta, conseller, diputades, diputats... Qui és el titular i qui és el responsable del ferrocarril metropolità, de les seves inversions? El Govern de Catalunya. Gairebé 1.400.000 usuaris del metro el fan servir cada dia: més del doble que Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya i rodalies Renfe, si sumem els dos operadors. De fet, és el gran mode de transport públic del país, i no és de rebut que el Govern de Catalunya no ho posi en valor i no posi tots els recursos per tirar endavant aquest mode de transport públic.

I per això instem, en aquesta moció, que en el termini de sis mesos el Govern comprometi tres coses: el calendari per fer efectiu l'allargament de la línia 3 del metro fins a Esplugues, la línia 4 fins a la Sagrera, la línia 1 a Badalona, fins als barris de Montigalà, de Lloreda i Sant Crist. Segon, l'adquisició de nous trens que donin resposta a la creixent demanda de mobilitat del metro. I tercer, l'execució del pla de manteniment i millora de l'any 2023 a l'any 2035. Per garantir què? Per garantir la qualitat i la seguretat de la infraestructura i del servei. Sis mesos, que és el que planteja aquesta moció, és un termini raonable perquè el Govern ordeni els seus recursos i plantegi què fer amb el ferrocarril metropolità.

Nosaltres considerem, i ho exposem també en aquesta moció, que Catalunya necessita una estratègia aeroportuària adaptada a la nova realitat. Avui constatem, un cop més, l'interès de les aerolínies pels vols transoceànics, tenint com a referència

l'aeroport de Barcelona - El Prat. També constatem que més aviat que tard arribarem al punt de saturació de les instal·lacions actuals. Per nosaltres, pel Grup Socialista i Units per Avançar, l'ampliació i la transformació de l'aeroport de Barcelona són necessàries per al progrés social i econòmic.

I darrere d'aquesta vocació internacional hi ha diversos objectius: internacionalitzar encara més l'economia catalana i no perdre i saber captar noves inversions i més inversions. Si no ho fem nosaltres, ho faran altres territoris del sud d'Europa. Les oportunitats es perden, si no es treballa, i hem de treballar també a favor de l'economia del país, de les seves empreses i, sobretot, dels seus treballadors i treballadores. Es tracta, des del nostre punt de vista, d'estar al servei i al costat de la gent.

També considerem, i ho plantejem en aquesta moció, que és necessari abordar la ronda Nord entre Sabadell, Castellar i Terrassa per connectar amb la B-40 fins a Alella, per connectar la zona nord del Vallès Occidental fins al port i l'aeroport. És una necessitat clara, és una necessitat majoritària al territori i també en aquest Parlament. Ho defineix el pla de mobilitat del Vallès, aprovat quan alguns de vosstres governaven junts. (*Remor de veus.*) Sí, sí, vull dir Junts per Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya. El Govern d'Espanya està disposat a traspasar la competència sobre el traçat d'aquesta infraestructura viària i el pressupost per tirar endavant l'obra. En una recent entrevista del nou conseller de Territori, ens deia: «Aquesta ronda Nord no respon a les necessitats del territori.» Miri, qui està en minoria en aquesta qüestió és el Govern de Catalunya.

Els hi proposem també que encarreguin els estudis informatius per allargar la línia S2 de Ferrocarrils de la Generalitat fins a Castellar, i que també estudiïn la possible duplicació de les línies de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya fins a Igualada i Manresa per fer més atractiu i més competitiu aquest traçat, i, per tant, captar més usuaris.

I, finalment, en aquests trenta segons que em queden, volem saber, d'aquests 759 milions d'euros que pengen de l'addicional tercera de l'any 2008 i que s'han de destinar a infraestructures de mobilitat, i que ja ho van debatre en aquest Parlament –ja es va aprovar una moció i el Govern ens havia de presentar després de l'estiu en què pensava destinar aquestes inversions–, justament en què pensa invertir en infraestructures de mobilitat el Govern de Catalunya, i que concretin quines són aquestes inversions que finançaran infraestructures en el conjunt del país.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, vicepresidenta. Conseller Fernández, diputats, diputades... Bon dia a tothom. Bé, aquesta moció parla d'alguns dels molts dèficits d'infraestructures de Catalunya. Curiosament, d'infraestructures que depenen de la Generalitat, però no de les que depenen de l'Estat espanyol, i passa de puntetes sobre el dèficit inversor de l'Estat espanyol a Catalunya i ni anomena el dèficit fiscal que ens impedeix disposar dels nostres recursos per fer les infraestructures que nosaltres voldríem.

La postura de Junts per Catalunya en mobilitat i infraestructures és sobradament coneguda: som els de la Catalunya del sí, els de la Catalunya del sí a les infraestructures que milloren els serveis i les oportunitats per a tots els catalans. Agraïxo al diputat Terrades la predisposició i les converses –tot i que poca cosa se'ns ha acceptat–, però el diputat Terrades s'ha oblidat de dos punts vitals. U, el dèficit crònic d'infraestructures que pateixen milions de catalans o milers de catalans cada dia, el funcionament de Renfe, el caòtic i desastrós funcionament de Renfe.

Mirin, quan jo era petit, Renfe deien que volia dir «Rogamos Empujan Nuestros Ferrocarriles Estropeados», i no ha canviat gaire. Per anar de Puigcerdà a Barcelona es triga tres hores i quart, exactament el mateix que l'any 1922, quan va inaugu-

rar-se la línia fins a Puigcerdà. Això, amb sort; divendres passat van ser sis hores. Venir de Lleida o de Valls amb l'R13 o de Figueres o Girona amb l'R11 assegut en una cadira de Renfe és una utopia; com deia una usuària aquesta setmana, «és el pa de cada dia». Doncs no, nosaltres no volem assumir que sigui el pa de cada dia. Ho volem solucionar. I amb la gratuïtat no es soluciona. Es soluciona amb un servei que funcioni. I per això volem que es traspassi tot a Ferrocarrils de la Generalitat, i hem presentat una esmena en aquest sentit.

I el segon punt és el dèficit fiscal a Catalunya respecte a Espanya, aquests 20.196 milions d'euros anuals que paguem en impostos i que no tornen. O sigui, 55,3 milions *cada dia*. O sigui, vostès demanen que la Generalitat faci infraestructures, però ens espolien els nostres diners per fer aquestes infraestructures. I, per altra part, no executen les inversions que el Govern d'Espanya es compromet a fer a Catalunya. Entenen per què som independentistes, entre altres coses?

Bé, anem a la moció. Analitzem-la des de la Catalunya del sí. Punt 1: dèficit d'inversions. Foment del Treball estima que el dèficit d'inversió en infraestructures a Catalunya en els últims dotze anys és de 35.000 milions d'euros, xifra que la cambra de comerç apuja fins a 45.000 milions d'euros. L'any passat, l'Estat espanyol va executar menys del trenta-sis per cent de les inversions previstes a Catalunya, enfront del 184 per cent executat a Madrid. Enguany, el primer semestre no ha arribat al setze per cent. Això és insostenible i ho sabem tots. Els 759 milions del primer punt són les molles; nosaltres volem el pa sencer.

Dos, metro. Certament, 412 milions de viatges el 2019. Una estructura de país. Estem d'acord en que s'han de fer les inversions, però cal finançar-les amb aquest dèficit inversor d'Espanya. Per això demanem el pagament de la disposició addicional tercera referent al període 2009-2011-2013, que en garanteixi el finançament, i que es calcula que són 3.000 milions d'euros. No ho han acceptat.

Ronda Nord del Vallès. Els problemes de mobilitat del Vallès són evidents, i per això, en consens amb el territori, el Govern va aprovar el febrer del 2021 –estaven a govern, vostès, conseller– el pla específic de mobilitat del Vallès, que inclou la ronda Nord. Una ronda dins del sistema urbà de Terrassa, Sabadell i Castellar que doni continuïtat a la mobilitat local dels municipis i resolgui els problemes actuals. Una ronda dissenyada des de Catalunya, consensuada amb tots els municipis del Vallès, de titularitat catalana i finançada cent per cent per l'Estat espanyol.

Punt 4 de la moció, l'aeroport. Mirin, només hi ha hagut un únic aeroport europeu que ha duplicat el tràfic en els últims deu anys: Barcelona. Avui, sense vols directes a Amèrica o Àsia, no tindríem les fires més potents d'Europa, com la Mobile, ni tantes exportacions ni tants serveis avançats en salut, coneixement, universitat, logística, tecnologia, etcètera. El Prat ha de ser el *top* cinc europeu d'aeroports, i no la T5 de Barajas.

Girona i Reus han de complementar Barcelona, però ara és urgent consolidar el *hub* intercontinental, òbviament, amb respecte a la biodiversitat i preservant l'espai natural protegit del delta del Llobregat, i, òbviament, gestionat des de Catalunya. Un *hub* intercontinental és clau en l'economia del coneixement. El talent és global i es mou en avió.

I trens. Vostès parlen de l'S2, l'R5, l'R6. Nosaltres parlem de totes les línies, i per això volem que es traspassi tot.

I acabo. S'imaginem quina Catalunya podríem tenir, sense aquest dèficit inversor de 45.000 milions d'euros? Ja fa molts anys que tindríem un aeroport que seria un *hub* internacional. Fins i tot tindríem un tren que arribés a la Seu d'Urgell i que connectés tot el Pirineu, i tindríem un servei ferroviari de ferrocarrils equiparable als millors europeus.

S'imaginem quina Catalunya podríem tenir, amb un pressupost de 53.000 milions d'euros, en lloc de 38.000 milions d'euros? 53.000 milions d'euros són els diners que pagarem els catalans en impostos aquest 2022, tots els catalans i les catalanes. I és

per a tothom, que volem aquesta Catalunya del sí, una Catalunya amb infraestructures que millorin serveis i oportunitats a qualsevol racó d'aquest meravellós país que tenim.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Ferran Estruch i Torrents.

Ferran Estruch i Torrents

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats... Diputat Terrades, deixi'm començar aquesta intervenció amb tres afirmacions. Constatar que no ha volgut negociar ni acordar els temes rellevants d'aquesta moció, i ho sap, diputat Terrades, que ho lamento i em sap greu, perquè n'hem xerrat molta estona.

Saben la necessitat de governar per al país sencer, més enllà de les grans infraestructures, de consensuar i acordar inversions per a tot el territori que garanteixin l'equitat territorial i la competitivitat del país. Fer-ho, per això, en aquest context que ens toca viure de crisi energètica i climàtica.

Tercera: som fermes defensors i no defugim l'execució dels projectes de país i dels projectes ferroviaris que el país necessita, i així ho hem defensat sempre, siguin competència de qui siguin –siguin competència de l'Estat o siguin competència de la Generalitat.

La moció parla de temes molt rellevants, i hi estem d'acord: executar les ampliacions de la xarxa de metro prevista a la fase 1 del pla director d'infraestructures fins al 2030, i, en particular, l'allargament de la línia 3 fins a Esplugues, la línia 4 fins a la Sagrera o la línia 1 fins a Badalona. L'execució, com també diu a la moció, del pla de manteniment i millora 23-35, o fer estudis o l'estudi pertinent per a l'arribada de la línia S2 a Castellar del Vallès de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Segurament, si no haguéssim tingut tanta pressa, diputat, o alguns altres interessos, haurien esperat a escoltar la setmana que ve el conseller en comissió i ens hagués explicat amb més detall tot això que els hi dic.

També crec que és de justícia, com s'ha fet, reiterar, encara que no els hi agradi sentir-ho i en parlin molt poc, els nombrosos incompliments de l'Estat en matèria d'infraestructures, que perjudiquen la ciutadania, els treballadors i treballadores d'aquest país, i ens resten competitivitat, per no parlar de la nefasta gestió de rodalies.

Del que sí que parlen en la moció –i no és cap sorpresa, perquè és el seu tema, perquè els hi agrada molt, perquè són els seus projectes estrella– és de l'ampliació de l'aeroport i de la B-40, Quart Cinturó. Altre cop amb els dos grans projectes, com si el país no tingués altres problemes, i problemes molt importants. Dic que els hi agrada molt perquè puc comptar amb les dues mans els cops que aquest Parlament ha votat, s'ha pronunciat, ha proclamat sobre aquestes dues infraestructures, com si fent-ho reiteradament, per art de màgia, ja fossin una realitat.

Des d'Esquerra –i ho saben– en cap cas ens neguem la importància de treballar en aquestes qüestions. I, és més, ho estem fent. I el Govern i el conseller, malgrat les poques setmanes que porta al càrrec, estan afrontant ja aquestes qüestions.

Treballar per a què? Per Esquerra, treballar per a què? Treballar per a una solució de futur per transformar l'aeroport del Prat en un veritable *hub* internacional. Des del rigor tècnic, amb consens, sense imposicions, i conscients del context mundial de crisi climàtica que vivim, dels canvis en la mobilitat internacional i de l'anàlisi real de les necessitats, treballant i parlant amb tothom, evidentment.

També volem arribar a un acord per la mobilitat del Vallès, i aquí li fèiem esmenes al respecte per desencallar posicions que teníem, molt contradictòries, però tampoc ha estat possible. Bàsicament perquè ens venen amb les receptes de sempre, un projecte ideat als anys seixanta que no respon a les necessitats d'avui del Vallès. I Esquerra denuncia, no li agraden les coses, però fa propostes, com vam fer amb

una proposta de resolució en comissió explicant les nostres propostes per a la mobilitat del Vallès. Per cert, si tan necessari, urgent i clamorosament important és el Quart Cinturó, per què no l'han fet en quaranta anys?

Per últim, i referent al primer punt, els recursos de la disposició addicional tercera de l'Estatut. Els hi direm clar: el Govern de Catalunya haurà de fer el que digui aquest Parlament, només faltaria; ara bé, no ens facin a nosaltres còmplices d'acords i apunts o lletra petita que no hem vist en cap conveni de la comissió bilateral. Enlloc, i tampoc als acords públics, com li deia, de la comissió mixta, diu que la Generalitat hagi de presentar la concreció de les infraestructures de mobilitat en què s'invertiran aquests recursos. Uns recursos que l'Estat ha de compensar a Catalunya pel dèficit d'inversió en infraestructures, tal com marca l'Estatut, i, per cert, la sentència del Tribunal Suprem, i que el 2008 es va acordar en 759 milions d'euros, dels quals només se n'han ingressat fins avui 200 milions.

Per tant, diputat, ras i curt, pagar el que es deu.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Señora vicepresidenta, señor *conseller*, diputados, buenos días de nuevo. Pues, una vez más, y aprovechando la crisis que ha supuesto la salida de Junts del Gobierno de la Generalitat, y en concreto del cambio de partido que dirige la actual *conselleria* de Territori, el PSC nos trae una nueva moción sobre infraestructuras. Como varios de los puntos ya han sido tratados en este Pleno, vamos a ver si la posición de cada uno de los partidos de este Parlamento es la misma o cambia en algún caso –veremos.

Por parte de VOX, la posición es la misma: creemos que se deben reorientar las políticas de gasto público eliminando el gasto superfluo, y especialmente el gasto político, y destinar los recursos escasos a la prestación de los servicios básicos de los ciudadanos. Y, respecto a las infraestructuras, destinar los recursos disponibles a aquellas infraestructuras que principalmente benefician a un mayor número de ciudadanos o faciliten la creación de riqueza.

Entrando en concreto en el contenido de la moción, reclaman al Gobierno de la Generalitat que presente el informe con la lista de infraestructuras a las que va a destinar los 759 millones de euros que el Estado *regala* a la Generalitat fruto de antiguos y nuevos acuerdos entre gobiernos socialistas de España y gobiernos separatistas de la Generalitat.

Nosotros estamos en contra de estos acuerdos. Creemos que el Estado no debe caer en este error y regalar cientos de millones de euros a gobiernos separatistas, aunque sea para dedicarlos a infraestructuras de movilidad. Si es necesario construir infraestructuras, que las construya el propio Estado. Pero si existe ese acuerdo y el Gobierno de la Generalitat se comprometió, ¿eh? –se comprometió, aunque alguno parece que lo ha olvidado–, ante este Pleno a entregar esa lista, pues hay que exigírsela, aunque ya sabemos que su prioridad no es servir a los ciudadanos ni cumplir sus compromisos ante este Parlamento, al que desprecian continuamente –y acabamos de ver otro acto de desprecio a este Parlamento–, sino atender a su agenda separatista y últimamente también a sus luchas partidistas –también están muy entretenidos.

Respecto al proyecto de ampliación del aeropuerto de Barcelona, ya nos hemos mostrado favorables en múltiples ocasiones. Creemos que es un proyecto beneficioso para Cataluña, beneficioso para España, y se debería buscar la mejor de las opciones posibles para realizarlo. Ahora bien, hay que recordar a los socialistas que, junto a sus socios comunistas y a los separatistas, nos han bloqueado varias iniciativas en

comisión de este Parlamento para escuchar –solo para escuchar, ¿eh?, *solo* para escuchar– a varios expertos en la materia.

Sobre la construcción del Cuarto Cinturón, o B-40, también hemos presentado iniciativas para acabar su construcción. Hoy nos vuelven a presentar su propuesta de construir un nuevo tramo, ¿eh?, pero, eso sí, que lo pague el Estado y que lo construya la Generalitat. Lo volvemos a decir: si es necesario construir infraestructuras –y, en este caso, lo es–, que las construya el propio Estado. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero ¿por qué el Gobierno de la Generalitat se opone a que el Estado invierta y genere riqueza en Cataluña? Pues porque si lo hace, si el Estado invierte y genera riqueza en Cataluña, temen que se destruya su mensaje victimista, el que nos han acostumbrado a escuchar todos los días. De hecho, hoy lo hemos vuelto a escuchar; no hay día, ¿eh?, sin escuchar el mensaje victimista de los separatistas. Se opondrán a todas las propuestas que vengan del Estado, aunque tengan que hacerlo, como en estos casos, con razonamientos absurdos.

Desde VOX defendemos que las administraciones públicas deben estar al servicio de los ciudadanos y que las infraestructuras generen riqueza para todos. Y es nuestro deber defenderlas, sean hechas por un ayuntamiento, por una diputación provincial, por un gobierno regional o, como en este caso, por el Estado.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... «Hem arribat a un moment de la història en què hem d'orientar els nostres actes atenent a les seves conseqüències per al medi. Per ignorància o per indiferència, podem causar danys immensos o irreparables al planeta del que depenen la nostra vida i el nostre benestar.» Aquestes paraules estan recollides en la declaració final de la primera Cimera de la Terra, de fa mig segle, a Estocolm. La seva vigència ens hauria d'esglaiar, perquè cinc dècades després el món continua donant passes cap al que ha denominat el secretari general, António Guterres, com a «infern climàtic».

«Ignorància o indiferència: la primera va poder ser allegada durant un temps com a atenuant; la indiferència no absol davant del tribunal de la posteritat.» Aquestes paraules no són meves –ja m'agradaria, perquè estan molt ben escrites i són molt boniques–; són unes paraules que va pronunciar el president del Govern espanyol, Pedro Sánchez, només fa dos dies a la COP27 d'Egipte, que s'està fent a Sharm al-Sheikh, al balneari luxós de Sharm al-Sheikh.

Ho diem perquè ens trobem constantment paraules grandiloqüents, inclús poètiques, i, després, mocions que apunten en una línia absolutament contrària, no? El text que els hi llegia es preguntava com és que, cinc dècades després, el món continua donant passes enrere. Doncs, precisament, el món continua donant passes enrere amb mocions com la que avui ens presenta el Partit Socialistes sobre infraestructures. I per què? Doncs perquè posen sobre la taula l'ampliació de l'aeroport en un moment, com dèiem, d'infern climàtic, segons el secretari general de l'ONU.

Parlen vostès de creixement respectuós amb la biodiversitat, quan vostès saben que això..., i ho diem perquè, aplicant el mètode científic, perquè així ho diuen els informes..., és un oxímoron, parlar de creixement d'un aeroport i respecte a la biodiversitat. El món ja ha pujat un grau de temperatura respecte a l'era preindustrial i centenars d'espècies ja s'han extingit. I vostès continuen utilitzant paraules molt boniques en uns espais, en discursos, i, en canvi, presentant mocions que ens fan anar dècades enrere.

Foment ja va avisar fa uns dies que no descansaria fins que s'ampliés l'aeroport. Van fer una reunió el passat 12 de setembre i van manifestar aquest posicionament,

i entenem que aquesta moció és precisament fruit d'aquesta reunió. Nosaltres no podem de discutir per activa i per passiva la necessitat d'ampliar l'aeroport, quan ja ha passat el temps, no?, que s'havia d'acordar amb el Dora, quan va haver-hi una manifestació multitudinària en aquest país on va sortir la societat civil a dir un «no» rotund i gegant contra l'ampliació de l'aeroport, però vostès sistemàticament ens tornen a posar aquest punt a l'ordre del dia. Doncs, evidentment, els hi votarem que no.

Com també els hi votarem que no el punt número 4, que es refereix a l'ampliació a la ronda Nord o Quart Cinturó entre Sabadell, Castellar i Terrassa. A nosaltres no ens sorprèn que vostès portin aquest punt de l'ordre del dia, no?, perquè, en el fons, agafen una mica el discurs de VOX, com ens ha dit el ponent de VOX, que diu que les infraestructures generen riquesa. Vostès encara entenen aquesta necessitat d'infraestructures com a generador de riquesa, generador de moviment de l'economia. Nosaltres ja estem en un altre paràmetre. El que sí que ens ha sorprès és que precisament transaccionessin aquest punt de la moció amb Junts per Catalunya, que va passar de voler fer la DUI fa quatre dies a negociar amb el Govern de l'Estat els mecanismes per poder redactar un procés constructiu.

Entenem que a data d'avui amb l'Estat no s'ha de negociar res. S'ha d'exigir el traspàs de totes les infraestructures –les de mobilitat i especialment les viàries– i no cal anar a pidolar cap més engruna. I tot el que no sigui això no pot estar a la nostra agenda política.

Sí que ens ha sorprès, també, l'esmena, que no ha sigut acceptada per Esquerra Republicana, perquè està redactada de tal manera que no sabem si és que està obrint la porta a la redacció del Quart Cinturó, i anirem veient, ara que tenim unes eleccions municipals al calendari, com s'anirà concretant aquest, perquè no hem vist que aquesta esmena sigui un «no» rotund al Quart Cinturó.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Marc Parés Franzí.

Marc Parés Franzí

Bé. Bon dia, diputats, diputades, conseller. Ens presenta el PSC aquesta moció, amb algun punt en el que hi estem d'acord i en altres, efectivament, doncs no. Al primer punt ens parlen –jo crec que és una qüestió de transparència, no?– de publicitar aquelles inversions que el Govern de la Generalitat pensa fer en el compliment de la sentència relativa al compliment de l'Estatut pel que fa a la disposició addicional tercera.

Nosaltres creiem que estaria bé saber a què es destinen els diners i quines són les infraestructures. Si no saben en quines infraestructures gastar-los, doncs, no pateixin, que nosaltres tenim propostes de quines poden ser les inversions que ara mateix fan falta al nostre país, com, per exemple, el tren tram del Bages; per exemple, el tren tram de la Costa Brava, o altres inversions ferroviàries a les que segur que podríem destinar aquests recursos. Per tant, votarem a favor del primer punt.

Després, però, el Partit Socialistes ens mostra les seves prioritats en matèria d'infraestructures, de les quals, doncs, és evident que distem fortament. I ens deia el diputat Terrades que ells amb aquesta proposta estaven al costat de la gent. Jo els diria que estan al costat d'alguna gent, d'alguns interessos econòmics, no?, com, per exemple, allò que defensa Foment del Treball o altres organitzacions, però no al costat de la globalitat de les classes populars d'aquest país.

I després, també, si un mira el llistat de propostes que ens fa el PSC com a prioritats en infraestructures, doncs, constatem també que els costa sortir de la regió metropolitana de Barcelona, perquè entre les seves prioritats n'hi ha poques que vagin més enllà de la regió metropolitana de Barcelona.

Jo crec que aquí hi ha un tema de model important. Per una banda, el tema de model sobre la tipologia d'infraestructures. Vostès ens parlen del Quart Cinturó, ens parlen de l'aeroport, i ens parlen poc de ferrocarril. Quan parlen de ferrocarril, ho fan exclusivament de l'àrea metropolitana, ho fan..., del metro, no? Però, després, el model que vostès defensen amb aquestes prioritats és un model extremadament radial. És a dir, repeteixen aquest model de connectar tot el territori exclusivament amb Barcelona, i no connectar el territori entre si, amb cadascuna de les seves comarques i de les seves vegueries.

I jo crec que aquest és el repte que tenim ara mateix per endavant, des del punt de vista d'infraestructures i desenvolupament territorial del país: que siguem capaços de pensar la mobilitat no només de forma radial, connectant amb Barcelona, sinó dins de cadascun dels seus territoris, i que, per tant, puguem pensar en com connectem el conjunt de la Costa Brava, no?, o dels municipis del voltant de les Garrotxes i comarques gironines, com fem connexions al Penedès, com donem solucions de mobilitat amb rodalies, per exemple, doncs, a les Terres de Ponent, a Lleida, com connectem també les Terres de l'Ebre entre si, quines solucions tenim pel Pirineu... Per tant, deixem de voler connectar només amb Barcelona i pensem que el territori és molt més divers.

Algunes mencions a les propostes que vostès fan, i que ja en coneixen sobradament els nostres arguments, eh? Pel que fa al Quart Cinturó, el que ara en diuen «ronda Nord», abordem el conjunt de problemàtiques de mobilitat del Vallès? Efectivament, com diu el pla específic de mobilitat del Vallès, que té uns objectius molt clars i els hem repetit en algunes ocasions..., però l'objectiu 5 del pla de mobilitat del Vallès diu: «Afavorir el transvasament modal en viatgers i mercaderies cap a modes de transport més sostenibles.» Si un agafa la quota modal actualment de mobilitat interna entre municipis –intermunicipal– al Vallès, resulta que únicament el tretze per cent es duu a terme en modes de transport col·lectiu. Per tant, l'objectiu principal ha de ser com anem cap a modes de transport col·lectiu quan tenim una quota modal únicament del tretze per cent, i, per tant, com l'augmentem.

Però és que, després, altres objectius del pla de mobilitat del Vallès... L'objectiu 7, «reduir l'impacte en la contaminació atmosfèrica i en el canvi climàtic de la mobilitat», o l'objectiu 9, «moderar el consum i reduir la intensitat energètica del transport». Tots aquests objectius, que són prioritaris, del pla de mobilitat del Vallès, no s'aconsegueixen amb més construccions viàries, no s'aconsegueixen amb la ronda Nord; s'aconsegueixen amb més inversió en ferrocarril i en transport col·lectiu. Per tant, anem cap aquí, si aquestes són les nostres prioritats.

I això no vol dir que no haguem de donar respostes als problemes de mobilitat del Vallès, perquè, efectivament, sí, hi ha una gran quantitat de vehicles, trenta mil vehicles diaris que circulen entre Castellar i Sabadell, i que s'hi ha de donar resposta, però segurament..., o creiem nosaltres que la ronda Nord no és la solució, sinó que podríem pensar en altres alternatives per donar-hi resposta, com el bypass entre Castellar i la C-58. Per tant, pensem solucions que realment siguin respectuoses amb el medi, que deixin de trinxar el Vallès i que no continuïn incrementant les emissions d'efecte hivernacle.

No em queda temps, però ja saben la nostra posició sobre l'ampliació de l'aeroport. El nostre vot hi serà contrari, perquè no creiem que calgui ampliar l'aeroport, hi han altres solucions. I, en qualsevol cas, si volem donar resposta a una situació d'emergència climàtica, el que cal és reduir el nombre de vols, i no pas augmentar-lo.

Gràcies, vicepresidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller*... Mire, hoy vamos a hablar aquí de infraestructuras, que es uno de los temas que me motivó a mí personalmente a entrar en política desde el mismo sector desde el que procedía de la sociedad civil, como otros compañeros de mi partido, pues, vinieron de la sanidad o de la educación o de la empresa. Pero, antes de hablar de infraestructuras, me gustaría recordar una cosa, y verán que es importante recordarlo.

En 2006 nació aquí en Cataluña un proyecto político que alzó la voz frente a anomalías democráticas que algunos pretendían normalizar; anomalías que algunas no tenían que ver con las infraestructuras, como que, en una parte de España, como es esta comunidad autónoma, se tratase el español, una de las dos lenguas oficiales y la lengua común de nuestro país, como una lengua extranjera, que es como se trata prácticamente en los colegios. Anomalías que eran crecientes y profundas y con terribles consecuencias, como pudimos ver después.

Las anomalías, como digo, también llegaban a las infraestructuras, no solo por ese infame «tres per cent», sino también porque las mentiras desde las propias instituciones no paraban de crecer. El Govern culpaba al Gobierno de España, por ejemplo, desde la publicidad institucional, de los peajes, cuando la inmensa mayoría de los peajes que había en Cataluña eran consecuencia de una implantación de este propio Govern. Y de cercanías se hablaba también, desde la publicidad institucional, poco menos de que las infraestructuras eran tercermundistas y de que los retrasos casi los provocaba a propósito el Gobierno de España. Bueno, digo «casi» y no: hubo un *conseller* que llegó a decir aquello.

Por supuesto que los catalanes no merecíamos ser quienes más peajes pagan –yo he pagado muchos– y tampoco merecemos sufrir retrasos en cercanías –yo he pasado muchos nervios por los retrasos de los trenes–, pero mucho, mucho menos merecemos un gobierno autonómico que aprovecha el descontento que eso genera para generar, a base de burdas mentiras, muchísimas mentiras, un sentimiento antiespañol que ha ido carcomiendo nuestra sociedad y que le ha generado un daño que va a costar mucho reparar. Eran épocas del tripartito, luego el Estatut, y unas políticas de apaciguamiento que, señor Terrades, ya debería haber comprobado que no funcionaron para nada.

Y me dirán: ¿a qué viene ahora todo esto? Esto viene a que el PSC nos está queriendo devolver a la casilla de salida con la gravedad de que ahora no puede decir ni siquiera que no sabe las consecuencias que eso tendrá. Lo hemos dicho muchas veces, en especial con los indultos, pero sirve también para las infraestructuras: no hay peor cesión de competencias al separatismo que darles la razón. Y desde Ciudadanos, desde luego, no estamos dispuestos a ceder ni un milímetro en la defensa de la razón.

El PSC habla de pasar página, pero claramente lo que anhelan es volver a aquella casilla de salida que les iba tan bien. Y prueba de ello es el redactado de esta moción. El primer punto habla de invertir 759 millones entre los ejercicios 2021 a 2024. Muy bien. A mí me parece muy bien no invertir 759 millones, sino muchos más. Pero es que habla de hacerlo para compensar el déficit de infraestructuras del 2008. Por favor, señores del PSC, dejen de tragarse esa burda porquería. Ninguna inversión genera un déficit de inversión porque no se invierte en proporción al PIB. Hay déficit de infraestructuras cuando faltan infraestructuras, no cuando no se ha invertido en proporción al PIB. No hace falta darles la razón a quienes no la tienen. No hace falta darles la razón para invertir 1.000, 2.000 ni 4.000 millones de euros en infraestructuras en Cataluña.

El segundo habla de ampliar el metro hacia Esplugues, la Sagrera, Badalona..., y totalmente de acuerdo. ¿Verdad que ahí no se preocupan de si el PIB de Badalona o de Santa Coloma es más alto o más bajo que el de Sant Cugat? Hay que invertir allí y se invierte.

El tercer parla de ampliar el aeroport. Ay, qué bonito sería tener un gobierno de España que defendiese que el proyecto de ampliación del aeropuerto es bueno, está trabajado, se ha buscado el consenso y es rentable social, económica y hasta medioambientalmente, y que explicasen mucho mejor a todos los catalanes que la solución es buena, que está estudiada, que se trabajó ese consenso y que sencillamente no se hace porque a este Govern de la Generalitat, pues, no le debe ir bien.

En cuanto a la B-40, yo no sé cómo puede haber habido una bajada de pantalones mayor. O sea, aquí, les damos el dinero y..., háganla. Debe ser que creen que en el ministerio son muy malos haciendo obras. Yo no lo creo. O, desde luego, no me fío menos del ministerio que del Govern de la Generalitat.

Y, en cuanto al quinto, al de duplicar FGC hasta Igualada o Manresa, ahí sí que son asépticos. Ahí no dicen que la línea que llega a Manresa es de principios del siglo XX y que no ha cambiado el trazado, que sigue siendo vía única... Ahí no dicen nada de eso. Todo eso es verdad. Seguramente no es necesario decirlo, pero tampoco es necesario decir muchas otras cosas.

Con todas esas inversiones, por supuesto, estamos perfectamente comprometidos y las apoyamos, pero no voy a dejar de decir aquí lo que está haciendo el PSC. La actuación del Gobierno de España en cuanto a las infraestructuras o el redactado de esta moción son pruebas de que las razones por las que nació Ciudadanos en 2006 siguen más vigentes que nunca y son las únicas válidas para derrotar al nacionalismo a largo plazo. Así que, muy a pesar de algunos, aquí vamos a seguir.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Jordi Terrades Santacreu. *(Pausa.)* Diputat Jordi Terrades Santacreu... *(Rialles.)*

Jordi Terrades Santacreu

Disculpi, vicepresidenta, però estàvem aquí comentant la jugada. Senyora Bravo, vostès, que els hi agrada anar molt als jutjats..., hauria de saber que aquests 750 milions d'euros responen a una sentència del Tribunal Suprem. *(Aplaudiments.)*

Senyor Ferran Estruch, diu: «Complir amb allò que diu el Parlament.» Doncs comenci a dir-los als seus consellers i conselleres que hauran d'aplicar algunes coses, perquè miri, un, dos, tres, trenta-tres, no poden pretendre governar com si tinguessin la majoria de la cambra. *(Aplaudiments.)* Estan en franca minoria. I vostès, amb les seves esmenes, el que volien fer era diluir aquesta moció per escapolir-se de responsabilitats. És el Govern, senyor Estruch, que ha tingut menys suport parlamentari des de la recuperació de la Generalitat de Catalunya. I així no podem seguir.

Més ben dit, el país..., els ciutadans i les ciutadanes necessiten, en aquests temps complexos que vivim, un govern sòlid, un govern fort amb majoria suficient, tot el contrari del que és en aquests moments el Govern de Catalunya i que representen vostès en aquests moments. I no ens podem permetre tenir infraestructures i inversions aturades per la paràlisi del Govern. Volem i necessitem infraestructures estratègiques que fan i que han de fer que Catalunya encari el futur amb força, i que facin més fàcil la vida a les ciutadanes i els ciutadans.

Per cert, senyor Fàbrega, l'R3, que es va inaugurar, com vostè sap, l'any 1922, fa cent anys, de Barcelona a Puigcerdà, tardava cinc hores i vint minuts. He estat repassant ara els horaris dels trens en aquells moments. I, per tant, no vingui aquí a embolicar la troca. I, per cert, en el tema de Renfe, trens..., el que ha fet el Govern d'Espanya és autoritzar un crèdit a Renfe perquè pugui comprar cent onze nous trens, perquè la paràlisi que té el Govern de Catalunya els hi està solucionant en aquests moments el Govern d'Espanya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el parc d'habitatge social

302-00203/13

Passem, doncs, al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el parc d'habitatge social, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Per exposar-la, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Bien; gracias, vicepresidente. Hoy VOX presenta una moción especialmente necesaria. No hay suficientes viviendas sociales en Cataluña. Esta carencia se refleja perfectamente en la lista de espera. Las pocas que hay, o están okupadas por delincuentes o se adjudican preferentemente a extranjeros.

Los catalanes, con una vulnerabilidad más que demostrada, se quedan sin una vivienda y sin la posibilidad de desarrollar su proyecto vital de familia. Los jóvenes no pueden emanciparse debido a la subida de los precios de los alquileres, los más altos de toda España. Las hipotecas y los alquileres ya suponen, de media, el cuarenta por ciento del sueldo de la gran mayoría de los catalanes. Estos deben elegir entre dormir bajo un techo o tener un plato de comida sobre la mesa para sus hijos.

Esta es la radiografía actual en Cataluña, consecuencia directa del abandono de las políticas de vivienda y de la ausencia de gestión durante los últimos cuarenta años. Dado que les vemos muy faltos de ideas –y, lamentablemente, también de iniciativa–, les proponemos once postulados, que dividiremos en tres grandes bloques, sin duda imperativos para solucionar el problema que ustedes llevan años creando.

El primer gran bloque habla de la necesidad de construcción de vivienda social, y esto es imperativo. En la interpelación ya les expliqué cómo hacerlo y cuántas viviendas podrían construirse con los millones que ustedes gastan en ideología, en propaganda, en adoctrinamiento..., todo gasto que no repercute en el día a día de los catalanes, en que vivan mejor, en que vivan más desahogados. Construyan, construyan y construyan para viviendas sociales, para alquiler social. Construyan con perspectiva de familia, porque el objetivo es que los catalanes tengan hogares, un techo y una expectativa de vida donde puedan desarrollar su proyecto.

El segundo gran bloque lo orientamos a la priorización de aquellos españoles que, tras trabajar años y pagar religiosamente sus impuestos, se ven arrastrados a solicitar una ayuda, una ayuda como consecuencia de la situación de necesidad en la que se encuentran por culpa de sus políticas laborales o de sus políticas de extorsión fiscal a empresas, familias y trabajadores.

Toquen calle. Salgan del Parlament, de sus despachos. Es notorio que ustedes no se mezclan con la gente; ni en el mercado, ni en los parques, ni en la sala de espera de los ambulatorios. No les escuchan, porque, si lo hiciesen, sabrían cuál es el sentir general de la gente que presenta necesidades económicas: «Como soy español, para mí no hay nada», «Nos fríen a impuestos para dar sueldazos a sus familiares y amigos.» Esta es la realidad de la calle. Esta es la realidad de Cataluña, una realidad que VOX lleva señalando desde su entrada en el Parlamento y que cada día ven más ciudadanos. Una realidad muy alejada de sus entelequias ideológicas y de sus discursos vacíos.

Y el tercer gran bloque comprende la eliminación de todas las trampas jurídicas impuestas por la Generalitat, que conducen inequívocamente a que el acceso a vivienda se haya convertido en algo prohibitivo para un catalán con una renta media. Leyes que legitiman la delincuencia, favoreciendo, incluso animando, a la okupa-

ción; leyes que desincentivan a los propietarios, porque se encuentran totalmente desprotegidos por la Administración; leyes que exprimen económicamente al arrendatario y que le impiden desgravar un bien básico, y leyes cuya finalidad es desvalijar a toda aquella empresa privada que pretende construir en Cataluña.

En resumen, muchos catalanes con problemas más económicos no tienen dónde vivir. Y nosotros proponemos que construyan vivienda con el dinero de nuestros impuestos y planteando un cambio en sus prioridades, por supuesto, y que presten especialmente atención a los españoles vulnerables, los que llevan toda la vida trabajando, y que eliminen las leyes y la burocracia que atacan directamente al desarrollo del parque público de viviendas. Es de sentido común, y, además, es un derecho básico.

Agradecer al diputado Joan García su enmienda, aunque en esta ocasión no ha podido ser.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, ara, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Joan García González.

Joan García González

Diputados, diputadas, *conseller*, vicepresidenta... Señora García, a ver, ahora hablaremos de la enmienda que presenté, y evidentemente que no es importante, pero, como siempre hacen..., algunos de los conceptos que traen aquí, que expresan y que defienden, sinceramente, desde nuestro punto de vista liberal, evidentemente, supongo que muy alejado de su visión de la sociedad, están también muy alejados de la realidad y del problema de la vivienda, aunque podamos coincidir en algunos aspectos que ustedes han comentado.

Ha hablado de tres bloques. Necesidad de construcción de vivienda. Creo que esto lo compartimos casi todos, solo que es evidente que, como siempre, nos olvidamos de hablar más del sector privado. Evidentemente, buena parte de la solución habitacional no va a pasar por la construcción o la inversión en vivienda pública; ni 1.000, ni 1.500 millones, ni 2.000, ni 4.000. Da igual. Es decir, tenemos que, evidentemente, simplificar muchas veces la capacidad que tiene la sociedad para desarrollar este tipo de viviendas.

Lo que nosotros no podemos admitir –igual que usted siempre viene con el mismo mantra o el mismo..., digamos, la misma solución, el mismo mantra una y otra vez, la misma exposición de argumentos– es que diga que las viviendas sociales o están okupadas por delincuentes o están okupadas por extranjeros. Es decir, yo creo que esa no es la vía para denunciar las problemáticas de vivienda en Cataluña. Lo que tenemos que denunciar en Cataluña es que no hay vivienda social. Eso es lo que tenemos que denunciar. Y a igual necesidad, iguales ayudas, sin mirar el origen de la persona que lo necesita, porque, evidentemente, cuando uno ve o descubre que alguien está con problemas precisamente de vivienda o está en la calle precisamente porque no tiene una vivienda, no le pregunta de dónde es ni le pregunta precisamente, como dice nuestra Constitución, ninguna de las otras objeciones que creo que ustedes sí que tienen.

Eso es importante, para nosotros es básico. La igualdad en la sociedad, entre ciudadanos, es básica en todo. Y, por lo tanto, nosotros en cualquier aspecto que tenga que ver con lo que ustedes llaman «prioridad nacional», que muchas veces se acaban arrogando ese patriotismo que está muy alejado del patriotismo liberal que nosotros defendemos y que es el auténtico patriotismo, creo, que debe desarrollarse en nuestro país..., pues todo lo que tenga que ver con esto, evidentemente, no lo vamos a votar.

Tampoco vamos a votar lo que ustedes ponían en la enmienda en el punto..., creo que era el punto número 6, en el cual hablaban..., al que le hemos hecho una enmien-

da, en el qual no solamentes querían eliminar la Ley 1/2022, que nosotros, como bien sabe, estamos de acuerdo en hacerlo... De hecho, nosotros les pedimos a ustedes en su momento que lleváramos esta ley al Consell de Garanties Estatutàries y no lo hicieron. Es decir, nosotros hemos querido que precisamente el Consell de Garanties Estatutàries nos ayudase a llevarla.

Pero lo que no podemos aceptar de ninguna manera, como ustedes ponen aquí, es que, además –que nosotros estamos de acuerdo con la primera parte–, se elimine o se derogue –de hecho, tampoco está ahora mismo aún implementada– la proposición de ley de medidas transitorias y urgentes para hacer frente y erradicar el sinhogarismo, que es una iniciativa de esta cámara aprobada, creo..., bueno, aprobada..., en este caso, lanzada o impulsada casi por unanimidad y que a ustedes también les molesta. No sé por qué les molesta que haya ayudas o que haya políticas para evitar el sinhogarismo.

Entonces, al final, cuando uno hace el puzle y ve qué es lo que realmente hay detrás de todo esto, pues sinceramente... Y me duele decirlo, pero hay algunos de los puntos que son principios liberales, principios nuestros, que ustedes no comparten, pero que los ponen en estas mociones, pero que son principios liberales que pueden aceptarse. Pero al final está todo manchado, esos principios liberales están manchados de un populismo extraño e innecesario, que no es lo que necesita nuestro país y que no es lo que necesitan precisamente ni Cataluña ni España.

Y se lo digo con toda sinceridad. Lo he comentado muchas veces y creo que es así. Y con el tiempo creo que lo acabaremos demostrando. Como ustedes siempre dicen, con el tiempo se demostrará precisamente que son los principios liberales, de la democracia liberal y aquellos principios de la Constitución de Cádiz de 1812, que ustedes no representan –interpretamos nosotros–, los que acabarán venciendo en todo este trayecto que estamos viviendo ahora mismo.

Muchas gracias, diputados, diputadas.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Eva Candela Lopez.

Eva Candela Lopez

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, bon dia de nou. Aviam, diputats i diputades, en la seva interpellació de VOX en el passat Ple, si ho recorden o han tingut a bé repassar-ho, es van pronunciar les següents frases: «Un extranjero tiene casi tres veces más posibilidades de adquirir una vivienda de protección oficial que un español», «Los catalanes son ciudadanos de segunda», i podria seguir amb d'altres frases durant tot el seu discurs.

Afirmacions, diputats de VOX, que són inadmissibles –inadmissibles. Però, encara més, en la moció que després ens presenten, en una de les propostes, un acord diu: «Establecer un criterio fijo de prioridad nacional en el acceso a la vivienda.» I això, senyors diputats i diputades, és racisme. Racisme claríssim. I, davant d'aquestes afirmacions, jo no penso perdre massa més el temps.

Tot i que d'entrada ja votaríem que no a VOX, podríem ara posar-nos a debatre sobre les polítiques d'habitatge que el Grup de VOX proposa, però després d'aquestes afirmacions no perdrem el temps i ja passem full i passem a una altra moció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Cristina Casol Segué.

Cristina Casol Segués

Moltes gràcies, membres de la Mesa. Conseller, diputades, bon dia a tothom. Som davant d'una altra moció que representa una ideologia de curt abast, molt fàcil, a més, de desemmascarar, perquè tot allò que VOX proposa ja forma part de la història en blanc i negre del nostre país. I, a més, és resposta a la següent pregunta: saben per què a Europa la mitjana d'habitatge públic de lloguer social és del quinze per cent i, en canvi, a Catalunya no arribem al dos per cent? Aquesta *debacle* té una raó històrica, i se'n diu «franquisme».

S'explica molt ràpidament amb una metàfora del ministre de la Vivienda, quan deia: «Queremos un país de propietarios y no de proletarios.» Amb aquest nefast argument, al franquisme es va estendre el virus de l'especulació, ja que fins i tot aquells que tenien menys recursos havien de comprar un habitatge. I aquí el règim franquista feia la primera trampa, perquè donava llibertat absoluta a l'empresa privada, amb subvencions a fons perdut, materials lliures d'impostos i avantatges tributaris. Quina coincidència, no? Seixanta anys després demanen el mateix.

Exemplifico el meu argument amb la *ley del suelo*, del 56 i del 75, una legislació al servei de l'especulació. Que ho corroborava també una altra frase del *ministro del caos*, quan deia: «Primero vivienda y después urbanismo.» Que nefast, no?

Ara, així ja tots sabem d'on provenen les polítiques d'habitatge de lloguer social a Catalunya. Espanya es va centrar en el foment d'habitatges de compra de protecció oficial, amb un altre parany també, perquè aquelles polítiques duien data de caducitat: el règim de protecció dels habitatges, després de vint, trenta i quaranta anys, dequeia. Per tant, ja no estan fent avui en dia la funció social que se'ls hi va encomanar.

Explicitat això, els hi puc dir que per fer front a la crisi d'habitatge ja en democràcia partim de molt menys de zero. I no caiguem ara en aquest parany. Aquest és el repte que tenim a Catalunya: donar resposta de forma estructural a l'habitatge. Però aquest és un repte gegantí, perquè l'hem de fer sense recursos. I la solució la tenen al seu davant. I jo pregunto: per a quan una moció que parli del dèficit fiscal que patim els catalans? Per a quan una moció que parli del dèficit fiscal que pateixen també els seus votants, els votants de l'extrema dreta? La podrien fonamentar explicant l'exclusió de tots els catalans, que generem molts recursos que van i no tornen, que són clarament excloents a l'hora de repartir per part del Reino de España. Ja fa temps que per a Espanya sabem que els territoris sí que compten, i clarament ens hem adonat que Catalunya no compta igual que els altres.

No acabaré sense valorar un altre punt de la seva moció, atès que no és de rebut, i és el lloc on vostès apunten sempre. Ni criteris d'exclusió per a ningú, ni derogació de lleis d'aquest Parlament: la llei de contenció de rendes, la llei de l'emergència habitacional, la llei del sensellarisme, són un esforç legislatiu, col·lectiu i econòmic reflex d'una voluntat d'una societat, la catalana, molt generosa i una societat indiscutiblement inclusiva.

Finalment, vull deixar palès que aquest populisme a cop de metàfora al que ens tenen acostumats en aquest Parlament, amb aquests discursos neoliberals de l'extrema dreta que apellen al seu poble, que apellen als seus perillous..., per favor, què és això? Ho hem d'escoltar cada dia. Això només és un intent rere l'altre de provocar una erosió política amb banderes com la xenofòbia, el conservadorisme moral i l'autoritarisme. Però això els hi dic que no funciona. No considero que aconseguixin consolidar-se com a actors de moda en temps de crisi. A Catalunya sabem desemmascarar molt bé els partits legals sense base democràtica.

I, sí, acabaré dient que en el fons tampoc van a l'arrel del problema. És a dir, no es dirigeixen a resoldre cap dels problemes socials estructurals de Catalunya, cap ni un.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Vicepresidenta, diputats, diputades... Bé, nosaltres creiem que aquesta moció de VOX dibuixa molt, no?, agafant la matèria de l'habitatge, allò de la tàctica i de l'estratègia. Vostès tenen un objectiu final, que és mantenir els privilegis de les classes dirigents en un moment d'empobriment generalitzat de les classes populars. I, per fer-ho, doncs, utilitzen una tàctica, que és fer aparèixer com a responsables aquells que precisament també són els que pateixen aquest procés d'empobriment. Vostès fan responsables de tots els problemes d'habitatge generals d'aquest país les persones que estan empadronades de forma irregular, segons vostès, i les persones que es veuen en la necessitat d'ocupar.

El que passa és que fer això, no?, enganyar-nos a tots de realment qui són els responsables de la situació en la que ens trobem, que és el sistema econòmic en el que ens trobem, i a qui beneficia aquest sistema econòmic, és una tasca complicada, i exigeix, doncs, entrellaçar un argumentari que a vegades és complicat, no? Llavors, veiem que vostès el que fan a la seva moció és: demanen que es faci un pla de contingència urgent per reduir les llistes d'espera de la «vivenda» social, i, automàticament, en els punts posteriors, ens proposen tot de coses que precisament lo que fan no és reduir les llistes d'espera, sinó que el que fan és incrementar les llistes d'espera.

Jo, la primera pregunta que els hi vull fer és: aquestes «vivendes» socials que vostès demanen, aquest pla de contingència..., com es paguen aquestes «vivendes» socials? Perquè aquí vostès no paren constantment de parlar-nos textualment de polítiques d'extorsió fiscal. Com ho fem? Si no reconeixen capacitat legislativa en aquesta cambra, si resulta que totes les previsions que fan es fan a efectes fiscals, polítiques d'extorsió fiscal, com es paguen aquestes «vivendes»? Ens cauran del cel, aquestes «vivendes»? Bé, a nosaltres se'ns acudeixen coses, eh? Podem acabar amb la corona, els 4.000 milions d'euros que es van destinar a un submarí que després resulta que no va flotar...

També vostès..., perquè una cosa interessant a les mocions... No sé qui va dir una vegada una frase..., que dels diaris lo important és veure les notícies que no surten als diaris, allò que no surt al dia a dia. I aquí, de la seva moció, lo important és veure de qui no parlen vostès. Podríem parlar, per exemple, d'aquestes «vivendes» que podríem treure de la Sareb, que va cooptar, no?, tots aquests habitatges que van sortir del rescat bancari fet amb diners públics. D'aquests habitatges de la Sareb vostès no en diuen res.

De fer alguna actuació sobre tots els pisos que acaparen de forma extractivista els fons voltors, que no generen cap tipus de riquesa, no generen cap benefici industrial al país, només el que fan és recollectar rendes i emportar-se-les a tercers països. Vostès d'això tampoc no en diuen res.

Tampoc no diuen res de fer actuacions d'aquests negocis, d'algunes agències d'intermediació immobiliària, que s'han descobert ara, i que han sigut sancionades per la Comissió Nacional del Mercat de Valors, que resulta que hi havia pactes per incrementar rendes i els hi van posar una sanció d'1 milió i mig d'euros. Vostès d'això tampoc no en diuen... O de tocar tipus d'interès, d'abaixar tipus d'interès perquè la gent no es vegi ofegada per les hipoteques. No, vostès no diuen res d'això, perquè això és posar focus en els veritables responsables, els poderosos. Però vostès mai posen el focus sobre els poderosos.

Llavors, el que fan és demanar coses com derogar dues lleis, la llei de contenció de rendes, que ja li avanço que el Tribunal Constitucional ja els hi ha fet bastant la feina i de resultes d'uns recursos d'inconstitucionalitat tant del PP com del PSOE...,

ja li van passar el ribot, o sigui que aquesta llei ja està bastant edulcorada. Per tant, no ho sé. Aclareixin-se vostès sobre què toca fer en aquest Parlament: construir sense diners, fer lleis, però resulta que llavors aquestes lleis no tenim competència per fer-les...

El resum és que a vostès el que els interessa és només una cosa: fer mesures de foment perquè la gent es despenyi dels vagons de tren, que la gent entri en la política de la llista d'espera. Volen una ciutadania que es dediqui a pidolar engrunes i ajuts. És la manera, aquesta, de mantenir la ciutadania en la teranyina dels ajuts públics, i és la manera d'assegurar una ciutadania submissa, que és un dels objectius principals que també tenen vostès.

Per això votarem en contra de tots els punts de la seva moció.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Bé, de fet, ja s'ha dit gairebé tot. Jo em sumaria a les paraules de la diputada Candela, de les poques ganes que venen de continuar allargant-ho quan bàsicament el que una llegeix en un text i escolta aquí són claríssimament afirmacions racistes, xenòfobes i que en realitat, a més a més, falsegen la veritat.

Jo torno a insistir-hi –que ja ho hem dit, eh?, però ja prenent-nos una mica pedagògicament el tema–: cap persona que no estigui en una situació regular administrativa pot accedir a un habitatge de protecció oficial. Si no es té o bé la nacionalitat o bé la residència no es pot accedir a habitatges de protecció oficial; com a primer concepte, no es pot. Es pot accedir a allotjaments d'emergència per fer front a desnonaments, que habitualment són pensions. Això és el màxim que es pot fer per atendre a totes aquelles persones en una situació d'irregularitat administrativa que no tenen un lloc on viure.

Per tant, la primera manera de donar una resposta a totes aquestes persones és una reforma de la llei d'estrangeria i garantir que totes aquestes persones puguin accedir a una residència i, per tant, puguin accedir a treballar, puguin accedir a pagar impostos i, en cas de necessitat, puguin accedir a aquests habitatges de protecció oficial o de lloguer social. Si s'està en una situació regular administrativa –per tant, es paguen impostos–, es tenen drets i deures, igual que els nacionals d'aquí. No fer-ho seria anar contra la llei. Que ja entenem que als de VOX això de la llei tampoc els hi va massa bé, per molt que després parlin de l'estat de dret i de totes aquestes coses; en realitat, vostès no estan a favor de les lleis ni de la garantia de drets.

Proposen tancar la conselleria d'Igualtat i Feminismes i treure-li tot el pressupost per destinar-lo a habitatge. Saben quines són les principals demandants d'habitatge? Un dels principals col·lectius? Les dones víctimes de violència masclista. Clar, vostès volen deixar-les també sense pressupost, deixar-les sense suport a elles i els seus fills, no? Perquè si tanquen la conselleria d'Igualtat i Feminismes també treuen el pressupost d'indemnització als fills i filles de les víctimes de violència masclista. Vostès volen treure tot això, diuen que per fer habitatge, per construir habitatge. Estan deixant dones sense atenció, sense assistència, en la màxima vulnerabilitat, amb l'excusa de fer habitatge. També podríem preguntar quin tipus d'habitatge, perquè segurament vostès el que volen és que es financin els grans promotors perquè facin habitatge de protecció oficial de compravenda, i que amb una mica de sort, d'aquí vint, trenta anys, els puguin posar a preu de mercat i continuï l'especulació.

Altres coses ja els hi han dit, eh? Ah, per cert, també, si tanquen Igualtat i Feminismes també es tanca, evidentment, l'atenció a les persones refugiades; també a les d'Ucraïna, que són aquestes que a vostès els hi agraden, no? Les persones refugiades

d'Ucraïna sí, les altres de color més fosc que vinguin d'altres llocs no. Però és que si tanquen Igualtat i Feminismes, també les persones refugiades d'Ucraïna es quedarien sense atenció per part del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Parlen de derogar la llei de lloguers. Ja els hi han dit –potser, llegir una mica, informar-se– que ja ha estat suspesa pel Tribunal Constitucional; o sigui que, a més a més, plantegen coses que no tenen ja cap sentit. I com que realment crec que parlar de política d'habitatge amb algú que, a més a més, vota en contra del decret que estableix que les pujades de l'IPC dintre de contractes no puguin ser més del dos per cent per fer front als augments de la inflació, i vostès hi voten en contra, crec que el debat no porta enlloc.

I més aviat sí que voldria referir-me a la diputada de Junts, en el tema de la política de construcció d'habitatge oficial de compra. És cert que des de l'Estat espanyol s'ha fet, és cert que des del Govern de la Generalitat de Catalunya també. Bàsicament és l'únic que s'ha fet. Fa només uns quants anys que s'està fent habitatge de lloguer i que, a més a més, es va modificar el criteri de que la protecció oficial sigui permanent i no caduqui.

Per tant, tots i totes les que han tingut responsabilitats en habitatge probablement són responsables de la situació en la que estem, i el que ara cal és posar-hi les eines i els recursos per revertir-ho.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputada. Doncs ara, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat José Rodríguez.

José Rodríguez Fernández

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, aquesta moció té alguna proposta que sembla voluntariosa, però no ho és. Fins i tot aquelles que semblen positives, estan mancades tant de rigor, tant de manca de coneixement del que són les polítiques d'habitatge. Li parlaré d'un terme que a vostè segurament li soni a teoria de cordes de la física quàntica, que és el pla sectorial territorial d'habitatge. Aquesta és l'eina que tenim de planificació per establir el mapa al territori d'on necessitem habitatge social, com fer-ho, com aconseguir-ho.

Perquè el pla de xoc que vostè ens demana requereix planificació. Encara que tinguessin un pressupost infinit, ni és infinit el terreny on es pot edificar ni és infinit el nombre d'habitatges buits disponibles que es poden adquirir. A més, quan es planteja en el territori la disponibilitat d'habitatge social, també, a vegades s'han de fer polítiques d'urbanisme, i, a vegades, polítiques de mobilitat, perquè hi ha mobilitat generada; i també serveix per a les persones que hi viuen.

Per tant, miri's el pla sectorial territorial d'habitatge i potser comença a entendre el que signifiquen polítiques d'habitatge en aquest país, abans de fer propostes de plans de xoc. Però aquestes són les propostes una mica voluntarioses. Anem a les *mordorianas*.

Li explicaré una cosa: negar els ajuts o qualsevol suport social a una persona per raons d'origen és illegal. És també contrari a la Constitució espanyola de *su España querida*, però sobretot és racisme. Vostès són racistes. I es pregunten per què hi ha una línia vermella respecte a les seves propostes? Perquè en aquesta cambra, a diferència d'unes altres, aquí no hi ha espai pel racisme; no hi tenen espai. I això fiquin-s'ho al cap: són racistes i les seves propostes no prosperaran mai.

Seguim amb altres propostes així creatives: la de recuperar la desgravació de l'IRPF. Al PP i al PSOE els va costar trenta anys i més de 100.000 milions d'euros no recaptats adonar-se que és una proposta negativa per a l'economia i per als ciutadans. Clar, com que vostès no negocien cap hipoteca perquè a l'*Upper Diagonal* ja els hi donen, doncs, els que sí que negociem hipoteques, quan anem a negociar, o anàvem a negociar als anys 2000, ens deien: «–Ostres, és que aquest habitatge és

molt car. –No et preocupis, amb la desgravació ja podràs tirar endavant.» I sap què significa això? Que el sector, les immobiliàries, els bancs, ja ho assumien, i això inflava el preu de l'habitatge.

Un altre tema: parlen de les ocupacions. A vostès no els hi preocupa el problema de l'ocupació, no els hi preocupa gens. Saben per què? Els hi tornaré a explicar. A Espanya, el 2021, va haver-hi cent mil persones condemnades pel delictes lleu d'usurpació. Què vol dir usurpació? També li deu sonar com un concepte quàntic. Usurpació és l'apropiació d'un domicili que no està ocupat des de fa anys, que no hi ha cap ús. No és ni primera ni segona residència, ni tan sols hi ha les coses de cap ciutadà dins. Enfront de cent mil persones condemnades per delictes lleus de usurpació, dos-cents de violació de domicili, que aquesta sí que és l'ocupació que ens preocupa, que ocupa un habitatge que té un ús –una segona residència–, o que està a punt de ser llogat, o el que sigui.

Vostès no volen anar a aquests habitatges buits, a aquestes cent mil ocupacions anuals, perquè són dels seus amics, d'aquests de l'*Upper Diagonal* que els hi cedeixen les hipoteques de forma bastant fàcil, perquè són els bancs els fons voltors.

A vostès els hi falta carrer, els hi falta barri, perquè no el trepitgen, no passen de la Diagonal cap a baix, ni de la Diagonal cap amunt, a la zona nord de la ciutat. Aquestes propostes només li interessin i li agraden al lobby de les immobiliàries, perquè només volen desregular, treure tràmits, reduir impostos, treure les obligacions de reserva d'habitatge social, i allunyar qualsevol limitació de preu del lloguer i de la compravenda.

O sigui, camp per córrer, no només per la... Ja vam tenir una crisi el 2008. Doncs camp per córrer per tenir-ne una d'igual el 2028. Com diu Torrente, que representa molt el seu ideari, «*un plan perfecto, sin fisuras*». Però resulta que Esquerra Republicana estem per un altre model social, diferent al seu i al del senyor Torrente, que és un habitatge social molt diferent. Per tot això, votarem en contra de totes les seves propostes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Muchas gracias. Verán, mientras estaba ahí sentada, escuchando la mayoría de sus mantras e insultos –«racistas», «xenófobos», e incluso me han llamado Torrente, lo cual no deja de sorprenderme–, me ha venido a la cabeza una frase, una cita que representa exactamente exactamente lo que significa VOX en el Parlamento de Cataluña. Es una cita que, haciendo un paralelismo, lo clava. Y es una cita de Santa Teresa de Jesús, Santa Teresa de Ávila, que dice: «Dios escribe derecho sobre renglones torcidos.»

Y eso es exactamente lo que significa VOX: la escritura derecha de la defensa de la vida, de la defensa de los valores tradicionales, de la defensa de los vulnerables, de las familias vulnerables que necesitan una casa donde desarrollar su proyecto de vida, frente a los renglones torcidos que representan el odio y el enfrentamiento de los separatistas, los renglones torcidos que representan la mentira y la hipocresía del Gobierno socialista, y los renglones ya no torcidos, sino escritos al revés, que representan los comunistas chavistas de Podemos, que mientras tienen casas de lujo en Galapagar, explotan a los trabajadores y los matan de hambre. Ya ni qué decir de los renglones torcidos, que ya no son renglones, del fondo norte quema contenedores, que son más bien una manchita en el papel.

El caso es que, miren, ustedes solamente saben hacer dos cosas: una es sembrar miseria en Cataluña, y la otra es venderla envuelta en propaganda. Y esto lo llevan haciendo durante toda la legislatura y durante décadas. Y verán –y termino, señora

presidente-, el problema es que ustedes ni siquiera se han leído la moción, ustedes ni siquiera se han planteado la moción; ustedes lo único que han hecho ha sido intentar desacreditar nuestra moción y nuestro trabajo.

¿Y saben a qué lleva esto? Pues, mire, se lo voy a decir: a que con sus piedras, nosotros hacemos nuestros tejados. Y la prueba es que, a día de hoy –a día de hoy–, les tengo que dar las gracias, porque me siento especialmente orgullosa de mis principios, especialmente orgullosa de mis valores, especialmente orgullosa de los 217.000 catalanes que nos han dado su confianza y que hoy me permiten hablar aquí...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Se li ha acabat el temps, diputada.

María Elisa García Fuster

...y especialmente orgullosa de pertenecer a VOX.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat de dissolució de les cambres de la propietat

302-00204/13

Passem, doncs, al vintè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat de dissolució de les cambres de la propietat; presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Per exposar-la, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, portem a votació la moció subsegüent a la interpellació sobre la necessitat de dissolució de les cambres de la propietat.

Nosaltres, a la moció, hi demanàvem cinc coses molt concretes. Primera, que el Parlament declari la necessitat de procedir a la dissolució i posterior liquidació de les cambres i del seu consell. Segona, instar el Govern a que en el termini de dos mesos iniciés els tràmits legislatius per a la dissolució i la liquidació, fent, evidentment, aquelles previsions quant al personal i al repartiment dels béns, que la majoria són públics i s'han d'escriure al patrimoni públic, perquè en el seu moment van ser adquirits amb allò que s'anomenava la quota obligatòria i, per tant, la majoria de béns de les cambres són públics i han d'anar al patrimoni públic.

I, a banda, que fer aquesta llei tampoc no necessitava molts coneixements d'expertesa, perquè hi havia precisament un text del 2002 fet pel Partit dels Socialistes, una proposició de llei entrada al registre i que, de forma inexplicable, després es va retirar. Segon punt, ja l'he dit.

Tercer punt, recuperar les tasques de registre, dipòsit i gestió de les fiances dels arrendaments que actualment estan en mans de les cambres. Quart punt, una vegada fet aquest traspàs de la informació, recopilar, sistematitzar, analitzar totes les dades que es desprenen d'aquest dipòsit de les fiances i ser treballades per part de l'Administració pública, que és a qui li correspon.

I, en cinquè lloc, un informe de fiscalització per part de la Sindicatura de Comptes. Excepte error o omissió d'aquesta part, a nosaltres l'últim informe emès per la

Sindicatura de Comptes ens acosta que és de l'any 85 i, per tant, ja han passat molts anys.

Com vam dir ja a la interpellació que vam fer, per nosaltres aquesta és una moció que hauria de ser votada absolutament per tot l'arc parlamentari, perquè tant des d'una òptica socialista, des d'una òptica de defensa del dret a l'habitatge, però també des d'una òptica liberal, vostès haurien de donar suport a aquesta moció, perquè, evidentment, des d'una òptica socialista, no podem avalar que es doni categoria pública a un lobby que defensa el treure rèdit de la propietat privada, però, evidentment, des d'una òptica liberal, que sempre defensa que el mercat per ell mateix funciona bé de forma liberal, no ha de per què prioritzar-se i donar uns privilegis a un determinat lobby. Per tant, tots els grups d'aquesta cambra haurien de votar a favor d'aquesta moció.

Hi ha, però, un silenci sospitos, llarg, que em fa témer els pitjors presagis. No s'ha presentat cap esmena. No, ningú ha trucat a aquest grup parlamentari per intentar, doncs, clarificar o compartir el perquè dels punts de la moció, tot i que és un tema que, en aquest Parlament, excepte que ens equivoquem, no s'ha plantejat almenys en els últims vint anys. I tot és silenci, cap esmena. Per tant, al no haver-hi cap esmena, no tindrem dret a rèplica.

Esperem que vostès facin un exercici de coherència amb els seus postulats i donin recolzament a aquesta moció, perquè si hi voten en contra, estan votant per prioritzar un interès particular, l'interès dels propietaris. Que això es defensi en interès públic. És que si es defensa per la via privada, doncs mirin, és el sistema en què ens trobem, però és que estem dient precisament que les cambres actualment pegen del Departament de Territori. Estem dient que tenen exempcions impositives, que utilitzen, com he dit, un patrimoni públic, que tenen una condició privilegiada a l'hora d'assessorar l'Administració; assessorament que sempre consisteix a anar sistemàticament en contra de qualsevol iniciativa legislativa que vulgui defensar, sobretot en aquest cas, el dret dels llogaters.

A l'últim butlletí que fan precisament diuen que..., aquesta limitació de l'increment de l'IPC. Ja veuen, l'increment de l'IPC! No regular les rendes, que també va en contra i és molt dolent, perquè es trauran pisos del mercat de l'habitatge. Tot, evidentment, sempre acompanyat sense informes que avalin les dades, perquè el problema és que precisament qui té les dades són les cambres.

Nosaltres els hi demanem... Mirin, el 2006, a Euskal Herria es van liquidar. Allà es va calcular que el seu patrimoni pujava fins a 19 milions d'euros. Aquest patrimoni es va tornar a mans públiques. I els hi demanem que avui aquí, doncs, comencem a fer el mateix.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Atès que no s'hi han presentat esmenes, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, conseller, el fons d'aquesta moció..., entenem o volem entendre que estem parlant del problema de l'habitatge. No obstant això, vostès, ras i curt, plantegen la dissolució i la liquidació de les cambres de la propietat urbana. Entenem que aquesta proposta sorgeix d'una anàlisi. En la seva interpellació precedent ens diuen, o ens van dir, literalment, que una de les mesures estructurals de les seves polítiques d'habitatge era la dissolució de les cambres de la propietat urbana. Sincerament, entenem que aquesta causa/efecte..., aquesta correlació que vostès hi veuen o hi volen veure no la veiem –no la veiem. No entenem, no creiem que hi hagi cap responsabilitat per part de les cambres amb relació al proble-

ma de l'habitatge en el nostre país. O, dit d'una altra manera, no creiem que dissoldre-les resolgui o millori la situació.

No es tracta de que nosaltres fem una defensa de les cambres de la propietat urbana, ja estan ells per fer-ho per sí mateixos; sí per descriure quines són les seves funcions, la seva activitat. És una associació voluntària. El decret regulador estableix que actuen com a òrgans de consulta i col·laboració de la Generalitat. Tenen, efectivament, funcions d'assessorament a propietaris d'immobles, informen també sobre plans, programes, disposicions i ajudes referents a la propietat urbana. També realitzen divulgació de polítiques d'habitatge de l'Administració. I entenem que cap d'elles les podem veure de manera negativa. No hi veiem cap element negatiu que distorsioni, perjudiqui el problema, hi insisteixo, de l'habitatge que objectivament tenim.

I, efectivament, representa els interessos econòmics i corporatius dels seus associats. De la mateixa manera, és veritat; hi ha una diferència, vostè en deia «vaporosa», en la definició de la categoria o de la naturalesa de corporació pública. Però, en definitiva, des del punt de vista del resultat, efectuen, com deia, una defensa dels interessos econòmics i corporatius dels seus associats, de la mateixa manera que els sindicats ho fan, són associacions formades per a la defensa dels econòmics i socials comuns dels seus associats, els treballadors.

Ens sembla bé que els agents socials tinguin –hi insisteixo, més enllà d'aquesta consideració important de la naturalesa jurídica– mecanismes de defensa dels seus interessos; també la cambra, tot i aquesta naturalesa de corporació pública de base associativa. No només perquè tenen més de 43.000 socis, o perquè atenen anualment més de catorze mil consultes sobre arrendament, també perquè representen els interessos de petits propietaris en la seva immensa majoria. I cal dir que la majoria del mercat de lloguer, el noranta-u per cent, correspon a propietaris amb un o dos habitatges de propietat, i que representa el cinquanta-tres per cent del mercat de lloguer.

De fet, a banda de la representativitat, entenem també que aquesta utilitat vostès la reconeixen. Altrament, no dirien que les funcions de les cambres han de ser assumides per l'Incasòl. Per tant, ens plantegen: «Treguin-ho d'un lloc, posin-ho en un altre», perquè reconeixen implícitament que hi ha unes funcions que s'estan duent a terme.

Com que això no acaba de quadrar, fan un seguit d'afirmacions que entenem que no s'ajusten a la realitat. No reben fons públics, i no poden retornar les funcions de registre, dipòsit i gestió dels dipòsits de fiances perquè són legalment –i així està establert en la Llei 13/96– de l'Incasòl. En tot cas, a través d'un conveni de col·laboració, realitzen funcions de col·laboració al respecte.

Aleshores, per què la CUP planteja aquesta moció? La qüestió és –i ens ho deien en la interpellació– que les cambres generen –i avui ens ho tornaven a dir– opinió pública en contra de qualsevol iniciativa del Govern o legislativa que surti d'aquesta cambra que vulgui millorar l'accés a la propietat; participen en processos legislatius, sempre per mostrar la seva disconformitat. I creiem que aquest és el motiu i focus real que impulsa aquesta moció: no toleren la generació d'opinió i participació en processos legislatius si no els donen la raó al que vostès pensen. Sembla una venjança. Com que opinen i participen diferent del que la CUP pensa, vostès opten per presentar o proposar la dissolució d'aquells que dissenteixen de vostès.

Tornant al principi, al problema que vostès..., que nosaltres creiem rellevant, que és el problema de l'habitatge. I aquesta proposta entenem que no contribueix en res a la millora del problema de l'habitatge. Per tant, votarem contràriament als quatre primers acords de la moció, i a favor del cinquè; ens sembla bé qualsevol element d'auditoria i de transparència.

De fet, això ens porta a una reflexió. Vostès han investit els tres darrers presidents de la Generalitat. Porten sis anys –cap a set– sent absolutament responsables del que passa, per lo bo i per lo dolent, en aquest país. I d'aquells dèficits en

habitatge que existeixen i en són molts, vostès en són plenament responsables. No engeguin el ventilador situant-lo cap a les cambres, situant-lo, com sempre, cap a Espanya. Són plenament responsables dels dèficits en matèria d'habitatge (*alguns aplaudiments*) en la mesura que els darrers sis anys vostès han decidit qui governava en aquest país. Per tant, facin-se responsables dels seus actes.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Marta Madrenas i Mir.

Marta Madrenas i Mir

Moltes gràcies, vicepresidenta. Conseller, companys i companyes diputades... Senyora Vinyets, em sembla que la seva intuïció va per bon camí. Crec que segurament no aprovaran aquesta moció perquè, efectivament, nosaltres tampoc hi podem donar suport. Primer, la justificació que vostè intenta traslladar en aquesta moció, doncs, tampoc no l'acabem de trobar. És a dir, parlen d'uns suposats privilegis que nosaltres, efectivament, tenint en compte que des de l'any 88 del segle passat ja han deixat de ser corporacions de dret públic, les cambres de la propietat urbana, i que ara són entitats no de dret públic i sense ànim de lucre, doncs, en principi, privilegis no sé quins poden ser.

Tinguin en compte que la filiació ja no era obligatòria com llavors; per tant, és absolutament voluntària, amb quotes absolutament voluntàries. Els recursos dels que es nodreixen són recursos propis, que gestionen i que produeixen ells mateixos. Certament, part amb les quotes d'afiliats; l'altra part, doncs, fent i donant i gestionant serveis. Serveis que alguns sí que es fan a les administracions públiques i per això cobren honoraris –home, només faltaria que haguessin de treballar gratis–, i d'altres en particulars, famílies, etcètera, no? És més, han fet i gestionat alguns serveis molt i molt interessants que han ajudat a rehabilitar el parc d'habitatges, com aquells projectes que feien en què ajudaven a comunitats de propietaris.

Perquè, perdonin, també ajuden a la gestió a tantíssimes comunitats de propietaris que saben que la seva gestió és molt complicada; doncs també els ajuden i els hi donen l'assessorament. Van fer projectes tan interessants com, a propietaris que no podien ells assolir les reformes de les obres dels seus propis habitatges o de les comunitats de propietaris, per adaptar-los ni que sigui mínimament a condicions d'habitabilitat correctes..., doncs ells s'encarregaven de fer els projectes, de realitzar les obres, de treballar el finançament, i que purament gestionant el lloguer es poguessin fer aquestes rehabilitacions.

Llavors, és cert que cal reconèixer que s'ha fet bona feina per part de les cambres de comerç. Ara, per exemple, estan treballant intensíssimament per a la millora de l'eficiència energètica a tantes comunitats i a tants habitatges a través de la gestió i dels ajuts i la comunicació i la difusió de tot el tema dels Next Generation. I moltes de les feines que fan d'assessorament a aquests petits propietaris. Perquè ara s'hi referia el company del PSC; és a dir, estem parlant que el noranta-u per cent dels arrendadors tenen un o màxim dos habitatges per arrendar. És a dir, estan fent aquest assessorament a persones, famílies, no professionals que, evidentment, tenen un alt desconeixement de la normativa, a vegades fins i tot contradictòria, complicadíssima, fiscal, de protecció dels llogaters, eh? –de protecció dels llogaters. Doncs, estan fent aquest assessorament a aquest tipus de propietaris.

Perquè ja es poden imaginar que els grans fons, els fons voltor, no aniran a la cambra de la propietat a assessorar-se perquè ja tenen els seus propis assessors jurídics. I, com els hi deia, moltes de les mesures que prenen són de protecció dels llogaters, perquè treballen, expliquen l'obligatorietat d'haver d'obtenir depèn de quins certificats, etcètera. Jo crec que, al final, al que van vostès a parar és a dos temes. Primer –i s'hi ha referit també el company– a vostès els hi molesta que es visibilitzi

un pensament diferent d'aquest pensament únic que tenen vostès. Doncs sí, les cambres de la propietat defensen el dret a la propietat privada. Sí. Hi ha algun problema? Nosaltres no n'hi veiem cap.

En segon lloc, crec que es traspua una mica la seva al·lèrgia a tot lo privat. Jo crec que va per aquí la cosa. I, per tant, a la col·laboració públicoprivada. En trobem molts exemples al nostre país: en l'àmbit de l'educació amb les escoles concertades, en l'àmbit de la gestió cultural amb la gestió de centres cívics, o menjadors escolars, etcètera. Trobem molts exemples de col·laboració públicoprivada molt exitosos. Però, per ajudar-los a que vegin que és bona la col·laboració públicoprivada, pensin que els estats amb un més alt nivell de benestar tenen una aportació al PIB de la col·laboració públicoprivada molt més alta que els que no. Per exemple, Holanda, un vint-i-u per cent; Finlàndia, un divuit per cent. En canvi, els pitjors tenen una aportació de la col·laboració públicoprivada al PIB molt més baixa; com, per exemple, Grècia amb un onze, Turquia amb un onze i, ai las!, Espanya amb un deu. No han de tenir tanta al·lèrgia a lo privat,

A Junts, això sí, creiem que cal garantir que es produeixin sempre bones pràctiques; per tant, al punt cinquè sí que li votarem a favor. Però votarem que no a la resta de punts, perquè nosaltres confiem en la bona tasca de les cambres de la propietat; perquè nosaltres considerem necessari i honest, també, que se senti una veu diferent de defensa de la propietat privada, per trobar l'equilibri en les decisions que haguem de prendre en aquesta cambra, i, finalment, perquè volem fer polítiques útils –només faltaria– els de Junts, i, per tant, donaríem suport a qualsevol proposta, vingui d'on vingui, però sempre que resolgui algun problema o que transformi la nostra societat en positiu. I crec que la seva proposta no fa ni una cosa ni l'altra.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada Isabel Lázaro Pina.

Isabel Lázaro Pina

Gracias, vicepresidenta. Buenos días, diputados. Los derechos de la propiedad no son únicamente una fuente de libertad económica, también son una fuente de libertad política. Una democracia fuerte como la española debe proteger la propiedad privada como un derecho, y así está recogido en el artículo 33 de nuestra carta magna. La moción sobre la necesidad de disolución de las cámaras de la propiedad, de la CUP, tiene un objetivo: el objetivo de dinamitar un organismo de iniciativa privada y de gran arraigo en nuestra sociedad. ¿Qué es lo que quieren disolver los antisistema de la CUP? Ustedes quieren disolver un ente privado, que, por cierto, no recibe ni un euro público y que colabora con la Generalitat.

Ustedes no son conscientes de lo importante que es la colaboración públicoprivada. Miren, para conocer de primera mano la labor que llevan a cabo las cámaras de propiedad hemos mantenido reuniones con el gerente de la cámara de Tarragona y con el presidente de la cámara de Barcelona. ¿Quieren saber la verdad? El sector arrendador es un sector atomizado y no profesionalizado. La sobrerregulación existente genera múltiples dudas entre arrendatarios y arrendadores respecto a derechos y obligaciones. En Cataluña, el noventa y uno por ciento de los arrendadores no tienen más que uno o dos inmuebles en alquiler. Y estos representan el cincuenta y tres por ciento de los contratos.

Las cámaras trabajan para pequeños propietarios, que son sus asociados voluntarios. Los grandes fondos no requieren de sus servicios. Podría seguir desmintiendo las falsedades que la señora Vinyets ha vertido en este atril. En un momento en el que el mercado de la vivienda de alquiler está tensionado, es más necesario que nunca el papel de las cámaras de la propiedad. ¿Y saben por qué? Porque dan seguridad jurídica. Si se aprobara esta iniciativa, los propietarios, los pequeños propietarios,

retirarían sus inmuebles del mercado de alquiler, y la consecuencia será una menor oferta, que implica un incremento de precio. Señores diputados, esto es de primero de economía básica.

Hablemos de Incasòl. Un ente creado en 1980 por la Administración catalana para llevar a término una tarea de gestión del suelo en Cataluña con un doble objetivo: proporcionar el suelo urbanizado para usos residenciales industriales y de servicio y fomentar la vivienda. Incasòl nos ha costado en el 2022 a los catalanes casi 340 millones de euros. ¿Para qué? Si en el año 2021 solo fomentó la construcción de setenta viviendas. En los años ochenta se construían alrededor de dos mil anuales. Viendo estos datos, igual en lugar de presentar una moción para disolver la cámara de la propiedad convendría presentar iniciativas de valoración de la nula capacidad de gestión de este ente; máxime viendo cómo está el mercado del suelo y vivienda en Cataluña.

Miren, hablemos claro. No engañen. Su intención con esta iniciativa es acabar con todo lo que suene a propiedad privada y repartir lo que es de los demás. Porque lo suyo no, ¿verdad? Además, ustedes saben el porqué de esta iniciativa. Los datos que ustedes desean conocer y controlar son un activo muy importante para las personas y para las familias, para su intimidad. Y, por eso, es necesario proteger su soberanía. Como no se los han dado, ustedes vienen a pedir su disolución. Diputados, no, no son los propietarios los que deben resolver los problemas que ustedes crean con su nefasta gestión.

Concluyo. Sin una protección efectiva del derecho a la propiedad, que es lo que hacen exactamente las cámaras de la propiedad, es muy difícil atraer y acumular capital valioso, es imposible progresar, es imposible crear riqueza; por tanto, se condena a las sociedades y a las naciones a la miseria y a la ruina absoluta. Eso es exactamente lo que sucede cuando se aplica el totalitarismo comunista que la CUP propone. Como ya hemos dicho en muchas ocasiones en este atril, no cuenten con VOX para llevar a la ruina a Cataluña.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Doncs malgrat el que s'ha dit, jo crec que és interessant que s'hagi presentat aquesta moció. Perquè, com a mínim, estem parlant d'un actor que, efectivament, té un paper clau en la política d'habitatge d'aquest país i del qual no en parlem mai. Per tant, només ni que sigui perquè en parlem i perquè ens escoltem, sobre quin paper creiem que han de tenir aquestes cambres, crec que el debat que ha propiciat la moció de la CUP és necessari.

Bàsicament, al final s'ha acabat convertint en un debat que ja tenim aquí també moltes vegades, que és tot aquest debat del dret a la propietat versus el dret a l'habitatge. I, una vegada més, els hi dic coses que ja han dit abans: que no són incompatibles, però que tampoc es pot dir que un prevalgui sobre l'altre. Per tant, tant de bo parlem amb la mateixa intensitat i amb la mateixa vehemència quan parlem del dret a l'habitatge d'aquelles persones que no poden i que no podran mai convertir-se en propietàries que quan parlem d'aquelles que sí que ho són, sigui perquè han fet una hipoteca, sigui perquè són grans tenidors amb menys de quinze habitatges, sigui perquè són fons d'inversió o són entitats bancàries.

Per tant, hauríem d'aconseguir que cada vegada que parlem de tocar o afectar els reconeixements i els privilegis i els drets que sempre s'han reconegut als propietaris, en favor de donar més valor als drets dels llogaters i llogateres, potser que no surtin sempre aquests ressentiments i aquestes pors de «compte, compte, compte, que es-

tem tocant els propietaris». De fet, de propietaris n'hi ha de molts tipus. I la cambra de la propietat dona resposta a un tipus de propietari.

Ara, si els hi plantejés que féssim la cambra dels llogaters i les llogateres, què dirien? Perquè resulta que no existeix una cambra dels llogaters i les llogateres. Existeix un sindicat de llogateres perquè la gent que lloga, que no pot accedir a comprar un habitatge..., potser perquè no vol, la majoria perquè no poden assumir ni els costos de l'habitatge de primera residència ni les hipoteques –i ara encara serà més complicat amb la pujada de tipus d'interès. Doncs tota aquesta gent s'ha hagut d'organitzar, d'autoorganitzar, per fer front a les pujades especulatives de lloguer que han fet els propietaris, que han abusat d'una situació de molta demanda i poca oferta per apujar els preus d'una manera exagerada, per especular amb l'habitatge, per especular amb un dret bàsic. I això també s'ha de poder dir.

I sí, les cambres de propietaris, efectivament, defensen els interessos dels propietaris; això no se'ls hi pot qüestionar, perquè és que són això. El que no podem dir tampoc és que els llogaters i les llogateres van a informar-se i assessorar-se a les cambres de propietaris, perquè, vaja, anar-te a assessorar a l'òrgan corporatiu que defensa els drets d'aquells que t'estan llogant i que estan intentant, en molts casos, abusar dels teus drets, com, per exemple, demanant-te un any de fiança o demanant-te que bloquis o...

Jo no sé quantes vegades la cambra de la propietat ha fet un comunicat denunciant els deixos racistes que hi han a moltes agències immobiliàries i molts propietaris a l'hora de llogar habitatges a persones que tenen un nom o un accent que no els hi sona ser d'aquí. Quantes vegades la cambra de la propietat s'ha manifestat sobre això, un dret bàsic? No ho han fet. En aquests temes es posen de perfil.

Per tant, qüestionar el paper de les cambres defensant els drets dels propietaris enfront dels altres drets és una tasca també d'aquest Parlament. I parlar-ne també. Qüestionar que l'Incasòl ha delegat les seves funcions, moltes de les seves funcions, i no està exercint el paper que hauria de tenir l'Incasòl, crec que també és un debat pertinent aquí.

És l'Incasòl qui hauria d'assumir tota la gestió de les fiances; és l'Incasòl qui hauria d'assumir la relació amb els propietaris; és l'Incasòl qui hauria de promoure, amb l'Agència Catalana de l'Habitatge, que els propietaris tinguin més informació dels programes, per exemple, de lloguer social que ofereixen els ajuntaments i que hauria d'oferir la Generalitat, i que sàpiguen i tinguin beneficis i protecció si posen els seus habitatges a les borses de lloguer social, per exemple. Quin paper juga l'Incasòl en aquest tema? Quin paper han jugat les cambres a l'hora de difondre entre els seus associats que existeix la possibilitat de posar les seves propietats en les borses de lloguer social dels ajuntaments? Quin paper ha jugat? Cap. Per tant, defensen uns interessos i un model d'habitatge molt concret. I el que fa aquesta moció és posar això sobre la taula.

Nosaltres hi donarem suport, perquè creiem que el debat és necessari, que el debat és pertinent i que parlar dels drets dels propietaris no hauria d'anar en contra de parlar del dret a l'habitatge d'aquells que no són propietaris.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Diputats, diputades, vicepresidenta... Senyora Vinyets, jo crec que ja li han dit, una mica, tot el que es podia dir sobre aquesta iniciativa. Jo només..., a mi només em queda fer-me una pregunta: per què? Per què porten vostès aquesta iniciativa aquí? Quina és la seva voluntat i quina és la seva intenció, més enllà de demostrar certes formes sectàries i certes formes de fer política que a vegades els defineixen? Que és

allò de que quan no m'agrada una associació –perquè al final estem parlant d'una associació de propietaris, però una associació–, el que fem bàsicament és demanar que s'elimini: «*Elimínese*. No m'agrada, *elimínese*.» I així no hem de..., o podem anar modelant el nostre món utòpic –del segle XIX, moltes vegades–, a poc a poc i sense presses.

Coses i afirmacions, moltes vegades, que ens deixen entreveure quin és el seu model d'habitatge i que nosaltres, evidentment, no compartim –des del respecte, com sempre he dit, però que no el compartim–, amb afirmacions com les que han fet avui, doncs, que no s'ha de construir. O sigui, la forma de treballar, en aquest cas, o de sortir o fer sortir endavant o afrontar aquesta demanda i aquesta emergència habitacional real, que no només afecta, diguéssim, els grups més vulnerables de la nostra societat, sinó la classe mitjana i treballadora, de la qual mai es parla en aquest Parlament quan parlem d'habitatge, i de la qual mai es parla quan diem que hem de..., i afirmar coses com que la classe mitjana i treballadora de Catalunya el que vol –i potser diré aquí una cosa molt revolucionària– és comprar-se un pis i no ho poden fer perquè són molt cars. O sigui, aquesta afirmació tan senzilla, que mai se sent aquí perquè sempre es parla d'altres formes de fer política, crec que forma part, o almenys des del nostre punt de vista, d'aquesta realitat que nosaltres sí que veiem; vostès no la veuen.

I com a resposta a aquesta pregunta del perquè, jo crec que és que són coses com aquestes: aquests informes, aquests dossiers econòmics, veritat? Oi que sí, senyora Vinyets? Clar, al final són coses com aquestes les que defineixen i descriuen la realitat. Possiblement vostès no hi estan d'acord, però crec que aquí s'ha parlat, des de diferents àmbits, de coses que són molt reals i que realment, doncs, informes com el de la Cambra de la Propietat Urbana de Barcelona mostren i plasmen aquí. Després es poden..., de fet, es poden contrastar i es podrien respondre, però que s'ha reduït l'oferta de lloguer, per exemple, a Catalunya aquest 2020 és una realitat. I que els lloguers a Catalunya, que van baixar a finals del 2019 i sobretot durant la crisi de la covid, van començar a pujar després i que ara estem en màxims del 2019 és una realitat. I que això afecta el problema i la crisi d'habitatge a Catalunya també és una realitat. I que vostès l'únic que volen moltes vegades és apagar o amagar o fer que ningú pugui expressar-se lliurement, perquè al final les cambres de propietaris són això, són associacions de defensa de drets de petits, molt petits propietaris. Un cinquanta per cent dels, diguéssim, arrendaments que hi ha a Catalunya són de propietaris d'un o dos habitatges. I això és una realitat, també. Una altra realitat més. Des de la realitat ens mostren la realitat i vostès volen que aquests propietaris no es puguin associar o no puguin tenir el paper que tenen actualment ni puguin ajudar les comunitats de veïns moltes vegades a fer les seves gestions o a altres propietaris que poden llogar, de fet, que volen poder llogar el seu habitatge o posar-lo al mercat.

És evident que el que necessitem a Catalunya per evitar o per fer front a la situació d'emergència habitacional o d'accés a l'habitatge, o d'aquesta resposta que té la classe mitjana i treballadora de «vull comprar-me un pis», és que hi hagin més habitatges i, evidentment, que siguin aquests habitatges més assequibles. Potser això els hi sona molt malament i està molt en contra de la seva visió, però jo li puc assegurar que quan un parla amb ciutadans de diferents municipis –jo soc de Sabadell, però d'altres municipis–, el que et diuen al final és això i és el que volen.

Nosaltres intentarem sempre donar resposta a allò que volen els catalans. Podríem intentar crear un món utòpic de gent utòpica que doni respostes utòpiques a la realitat. Però de moment, com a liberals, volem donar respostes a la gent que estan al nostre entorn, que formen part de la nostra societat.

Gràcies, diputats, diputades, senyora Vinyets.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Bé, sense respecte a la propietat privada, dret a la propietat, no hi ha democràcia. Sense seguretat no hi ha llibertat. En conseqüència, atacar la seguretat o el dret a la propietat i les decisions lliures –lliures– dels propietaris en el marc de la llei és atacar la democràcia.

Té dret la CUP a expressar les seves idees contra la propietat privada, malgrat que siguin incompatibles amb la democràcia? Sí, els empara el dret a la llibertat d'expressió. No tenen dret a fer-ho si governen. Per això estan els tribunals, que garanteixen la llibertat i el dret a la propietat. Tampoc no tenen dret a la utilització de la mentida sense cap tipus d'escrúpol per assolir un objectiu polític. Perquè el llistat de mentides en aquesta moció –i encara més a la interpellació– és per llogar-hi cadires. Són tantes que no acabaríem mai. Jo em dedicaré a rebatre'n cinc.

Punt número 1: les cambres de la propietat urbana agrupen a Catalunya 43.500 associats *voluntaris*; no els obliga absolutament ningú. No reben cap diner públic, ni un euro, i no formen part de l'Administració pública. Tot el que diu aquí la CUP és mentida.

Dos: la llei determina que el tractament de dades correspon a l'Incasòl. Les cambres només tramiten el vint-i-dos per cent de les fiances en virtut d'un conveni amb l'Incasòl, però és un conveni voluntari. L'Incasòl no està obligat a signar aquest conveni. Ho fan –i, si no, preguntin-ho als professionals de l'Incasòl– perquè volen, perquè els ajuden en la seva tasca.

Tres: les cambres no tenen cap tipus de privilegi fiscal en els termes que vostès diuen; estan a la categoria, concretament, de «parcialment exemptes», com milers i milers d'entitats; no tenen el règim fiscal d'una fundació. De fet, per la seva activitat comercial en els serveis que presten tributen el vint-i-cinc per cent, i això és fàcilment demostrable.

Quatre: les cambres no representen els grans tenidors. Com em va dir un dia un dels seus presidents, de les onze catalanes, «ni ens volen ni ens necessiten», perquè les cambres representen en un noranta per cent els propietaris d'entre un i tres immobles. La CUP, en conseqüència, no està atacant els grans tenidors amb la seva moció, sinó els petits propietaris, als que tracta pràcticament com a especuladors, excepte, com hem dit algunes vegades, quan vostès, els membres de la CUP, són propietaris. Aleshores, ja no són especuladors; ho fan per ajudar els pobres.

Cinc: a la interpellació acusen vostès –aquesta ja és la definitiva– d'oposar-se a les decisions polítiques d'aquest Parlament. Home, amb aquest retret demostren la seva visió de la llibertat i la democràcia. Només faltaria que les cambres o qualsevol entitat, sigui d'Esquerra, sigui de la CUP o propera a la CUP, és igual, es pugui oposar a una decisió del Parlament. Home, només faltaria. És que aquí què passa? Que s'ha de suprimir qualsevol entitat que estigui en contra de les seves idees? No, és el que diu aquesta moció, que s'han de suprimir les cambres perquè és que s'oposen al que vostès pensen. Bé, bé, en fi... I vostès són els demòcrates i els que ens donen lliçons de democràcia.

En definitiva, votarem que no a tota la moció per defensar la dignitat de les cambres de la propietat urbana i dels seus membres davant d'un atac que és profundament injust; i, sí, per reivindicar també el seu servei de suport als petits propietaris.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputades, diputats, bon dia a tothom. El Grup Parlamentari de la CUP avui ens ha presentat aquesta moció sobre la necessitat de

dissoldre les cambres de la propietat, i des d'Esquerra Republicana voldríem fer les següents consideracions.

La primera d'elles és que nosaltres no hem posat aquest tema a l'agenda; hi ha moltes altres prioritats per a nosaltres. I per això voldria fer una prèvia imprescindible. Una de les prioritats que tenim i que entenem que compartim és garantir el dret d'accés a l'habitatge. I aquest accés no només s'ha de quedar en aquest dret d'accés, sinó, com ahir comentava el diputat i company Pau Morales, al dret a romandre-hi. I aquesta hauria de ser –i, de fet, ho és– la màxima prioritat dels poders públics, el tema central que hi ha a la taula. I és que hem d'afrontar la crisi habitacional, derivada sobretot de les crisis econòmiques i socials en les que vivim immersos des de fa anys. Cal que treballem conjuntament per vertebrar alternatives d'accés i tinença de l'habitatge, i ho hem de fer coordinadament amb municipis; unes alternatives que siguin factibles i útils per a tota la societat. I, per bastir això, nosaltres creiem que és bàsic el consens polític.

Ara bé, tornant a l'objecte concret de la moció, volem expressar que no existeix cap informe tècnic o jurídic que avaluï l'esmentada necessitat de dissolució i posterior liquidació en els terminis i en l'abast que es plantegen a la moció, amb la qual cosa nosaltres considerem necessari analitzar amb deteniment quina és la contribució d'aquest organisme, com d'altres i d'altres actors, per al desplegament de determinades línies d'actuació en matèria d'habitatge.

És per això que creiem important fer una anàlisi, com deia, de les tasques que s'hi duen a terme, més enllà del suport a les administracions i a la Generalitat. I, en aquest sentit, es considera que la constatació d'aquesta necessitat sí que passaria, en aquests treballs de diagnosi, per la sollicitud a la Sindicatura de Comptes d'aquest informe de fiscalització que es proposa a l'apartat cinquè de la moció. Es considera que hem de defensar la necessitat d'estudiar totes les funcions i actuacions de les cambres, perquè nosaltres no renunciem, no podem renunciar ni volem renunciar a que la Generalitat assumeixi totes les funcions d'interès general.

I ja per últim, tornant al tema de la Sindicatura de Comptes, d'aquesta sollicitud que es fa al punt cinquè, com deia anteriorment, es demana que es procedeixi de forma urgent a realitzar un informe de fiscalització al més ampli possible sobre totes les cambres de propietat urbana que existeixen a Catalunya. I, com ja comentàvem, si així es considera –nosaltres entenem que sí que ha de ser–, doncs, evidentment, tothom que estigui sota el marc públic ha d'assumir totes les fiscalitzacions que es requereixin. Per això hem demanat el vot separat de la moció dels punts 1 a 4, en els que farem una abstenció, i el vot a favor del número cinquè.

I, per acabar, reiterar el nostre compromís amb la garantia en l'accés a l'habitatge i lluitar i allunyar-nos de l'especulació immobiliària.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí un cop substanciat el punt 21.

Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre el procés de preinscripció i la planificació de l'oferta formativa de la formació professional el curs 2022-2023

302-00200/13

Per tant, passem a aquest vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre el procés de preinscripció i la planificació de l'oferta formativa de la formació professional del curs 2022-2023; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I per exposar-la té la paraula la diputada Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Bé; gràcies, presidenta. Ho dèiem en la interpellació fa quinze dies: com en els darrers anys, el procés de preinscripció i també la planificació de l'oferta formativa de formació professional per a aquest curs, doncs, tampoc ha funcionat.

El procés de preinscripció ha estat complex, ha estat feixuc, ha estat molt poc transparent. Ha finalitzat un mes després de l'inici de curs i, a més a més, ha limitat l'accés a persones a les quals era important garantir una continuïtat formativa. I fent això, el que ha fet l'Administració educativa ha estat limitar les oportunitats formatives de la ciutadania, especialment a grau mitjà, que és el que hauria de ser l'inici d'una carrera professionalitzadora.

I la planificació no ha existit o no s'ha fet correctament, perquè no ha tingut en compte les necessitats del teixit econòmic i social del conjunt del territori. I cap d'aquests problemes és nou; els anem arrossegant any rere any, però agreujats, especialment els últims anys, per l'increment de la demanda formativa.

Quin és el resultat? Milers de persones que no poden entrar en primera opció al cicle formatiu desitjat, que abandonen, que desisteixen, que queden fora del sistema, i, alhora, gairebé catorze mil vacants per manca de perspectiva i d'una mínima orientació a l'alumnat. I, per tant, deuen estar d'acord amb mi que, posats a ser autoexigents, això no funciona i això no és fer les coses ben fetes.

Quina és la conseqüència? Ahir en teníem un titular: «Només Romania supera Catalunya en termes d'abandonament escolar prematur», segons dades d'Eurostat d'aquest any 2022. I, per tant, Catalunya lidera, malauradament, les xifres d'abandonament tant amb relació a Espanya com de la mitjana europea; ho liderem tot en aquest sentit. I darrere les xifres hi ha persones, hi ha trajectòries truncades i també hi ha dades, que diuen, per exemple, que sense estudis postobligatoris es pateix el doble d'atur.

Doncs bé, malgrat aquestes dades, malgrat també l'atur juvenil existent, aquest Govern fins ara no ha reaccionat de manera contundent. I el meu grup, amb aquesta moció, el que pretén precisament és que s'activi, que reaccioni, que vegi la importància de tenir un bon sistema de formació professional de les persones al llarg de tota la vida, que inverteixi els recursos necessaris, que desplegui la llei de formació professional de 2015 i que cerqui acords amb els agents econòmics i socials, amb el territori, també amb el conjunt de forces polítiques, o almenys amb aquelles que estem disposades a comprometre'ns, a fer un pas endavant –i dos i tres–, per transformar i modernitzar el sistema, per anar més lluny i més de pressa. I, per tant, entenem que necessitem tenir ambició ben entesa. I afegeixo una cosa: que si avui s'aprova la moció volem, voldríem, que es pogués desenvolupar.

La proposta conté vint punts, que realment no podré detallar amb el poc temps que em queda, però planteja solucions concretes als problemes que he anat desgranant. En primer lloc, la modificació d'aquest procés, que s'ha de fer més àgil, s'ha de fer més simple, més transparent. Ha de garantir l'adjudicació definitiva de places com a màxim al mes de juliol i, per tant, sempre abans de l'inici de curs; garantir plaça a grau mitjà, a la família professional que es desitgi, a tot l'alumnat de continuïtat formativa, no només a aquell que prové de quart d'ESO.

Ahir, un representant d'una associació de professorat tècnic de formació professional em comentava com enriqueixen els grups persones adultes, fins i tot d'una edat avançada, que, després de certificar la seva experiència laboral, volien complementar-la amb un cicle formatiu.

També garantir plaça de grau superior, especialment a aquells estudiants que ja estan fent grau mitjà i que volen continuar el seu itinerari formatiu –seria el mínim–; planificar l'oferta d'acord amb una prospecció prèvia que tingui en compte els actors implicats en la formació professional i presentar cada any el mapa, juntament amb el de necessitats formatives; redimensionar l'oferta pública d'acord amb aquesta correcta prospecció i planificació, preveient l'increment necessari de docents; també

impulsar un pla d'inversions per actualitzar la tecnologia, el maquinari i l'equipament que tenen totalment abandonat. I això ja ho poden apuntar si realment volen negociar pressupostos, perquè és una prioritat.

I també posar en funcionament, el proper curs, un sistema real d'orientació, d'informació, que pugui acompanyar tot l'alumnat que no pugui..., tant aquell que està en l'ESO o que està fins i tot en una primària, com aquell que no pot accedir a cap plaça perquè no té oferta o perquè no s'ajusta a les seves expectatives. I, per tant, fonamental l'orientació en l'educació obligatòria.

Un pla contra l'abandonament prematur, que abans ho comentàvem, que passa per una reducció necessària de ràtios; promoure també la continuïtat postobligatòria de l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu; un increment immediat de la partida de funcionament per poder pagar i afrontar els subministraments. La setmana passada estàvem a l'Escola del Treball i ens deien que el mes de març havien esgotat la partida de funcionament; perquè no hi arriben, perquè han pujat els subministraments i, per tant, cal afrontar tot això.

Per què hem de ser l'única comunitat que paga taxes a grau superior, que les va imposar el PP, i a Catalunya l'Artur Mas, i que fan de barrera a tants estudiants? O les beques per complementar les del ministeri, precisament per desplaçament a centres formatius? O qüestions que no valen diners: per què un estudiant de grau superior si treu un excellent a l'hora d'anar a la universitat ha de pagar matrícula, i un que ve de batxillerat, no? Això són voluntats polítiques, no? O l'equiparació de les condicions del professorat tècnic d'FP amb el professorat del cos de secundària.

Per tant, el meu grup els presentem una proposta constructiva que pensem que pot contribuir molt al sistema de formació professional a Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, vicepresidenta. Señores diputados, muy buenos días. Cualquier observador mínimamente atento advierte que, en períodos de crisis, de paro, de inflación como el actual que estamos viviendo, se incrementa el número de personas que deciden matricularse, estudiar formación profesional, para obtener una cualificación que les permita más fácilmente incorporarse en el mercado laboral.

No obstante, el Departament d'Educació, *el senyor conseller* González-Cambray, por segundo año consecutivo, ha protagonizado un espectáculo bochornoso, una incompetencia supina en el proceso de inscripción y matriculación de los alumnos de formación profesional. Qué oportuno, en este caso concreto, resulta aquel refrán que recoge el vocabulario de refranes y de frases proverbiales de nuestro insigne gramático Gonzalo Correas, publicado en 1627, que dice así: «El hombre bestia en lo claro yerra.»

El curso pasado ya denunciábamos, desde el Grupo Parlamentario de VOX, mediante una propuesta de resolución registrada el 8 de septiembre de 2021, que el Departament d'Educació estava improvisando a marchas forzadas, en julio, un plan para que los más de veinticuatro mil alumnos que no habían podido obtener plaza de formación profesional pudieran matricularse ampliando el periodo de inscripción de matriculación en septiembre de ese año, incrementando, aumentando, la sobreratio en 433 grupos y ofertando unas 4.500 plazas nuevas, sobre la marcha, y aconsejando –sobre todo, aconsejando– que, hombre, aquellos alumnos que no pudieron ejecutar su primera opción de estudios, que, bueno, se apañasen con otros estudios o que se matriculasen en el IOC, es decir, formación profesional a distancia, encima, y, sobre todo, después de haber tenido que soportar los confinamientos y las trabas a la presencialidad durante la época covid.

En este curso, los graves errores informáticos en el volcado de notas, los fallos en la gestión de las inscripciones y en la validación de los expedientes, las trabas en las pruebas de admisión, han sido escandalosos. Han provocado que miles de familias vivieran la incertidumbre de saber si sus hijos tendrían o no plaza, porque en julio no las tenían asignadas. Muchas familias han visto como sus hijos al final de este recorrido se han desanimado y han tenido que abandonar, engrosando las cifras del abandono escolar. Estamos hablando de más de diez mil jóvenes. Además, cinco mil alumnos han tenido que esperar hasta el día 21 de septiembre para conocer su asignación de plaza, por culpa del fallo, como hemos comentado, en el sistema del volcado de notas y de asignaciones en el mes de julio, y en espera de que se ajustase la demanda tras las bajas y las vacantes. Es decir, cinco mil alumnos han empezado el curso un mes más tarde, con las consecuencias, con el detrimento que esto supone para su aprendizaje fundamental. Además, han tenido que aguantar cómo el *conseiller* González Cambray, aquí presente, se jactaba diciendo que «en el segundo período de matriculación, que finalizó el 16 de septiembre, se ha garantizado que todos los alumnos provenientes de cuarto de ESO tengan plaza en su opción». Pues que se lo digan a los diez mil que han tenido que abandonar.

En conclusión, para evitar que la torpeza del Departament d'Educació en la gestió de la matriculació se vuelva a tener que producir –la gestión de la inscripción y la matriculación de los alumnos de formación profesional–, se vuelva a repetir por tercer año consecutivo, y para luchar eficazmente contra la lacra del abandono escolar, es necesario que se realice una prospección adecuada teniendo en cuenta la oferta y la demanda con antelación y que los dos períodos de preinscripción de matriculación, mejor dicho, se concluyan antes del 31 de julio.

Bien, por coherencia votaremos a favor de la mayoría de los puntos de la moción del PSC que nos ha presentado la señora Niubó, porque coinciden con las soluciones que yo le he resumido ahora mismo y porque están reflejadas en la propuesta de resolución del día 8 de septiembre del 2021 y, concretamente, también en la del 13 de septiembre de este año, que ya está registrada.

Por cierto –y aquí acabo–, su moción, señora Niubó, aunque es razonable en la mayoría de sus puntos, está totalmente desacreditada por falta de autoridad moral, por falta de coherencia. Ustedes rechazaron nuestra propuesta de resolución del año pasado, a pesar de que defendía lo que ahora el PSC defiende, y ustedes critican aquí en Cataluña los mismos errores que cometen ustedes en los lugares donde gobiernan. Uno de cada dos estudiantes abandona la formación profesional en la Comunidad Valenciana. Esto es como pedir peras al olmo.

La vicepresidenta segona

Diputat, se li ha acabat el temps.

Manuel Jesús Acosta Elías

Gracias.

La vicepresidenta segona

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bon dia. Bé, continuarem parlant de l'FP. I de l'FP en parlarem avui, però també en continuarem parlant en els propers dies, perquè a la Comissió d'Educació també serà un dels temes que tractarem. I crec que és bo que ho fem i que ho fem amb profunditat.

Sovint, quan sortim al faristol iniciem un ball de xifres: un ball de xifres respecte a les prematriculacions que hi van haver el mes de juliol, un ball de xifres respecte també a les matriculacions formalitzades en els períodes d'inscripció, un ball de

xifres respecte a l'abandonament, un ball de xifres respecte al nombre de cursos i de places que s'han posat al sistema enguany. A mi em sembla que hem de fer una anàlisi estructural de la formació professional al nostre país, i que no només afecta la formació professional del nostre país, afecta també a tota la postobligatòria. I, en aquest sentit, és important i és bo que en parlem.

I, en aquest sentit, també és important i és bo que arribem a acords i que puguem generar consensos, consensos importants. Perquè la formació professional és un dels pilars essencials per al desenvolupament de les persones i per tenir oportunitats de treball; perquè la formació professional és un dels pilars de la nostra societat a nivell formatiu, i perquè ja ha quedat enrere un dels missatges que tot sovint hem utilitzat, diputats i diputades, en anys anteriors, en legislatures anteriors, de que calia prestigiar la formació professional. No, ja està prestigiada –està prestigiada. Per tant, hem de fer un pas endavant. I el pas endavant l'hem de fer no només amb el consens polític, sinó també amb el consens territorial. El pas endavant l'hem de fer, també, tenint molt clar quina és l'estructura que volem per a la formació professional del nostre país.

Essencial, la prospecció; determinant, la prospecció. Sense una bona prospecció serà molt complicat que també puguem definir quins són els cicles formatius que són necessaris en els diferents territoris de Catalunya. Sense una bona prospecció serà més difícil que puguem formalitzar adequadament els processos de preinscripció i matriculació. Perquè la prospecció ens permet també afinar molt millor –molt millor– les necessitats del mercat de treball, però alhora també les necessitats formatives que han de donar resposta a aquestes necessitats del mercat de treball, però també les necessitats formatives que també ens reclamen els nostres estudiants, el nostre alumnat.

Hi han dades que són molt importants per garantir continuïtat en contra de l'abandonament. Que aquest any s'hagi impulsat la continuïtat de quart d'ESO cap als cicles de formació professional i que aquesta continuïtat hagi tingut un èxit espectacular, amb un noranta-vuit per cent d'alumnes que han exercit aquest dret que se'ls ha atorgat enguany i que, a més, d'aquests, el noranta per cent hagin entrat en primera opció, és una molt bona notícia i crec que és una línia que marca el camí que cal seguir.

La bona prospecció, territorialitzada, adequant les necessitats formatives a les necessitats laborals, adequant també la mobilitat i adequant també, i això és molt important –és molt important–, les voluntats i les capacitats de cada un dels alumnes per tal de que puguin continuar amb les seves carreres formatives i, en un futur, professionals, és un dels objectius que ens hem de marcar tots i totes. Per tant, prospecció.

Segon pas, orientació. Quan tenim la prospecció, tenim la diagnosi ben feta, cal una bona orientació educativa. Una bona orientació educativa és també garantia d'èxit en els processos de preinscripció i matrícula. I és garantia d'èxit també per reduir la taxa d'abandonament. I, per tant, és garantia d'èxit també per garantir-ne la continuïtat formativa d'aquests alumnes. Per tant, una bona orientació educativa que ha d'iniciar-se abans del que fins ara s'ha estat fent.

I tercera fase –tercera fase–: facilitar els accessos als cicles; per tant, posar places a disposició i que aquestes places que estiguin a disposició s'adeqüin a les necessitats del territori. Si tot això ho englobem i tot això ho treballem de forma conjunta, ens trobarem que hi haurà cicles formatius en determinats territoris que no tenen demanda i que, per tant, hauran de reconduir-se cap a altres necessitats. I quan això passi, serà important que hi hagi un ampli consens polític per evitar el que sempre sabem que passa, que és que quan volem fer modificacions a l'estructura del sistema, aleshores venen determinades reivindicacions que ens impedeixen després acabar d'executar-les.

Per tant, cal que hi hagi fermesa, sabem on hi ha la problemàtica, l'estem afrontant. I ningú pot negar que, en els darrers anys, la formació professional ha estat una prioritat absoluta per a aquest Govern. I ningú pot negar que en els darrers anys s'ha avançat, i molt, respecte a la formació professional del nostre país. Tenim necessitats a cobrir i tenim voluntat per cobrir-les. Per tant...

La vicepresidenta segona

Diputat...

Jordi Albert i Caballero

...els hi estenc la mà per poder-ho tirar endavant.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, conseller, diputats, diputades i el públic que ens acompanya en aquesta jornada. Avui posem a debat la moció sobre el procés de preinscripció i la planificació de l'oferta formativa professional del curs 22-23 que ens presenta el Grup Socialistes per posar precisament l'accent a la formació professional, el que és o hauria de ser un dels eixos principals d'aquesta legislatura. I dic «hauria» perquè, malgrat que aquest curs s'han portat a terme algunes millores, com és, evidentment, l'increment del trenta-quatre per cent de l'oferta formativa, el cert és que hem iniciat, per segon any consecutiu, un nou curs amb molts joves sense assignació, inicialment vint mil i han passat finalment a catorze mil. Un exemple que ens permet identificar com encara tenim deures pendents –i permeteu-me que obri parèntesi– que no es podran resoldre amb un govern en minoria –tanco parèntesi.

Moltes d'aquestes qüestions ens porten als dubtes de l'oferta, si s'adapta, si cal redimensionar-la territorialment, si cal estudiar també quins són els sectors més estratègics, evidentment amb major prospectiva i tenint en compte el mapa territorial. O, evidentment, també, com millorar els procediments de preinscripció i matrícula, que requereixen aquesta anticipació clara el mes de juliol i no el mes de setembre.

Des de Junts per Catalunya tenim clar, precisament, el paper que ocupa la formació professional al nostre país com a eix central, com a eix principal per al coneixement, per a l'ocupació, però també per a l'economia i per a la societat, cosa que passa per reconèixer-la, per protegir-la com a opció acadèmica i donant resposta a les necessitats, alhora, del mercat laboral, incrementant la col·laboració entre els centres i les empreses i, evidentment, apostant també per la formació professional dual, amb aquesta fita que interpel·lava directament el Parlament de Catalunya d'assolir el quaranta per cent en el marc d'aquesta legislatura.

De fet, el conseller va mencionar fa molt pocs dies, en una compareixença, les dades que evidenciaven com encara ens trobàvem lluny dels estàndards, dels models i referents europeus. Mentre la ciutat de Munic, per exemple, a Alemanya, registra un atur juvenil del tres per cent, veiem com a Espanya és del trenta-u per cent, veiem com a Catalunya és del vint-i-cinc per cent, i així podríem prosseguir. A Alemanya, sense cap mena de dubte, aposten per la formació professional, i això fa que actualment el seixanta per cent dels joves que volen estudiar optin per aquesta via formativa. Per tant, veiem clarament aquells que aposten per aquest model educatiu i aquells que encara tenen molts deures pendents i molts passos a seguir.

Per altra banda, a Catalunya el problema és cert que no resideix únicament en el departament i en el sistema educatiu; cal treballar de la mà amb el Departament d'Empresa i Treball. En un informe presentat per la cambra anualment, vèiem amb dades pràctiques com el vuitanta per cent dels empresaris tenen problemes actualment per trobar perfils, per trobar personal qualificat, i ni més ni menys que el

vint-i-quatre per cent deien que no podien créixer les seves empreses, els seus negocis, precisament per aquesta manca de personal.

En definitiva, no tenim suficient personal qualificat; en definitiva, el sistema educatiu no aposta suficientment per la formació professional i encara ha de desplegar la llei del 2015 i, evidentment, això provoca conseqüències sobre l'economia del nostre país i, evidentment, també sobre els ciutadans.

En aquest sentit, la moció incorpora molts d'aquests reptes que acabo de citar i als que s'hi sumen, a més a més, les esmenes presentades per Junts per Catalunya a mode de transaccions o incorporant en el text les propostes. Per aquest mateix motiu, votarem favorablement a la majoria del text, i permeteu-me que també acabi d'esmentar algunes altres propostes que considerem interessants en el debat.

En primer lloc, garantir no només la continuïtat dels alumnes de quart d'ESO a la formació professional, tenint en compte també altres tipologies d'alumnes, com podrien ser aquells alumnes que han iniciat uns estudis, que han vist que allò no era la seva sortida o que aquell no era l'estudi que volien cursar, que l'han abandonat, però que també han de tenir l'oportunitat de reubicar-se.

Promoure un pla contra l'abandonament. Ahir coneixíem com ascendia a 74.000 joves que van abandonar els seus estudis el 2021. Apostar per un sistema d'orientació, equiparant les condicions del professorat tècnic pel que fa a la formació professional, però també pel que fa al professorat de secundària; promoure la continuïtat postobligatòria dels alumnes NESE i, entre un llarg etcètera, evidentment, també apostar per més beques, per més finançament, per més recursos i, evidentment, per més mobilitat –i permetin-me que els miri a vostès–, i això implica, evidentment, el traspàs efectiu de les beques universitàries i no universitàries, que han de ser una realitat i un compromís del que esperem encara els resultats.

D'aquesta manera –i vaig acabant, vicepresidenta–, es constata un cop més com l'educació és fonamental per garantir el futur del país, i l'FP hi juga un paper clau. Des de Junts tornem a reivindicar la necessitat d'una societat per al coneixement que aposti per aquest tipus de formació, que ho faci amb el teixit productiu i empresarial del nostre país, per a la plena ocupació digna, de qualitat i ben qualificada també per als joves de tot Catalunya.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Nogay Ndiaye i Mir.

Nogay Ndiaye i Mir

Gràcies, presidenta. Bé, avui ens trobem aquí per debatre sobre una moció que parla del nostre sistema educatiu, altra vegada, aquest cop d'FP, de l'accés als cicles formatius de grau mitjà i de grau superior, i de la problemàtica que pateix aquesta etapa educativa del nostre sistema. D'entrada, voldria deixar palès que nosaltres votarem a favor de la majoria dels punts, però m'agradaria poder aturar-me en alguns d'ells.

Per començar, és una moció llarga, és un llençol de vint punts, i en algun d'ells, bé, es fa una mica de carta als Reis, no? En el primer punt, jo he trobat una mica de carta als Reis, perquè, clar, donar compliment a la legislació que ja està sobre la taula, impulsar un pacte per la transformació, que el Govern faci la seva feina..., al final no deixa de ser la seva obligació; un paràgraf superdesenvolupat –en extensió, vull dir–, però no deixa de ser una exigència de complir amb l'obligació que té el Govern. Llavors, és fer la carta als Reis: «Desitjo que això es compleixi i que el Govern faci el que li toca fer.» Nosaltres votarem a favor d'aquest punt.

Però n'hi ha d'altres, com, per exemple, el punt número 3, que trobem que existeix una falta de valentia, no?, com ja estem una mica acostumades amb el Partit

Socialistes, perquè parla: «Modificar, si s'escau, el procés de preinscripció i matriculació a cicles formatius.» Hem vist que el procés de preinscripció a cicles formatius és un fracàs. Vostè mateixa, senyora Niubó, l'ha criticat en aquest faristol i en les diferents comissions, sessió rere sessió. I, llavors, indicar o incloure aquí «si s'escau» quan queda palès i és més que evident que és supernecessari modificar el procés d'inscripció perquè precisament no quedin milers d'alumnes fora del nostre sistema educatiu, com està passant any rere any, és una necessitat. No hauria de ser ni un plantejament de si és necessari. És necessari.

Amb els punts 4 i 5 hi estem d'acord. Amb el punt número 6 tenim un dubte, perquè parla de planificar l'oferta formativa d'acord amb una prospecció realitzada prèviament –totalment d'acord–, i conjuntament amb els agents econòmics i socials del territori. Això inclou els sindicats? Perquè no es menciona. (*Veus de fons.*) Llavors, ho donem per fet, eh? Si és així, li dic que també votarem a favor d'aquest punt.

Llavors, en el punt número 9, parla d'elaborar i dotar econòmicament un pla contra l'abandonament prematur en els cicles formatius de grau mitjà per tal de reduir les xifres d'abandonament i fracàs. I vostè mateixa feia referència a un titular d'ahir mateix que posicionava Catalunya en el rànquing, en el top u del rànquing, en el top u del rànquing d'abandonament escolar prematur.

Catalunya som el territori on l'alumnat, després d'acabar l'ESO, té un índex d'abandonament més alt, per damunt de la mitjana europea, que no arriba al deu per cent, i per damunt de la mitjana espanyola, que no arriba al catorze per cent. És a dir, un 13,3 per cent d'abandonament a Espanya, un 14,8 a Catalunya, i un 9,7 a la resta de la Unió Europea.

Llavors, algunes qüestions sobre... Bé, hi ha alguns punts als que no podem votar a favor, com és, per exemple, el punt número 10, la creació d'una xarxa de centres d'innovació. Perquè nosaltres creiem que crear una xarxa per territoris i només en alguns centres concrets contribuiria a aquesta desigualtat entre centres, i a aquesta segregació entre centres, i al fet de que hi hagués uns centres de primera i uns centres de segona, uns centres que poguessin complir unes característiques o que gaudissin d'una innovació tecnològica, i uns altres que no.

Llavors, quant al punt número 11, tampoc podem posicionar-nos-hi a favor, perquè considerem que ja existeix, que és l'IOC, un centre de formació integrada a distància que garanteixi, no?, la titulació. Considerem que ja en tenim un, que potser s'hauria de millorar. Potser haurem d'apostar per això, però no crear-ne un de nou.

I quant al punt número 12, nosaltres no estem d'acord amb aquest sistema de pràctiques a les empreses, perquè amb el sistema que tenim actualment no podem garantir que aquest alumnat no es converteixi en mà d'obra barata. És a dir, tenim petites i mitjanes empreses acollint aquest alumnat que fa pràctiques, però no tenim ni professorat ni professionals que puguin vetllar perquè aquestes pràctiques segueixin uns objectius pedagògics i vagin en la línia dels aprenentatges educatius que fan els centres, i el que acaba passant és que fan la feina d'altres treballadors per la meitat de preu. I, per tant, nosaltres, fins que aquest sistema no canviï i el sistema estigui dotat de professorat suficient que pugui vetllar per aquestes qüestions, no ens posicionarem a favor d'aquesta educació dual.

I ja acabo, presidenta. Només una petita qüestió. Parlaven, els diputats que m'han precedit, de la continuïtat de l'ESO, i ja hem vist que hi ha aquest abandonament. I el conseller ha repetit diverses vegades que s'ha fet aquesta traçabilitat i s'ha vist on ha anat aquest alumnat. Però amb quina orientació? Com sabem que aquest alumnat que s'ha reubicat a cicles formatius no abandonarà el mes vinent o no ha abandonat ja el nostre sistema educatiu?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat Jordi Jordan Farnós.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies. Bon dia, diputats, diputades, conseller. Que la formació professional a nivell de Catalunya és millorable és evident; que la gestió del conseller Cambray en aquest sentit no ajuda, crec que també és evident, perquè de paraules moltes, però de fets ben pocs. I per això compartim, senyora Niubó, amb vostès aquesta moció, i fer totes aquelles accions necessàries, com també estem fent des del nostre grup parlamentari i altres grups, en tots els àmbits que podem, des de demanar compareixences, PRs, preguntes per escrit i orals, per a donar explicacions, no?, en aquesta matèria, i perquè la planificació que s'ha fet fins ara i la gestió crec que compartim la majoria dels que estem aquí que és del tot necessària i evident.

I posarem alguns exemples –ja s'han dit, però no per això no s'han de tornar a repetir. El tema de les xifres quant a les preinscripcions i l'inici de curs: catorze mil vacants, deu mil persones que han desaparegut entre l'inici i el final del procés; més de mil persones que també s'han acabat quedant sense plaça. També el fet, no?, de que molt de l'alumnat hagi iniciat el curs unes setmanes després de que aquest comencés, i amb el que això representa, evidentment, d'una planificació millorable. I l'abandonament escolar que també hi ha, no?, en aquest àmbit, que també ja hem comentat abans que som líders a nivell de l'Estat i també, pràcticament, a nivell d'Europa. Per tant, és evident que esta moció és necessària, és evident que cal fer tot allò possible per a fer que sigui millor la nostra formació professional.

I sí que m'agradaria ressaltar alguns dels aspectes que compartim. El fet, per exemple, no?, de garantir aquestes places de la família professional sol·licitada no només a l'alumnat de quart d'ESO, i, per tant, fer-ho també a les persones provinents dels cicles formatius de formació professional bàsica, dels programes d'inserció, de les escoles d'adults –que són les grans abandonades també del nostre sistema educatiu–, del batxillerat o d'altres cicles formatius.

En segon lloc, modificar també tot allò que fa referència al procés de preinscripció i matriculació per a fer-ho més àgil, per a fer-ho més simple, per a fer-ho, evidentment, més transparent. Crear, en tercer lloc, un veritable sistema d'orientació i acompanyament, que és el que, evidentment, en aquests moments no existix.

En quart lloc, un pla contra l'abandonament prematur, perquè és evident, no?, que en els cicles formatius, sobretot de grau mitjà, cal reduir aquestes xifres escandaloses de fracàs, i que, per tant, hi hagi també una reducció de les ràtios de l'alumnat-professorat. Calen també partides per al subministrament d'energia, no?, en la situació que molts dels instituts estan vivint en aquests moments i també aquells que estan utilitzant més energia precisament perquè les seues famílies professionals així ho necessiten.

I també m'agradaria destacar tres elements que per a nosaltres són importants: l'eliminació d'aquestes taxes creades, no?, en època d'Artur Mas, i que encara continuen; promoure aquesta línia d'ajuts a la mobilitat, que certament vam acordar en els pressupostos del 2022 i que a hores d'ara no s'han executat, i que, per tant, és un dels incompliments que el Govern en estos moments encara no ha donat explicacions al respecte, i, com a últim element, que tots aquests canvis es facin a partir del consens; del consens, evidentment, de la formació professional estrictament, del món educatiu, però que també incorpori el món territorial i que incorpori els agents socials i econòmics.

En definitiva, també dir-li que votarem favorablement majoritàriament tots els punts, exceptuant algunes qüestions que no hi estem d'acord. Però el que sí que, com a reflexió..., és que segurament tots els mals de l'FP no venen només d'aquests últims anys, sinó que portem, no?, molts d'anys en què no s'ha fet una aposta clara;

que és evident que els últims governs no han anat en aquesta línia; que s'han de posar damunt de la taula moltes d'aquestes millores necessàries perquè realment tinguem una formació professional que estigui a l'altura del que Catalunya necessita, basada en equitat, amb qualitat, que estigui ben repartida de manera territorial, i que això, en aquests moments, amb la gestió del conseller Cambray, entenem que no s'està produint i, per tant, considerem totalment encertada aquesta línia, com li deia al principi, que molts de grups compartim, de pressionar perquè realment el Govern reaccione i millore la formació professional.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Gràcies, vicepresidenta. Senyora Niubó, avui substitueixo el meu company Nacho Martín..., que, per cert, avui tampoc podrà votar, senyora Vergés. El senyor Lluís Puig, sí; el senyor Nacho Martín Blanco no podrà delegar el seu vot. Ho aniré repetint quan em sembli més o menys oportú, perquè crec que és una injustícia bastant evident.

Jo he de donar..., crec que ho hem vist i així ho hem valorat des del nostre grup, doncs..., aquesta moció i la moció que vostès també van presentar crec que al maig, que es va aprovar..., una més que s'aprova i que no s'implementa, no?, una d'aquestes que vostès demanen aquí, de fet, que es posi en valor i que s'implementi..., o que s'hagués implementat o s'hauria d'haver implementat, de fet, al període d'inscripció. Valorem aquesta moció de forma molt positiva, i ja els hi avanço que ho votarem tot a favor.

Creiem que el model, en bona part..., tot i que és evident que si haguéssim fet nosaltres la moció hauríem posat potser més èmfasi en alguns aspectes, com és l'FP dual, que potser aquí no té tanta importància. Crec que és important que aquests temes es puguin tractar al Parlament i que s'hi puguin portar molt sovint; més quan ens trobem en una situació, doncs, de fracàs. Crec que s'ha parlat de si és o no, o si s'està donant o no un valor adequat a l'FP. Al final, nosaltres no donem valor a res, el donen els ciutadans, i és evident que la realitat és la que és.

Després de la crisi de la covid i de l'inici de bona part dels problemes econòmics i professionals que han vist, doncs, molts catalans i molts joves..., però no només joves, sinó molts catalans han decidit canviar o orientar la seva vida professional cap a un altre costat i, per tant, han anat al mercat. I ells no en tenen la culpa –ells no en tenen la culpa–; el Govern ha de donar respostes. I el que veiem..., i ho vam denunciar nosaltres també al període de sessions anterior i fa un any, aproximadament. Ja vam denunciar llavors, en diferents ocasions, que s'havia fracassat, que no s'havia planificat adequadament tot el període de preinscripcions; que no s'adequava l'oferta que estava donant la conselleria a l'autèntica demanda, que realment volia tenir en compte el ciutadà o l'alumne que volia accedir a l'FP. I, bé, vostès van dir que ho solucionarien i no ho han solucionat. I és aquesta la realitat.

Senyor Albert, m'ha agradat molt la seva defensa –de veritat–, amb certs arguments, diguéssim, que podríem dir, en alguns casos, doncs, creïbles; però al final la realitat li dona una resposta clara, i és que s'ha fracassat un altre cop. Es va fracassar –es va fracassar–..., o s'ha intentat, possiblement s'ha intentat, conseller, però no s'ha aconseguit, encertar en dues qüestions bàsiques. Una és aquesta que comentava, d'ajustar l'oferta i la demanda a l'FP. I una altra, molt evident, és ajustar les necessitats territorials, moltes vegades annexades a la realitat o al teixit empresarial dels territoris..., doncs, fer-ho juntament o ajustar-ho a l'oferta, a allò que s'ofereix per part de l'FP. És a dir, que allà on hi ha un àmbit industrial, per exemple, proper a la

química, hi hagi una FP propera a la química. Això és un tema molt bàsic i que encara no hem aconseguit que s'ajusti.

Per tant, hem d'ajustar la demanda i l'oferta a la demanda. Això és molt liberal, però és així. També passa molt sovint que això, quan s'ajusta, doncs, ens apropem a la felicitat, i d'alguna forma crec que és important ajustar l'oferta a la demanda en aquest cas. I també aquest ajust territorial.

Hi han temes molt importants que també crec que hem de superar. Tota la situació que ens hem trobat, doncs, sí que ens ha portat un abandonament escolar que hauríem d'evitar. Hem de lluitar contra aquest abandonament escolar. Perquè si volem posar en valor l'FP, com deia el senyor Albert..., vostè diu que ja ho és. Possiblement en algunes ments d'alguns de vostès, doncs sí, i ho han de defensar així, però crec que és important..., tots sabem que és important, però no s'està aprofitant aquest recurs i aquesta eina.

Per nosaltres, res més. Ens sumem a moltes de les expressions i de les afirmacions que s'han fet aquí i agraïm aquesta moció que votarem, ho torno a dir, a favor completament.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Doncs ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Bé, simplement agrair el suport majoritari expressat; també les esmenes que s'han presentat.

Pel que fa a Esquerra, doncs, n'hem acceptat una. Vam...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Perdó, volia pitjar el botó i no ho he fet.

Esther Niubó Cidoncha

Ah, d'acord. Torno a començar, no? No, deia que també hem arribat a un acord per a una transacció, perquè, evidentment, per garantir-ne els objectius, estem disposats i compromesos a impulsar les modificacions normatives que siguin necessàries; si convé, també a nivell estatal. La resta no, perquè eren esmenes de continuïtat, i si volem que les coses canviïn..., si fem les coses com fins ara, segurament no solucionarem ni avançarem res.

Però agafo les paraules del diputat Albert, que parlava de consens polític, social, econòmic, territorial, planificació, orientació. Sí, l'hi compro tot en el discurs, però posin-s'hi, no?, liderin-ho. Són el Govern, convoquin-nos quan vulguin, i, per tant, ens trobaran.

I pel que fa a Junts, també dir que hem acceptat la seva primera esmena, que marca un objectiu molt concret, que entenem que és positiu amb relació a la formació dual: arribar al quaranta per cent. I hem acordat també una transacció per integrar igualment en el mapa d'oferta, també la privada, i treballar, doncs, amb les empreses per tal d'afavorir que trobin realment personal qualificat. Ho agraeixo també a la diputada.

No hem acceptat la relativa al traspàs de beques, perquè ja hi ha un compromís en ferm per fer aquest traspàs entre el Govern català i el Govern espanyol.

I, evidentment, no acceptarem l'esmena de VOX; entre altres coses, perquè ja ho contempla la llei que precisament ells no van aprovar.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedim tot seguit a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 17 a 21 de l'ordre del dia.

Els faig avinent que set diputats han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Una de les diputades no ha pogut ser entrada en el còmput electrònic i, per tant, se sumarà també manualment, tal com ho fem amb el diputat Lluís Puig.

Iniciem, doncs, les votacions debatudes al matí. Els textos de les mocions que se sotmeten a votació incorporen les esmenes i les esmenes transaccionades admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (continuació)

302-00199/13

Comencem pel punt 17 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge.

Votarem ara els punts 1, 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 87 vots a favor, cap en contra i 44 abstencions.

Votem ara els punts 4 i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 114 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 121 vots a favor, 2 en contra i 8 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 112 vots a favor, 11 en contra i 8 abstencions.

Votem ara els punts 8 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats amb 112 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures (continuació)

302-00201/13

Votem ara el punt número 18 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat amb 77 vots a favor, 11 en contra i 43 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 92 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.

Votem ara els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 83 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 101 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el parc d'habitatge social (continuació)

302-00203/13

Passem ara a votar el punt 19 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el parc d'habitatge social.

Comencem votant el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 10 vots a favor, 118 en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 13 vots a favor, 117 en contra i 1 abstenció.

Votem ara el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt també ha estat rebutjat per 14 vots a favor, 112 en contra i 5 abstencions.

I votem ara la resta de punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquests punts també han estat rebutjats per 19 vots a favor, 112 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat de dissolució de les cambres de la propietat (continuació)

302-00204/13

Votem ara el punt número 20 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la necessitat de dissolució de les cambres de la propietat.

Comencem votant el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 116 vots a favor, 14 en contra i 1 abstenció.

Votem ara la resta de punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquests punts queden rebutjats per 13 vots a favor, 83 en contra i 33 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el procés de preinscripció i la planificació de l'oferta formativa de la formació professional el curs 2022-2023 (continuació)

302-00200/13

Passem ara a votar el punt número 21 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el procés de preinscripció i la planificació de l'oferta formativa de la formació professional del curs 2022-2023.

Comencem votant el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat per 81 vots a favor, cap en contra i 49 abstencions.

(Veus de fons.)

Algú em demanava la paraula del Grup Parlamentari de la CUP? Sí? *(Pausa.)*

Maria Dolors Sabater i Puig

Sí, disculpi. No tenim clar si s'està comptant correctament el vot delegat de la diputada Eulàlia Reguant. No hem sabut veure..., per tenir-ne la confirmació. Ens ha semblat, algun recompte de vots, que no es produïa correctament.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

D'acord, deixa-m'ho repassar un segon. En teoria, sí, està entrat en el còmput electrònic. Era una altra diputada de Junts, la que no, i queestic sumant manualment, comptant també el de Lluís Puig. Un segon.

(Pausa.)

Ens diuen que sí, que s'està comptant segons el vot marcat per la presidenta del grup, perquè és en qui ho té delegat. *(Remor de veus.)* «Merci».

Continuem votant. Estem votant el punt 21 de l'ordre del dia i continuem votant. Serien els punts 10, 11 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats per 114 vots a favor, 8 en contra i 9 abstencions.

A mi em sembla, mirant aquesta votació, que sí que es comptabilitza bé.

Continuem votant el punt número 15.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 68 vots a favor, cap en contra i 63 abstencions.

Continuem pel punt número 17.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 88 vots a favor, 10 en contra i 33 abstencions.

Votem ara els punts 18 i 19.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 124 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Votem ara la resta de punts d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquests punts queden aprovats amb 131 vots a favor, cap en contra i cap absència.

Suspenem la sessió fins a les tres de la tarda i recordo que tenim convocada Junta de Portaveus ara, en aquesta pausa, a la sala de grups.

La sessió se suspèn a dos quarts d'una del migdia i dotze minuts i es reprèn a les tres de la tarda i un minut. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea i el conseller de Territori.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bona tarda, diputats, diputades.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la paràlisi recurrent del Govern i els plans per a afrontar la propera crisi

302-00202/13

Reprenem la sessió amb el punt vint-i-dosè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la paràlisi recurrent del Govern i els plans per afrontar la propera crisi, que presenta el Grup Parlamentari de Ciutadans. I per exposar-la té la paraula el senyor diputat Joan García González.

Joan García González

Gracias, vicepresidenta. Diputados, diputadas, vicepresidenta... Bien, hoy presento esta moción que tendría que haber hecho mi compañero Nacho Martín Blanco. No voy a volver a repetir por qué no está Nacho Martín Blanco y que no puede votar hoy y el señor Puig, sí. Pero, bueno, ya lo he dicho. Pero creíamos..., igual que

cuando hicimos la interpelación era importante preguntar al Govern cuáles eran sus planes para, de alguna forma, intentar afrontar la crisis que creemos o somos conscientes todos que tenemos encima, hoy presentamos una serie de puntos que creemos que también pueden servir y pueden ayudar a afrontar, como mínimo, o a iniciar el trabajo para afrontar esta situación en la que nos encontramos actualmente.

La situación y la realidad son la que son: con una inflación del 8,5 por ciento en Cataluña, que supone un incremento de los intereses y de las hipotecas, que supone a su vez, pues, un incremento, por ejemplo, de los créditos que han de asumir autónomos y pequeñas empresas... Una inflación del 8,5 que cada vez más viene derivada de un aumento desorbitado de los precios de la energía. En una década –como creo que dijo la propia *consellera* de medio ambiente en este caso y que creo que todos podemos compartir– que es una década perdida para, por ejemplo, las renovables, en este caso; una década creo que perdida para muchísimos catalanes. En una situación en la que además nos encontramos con la incapacidad para afrontar la realidad económica para muchísimas empresas, que seguramente, por todo lo que he dicho, por este incremento de los intereses en préstamos y la situación actual, muchas de ellas han tenido que enfrentarse a créditos o a fórmulas hipotecarias y financieras a las que no van a poder hacer frente. Después de la crisis del covid, ahora se encuentran con esta situación, que nos va a llevar, sin duda alguna, a una situación en la que muchas de ellas tendrán que cerrar, y esto va a suponer un incremento claro del número de parados en Cataluña.

A esto hay que sumar también un claro estancamiento. Estamos en una situación muy parecida a la que hubo en los años setenta, del siglo pasado: un estancamiento económico con un incremento de la inflación desorbitado. En definitiva, una situación dramática, aunque aún no lo veamos así, con también datos como los niveles de pobreza infantil o los niveles también en la respuesta social, como pueden ser las listas de espera por dependencia y otras, digamos, teorías que, además, aquí se suman a las tan llamadas «teorías del decrecimiento», que tanto gusta a algunos grupos defender, que nosotros siempre hemos llamado..., ese decrecimiento más propio del siglo XIX, ese neoludismo propio del siglo XIX. Con una situación, además, habitacional dramática.

En definitiva, lo que en algunos aspectos se podría decir aquello, *consellera* o vicepresidente, de que «the winter is coming». *The winter is coming*, además, de verdad, aunque, por desgracia, no por temperaturas aún, pero creo que es cierto que la situación que se nos viene encima es dramática.

Nosotros ¿qué hemos pedido en la moción? Hemos pedido que haya presupuestos para el 2023. Ese es el primer punto; creo que es esencial. Creo que para dar una respuesta adecuada a la crisis económica necesitamos unos presupuestos adecuados a ella y que creemos que deben ser, pues, digamos, optimistas en algunos aspectos, sobre todo en lo que se trata a la hora de dar o de fomentar el crecimiento económico.

También hemos propuesto algunas medidas como el uso de esos 1.000 millones anuales para vivienda; medidas relacionadas con las infraestructuras, como puede ser la aplicación, la universalización del *park and ride*; también que se pueda utilizar de forma gratuita, igual que se utiliza cercanías, la red de Ferrocarrils de la Generalitat; algunas propuestas más relacionadas con el incremento de las hipotecas, otro de los grandes dramas que tenemos en Cataluña; propuestas destinadas al mundo empresarial, a autónomos; acabar de implantar, por fin –esperemos que alguna vez–, la *finestreta* única empresarial, y, de hecho, poder tener claras las infraestructuras que queremos para Cataluña y acabar de una vez con esa teoría del decrecimiento, que creemos que le está haciendo mucho daño a nuestra comunidad.

En definitiva, es una moción amplia a la que luego me referiré. Pues hemos podido negociar algunos de los puntos con el Grupo de Esquerra Republicana, con la señora Llop, y creo que eso hay que agradecerlo. Y, curiosamente, al final también

hemos podido relacionar en la misma moción alguna enmienda de VOX, así que hoy podemos tener un día casi, digamos, histórico. El centro está donde está, está aquí. (*Rialles.*) Está claro. Por lo tanto, os escucho y seguimos.

Gracias, vicepresidenta, diputados, diputadas.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Voldria dir-li, perquè com que ja són dos o tres vegades que ho ha estat dient..., si el diputat, que, a més, és portaveu del seu grup, entra la documentació corresponent, la delegació de vot, com les altres, serà, evidentment, acceptada i tramitada com tota la resta.

Per tant, prego que no ho torni a dir, perquè, al final, la realitat és aquesta, que n'hem tramitat moltes aquests dos dies –moltes, sense cap problema. Si entra la documentació pertinent, doncs, serà acceptada la delegació de vot. (*Veus de fons.*) No, no cal, perquè vostè, és a dir, ja m'ha dit diverses vegades el què; ja li vaig acceptar el que deia, però ja em sento amb l'obligació de comentar-l'hi.

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Trabajo, acceso a la vivienda, movilidad, energía, infraestructuras. Desde luego, todos ellos son temas que preocupan al conjunto de los catalanes y que este Govern, pues, no ha sabido gestionar desde su llegada al poder. Pero igual que fueron incapaces de gestionarlo aquellos que le precedieron y que al mismo tiempo están gestionando a nivel nacional, y, bueno, no lo están haciendo tampoco demasiado bien.

El Govern de Aragonès prefere centrarse en sus luchas intestinas entre Esquerra y Junts. Un gobierno que, además de ser cada día más débil y de carecer del apoyo mayoritario del pueblo de Cataluña, centra sus únicos esfuerzos en su fanatismo ideológico, que condena a los catalanes a la ruina y a la miseria.

Bien, Cataluña ha sido siempre una región dinámica y puntera dentro de España, pero la presión fiscal asfixiante y la inseguridad jurídica provocada por el separatismo han propiciado la fuga de miles de empresas de nuestra región. Recordemos que somos la comunidad autónoma con más impuestos propios, hasta quince impuestos autonómicos y, bueno, otros cuatro que fueron declarados inconstitucionales.

Es por ello que es más necesario que nunca impulsar una rebaja de los impuestos en nuestra región, pues su política fiscal es enemiga de la creación de empleo, paraliza la economía e impide el crecimiento de los sueldos de nuestros trabajadores, bloqueando el ascensor social de las clases más humildes y empobreciendo también a las clases medias.

Y eso por no hablar de la excesiva burocracia. Miren, fíjense, abrir un negocio en cualquier lugar de Europa, esto nos puede tardar de media, aproximadamente, unos diez días. Hacer ese mismo procedimiento, abrir un negocio en Cataluña, este proceso se puede demorar hasta tres meses –hasta tres meses. Y, si no me creen a mí, pues pregúntenselo a cualquier empresario catalán, que les dirá que abrir un negocio o realizar cualquier tipo de trámite con la Administración pública, algo que aparentemente puede parecer sencillo, se convierte en una auténtica odisea burocrática.

O el caso de los autónomos. Tenemos medio millón de autónomos en Cataluña, que, además de padecer de primera mano la crisis económica, la inflación, los precios de energía disparados, la escasez de materias primas, ven cómo la Generalidad castiga la cultura del emprendimiento, algo que es fundamental para el crecimiento económico sostenido.

Por otro lado, manifiestan en esta moción la necesidad de aprobar unos presupuestos. Sí, sí, desde luego, hacen falta unos presupuestos. Pero, ojo, hacen falta unos presupuestos decentes, unos presupuestos coherentes con las necesidades de la Cataluña real, unos presupuestos que pongan a los catalanes en el centro.

Y, miren, el bienestar de las familias y de los trabajadores es incompatible con mantener los privilegios de las élites separatistas y de la izquierda. No podemos seguir manteniendo sus chiringuitos ideológicos, sus chiringuitos de género, multi-culturales, feministas, independentistas, climáticos, porque cada céntimo que se reparten entre ustedes es dinero que le están quitando a las familias más necesitadas. No podemos seguir dilapidando 7 millones de euros anuales en embajadas ilegales; 1,3 millones de euros en privilegios de expresidente; el palacete del señor Torra en el centro de Gerona; 5,4 millones de euros en subvenciones a activistas separatistas, que, bueno, pues, luego después por la prensa nos enteramos de que acaban en una sociedad *offshore* en un banco suizo, como es el caso del delincuente Jordi Cuixart, o la presidenta de la CCMA, la señora Rosa Romà, que tuvo el mal gusto, que tuvo la desfachatez de presentarse a la comisión de control de la «corpo» de la semana pasada a pedirnos 100 millones de euros más para TV3 –100 millones de euros más para TV3.

Pero ¿dónde viven ustedes? Los transportistas están trabajando a pérdidas, las familias no pueden llegar a final de mes, y ustedes nos vienen a pedir 100 millones de euros más para TV3. Yo no sé si son conscientes de dónde viene el dinero público, porque lo cierto es que los recursos de la Generalidad son limitados. Y, cuando nos gobiernan el separatismo y la izquierda insolidaria, cuando se trata de políticas sociales, en muchísimos casos los catalanes son discriminados en su propia casa.

Sin ir más lejos, según datos de la Agència de l'Habitatge de Catalunya, en el año 2021, en Gerona, el cincuenta y dos por ciento –el cincuenta y dos por ciento–, más de la mitad del parque de vivienda pública, se lo dieron a extranjeros. Y por ese motivo hemos presentado una enmienda a esta moción de Ciudadanos para pedir que el acceso a la vivienda y cualquier otra política social, para que sea justa, debe regirse por el principio de prioridad nacional. Y para eso estamos nosotros aquí, y para eso estaremos en los ayuntamientos de toda España, para decir que, en tiempos de crisis, cuando los recursos son todavía más limitados, el dinero debe ser bien gestionado y los primeros en la fila tienen que ser siempre los españoles.

Muchísimas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Lluïsa Llop i Fernàndez.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputades, diputats. Per començar, aquesta tarda abordem una moció d'aquestes en què es barregen tot un seguit de temes i també –deixi'm dir-l'hi– algun dels millors tòpics als que ens tenen acostumats –i només cal veure la intervenció anterior per veure per on van els tòpics–, començant pel títol. Doncs bé, el Govern de la Generalitat és el govern que, en l'actual Estat espanyol, més recursos ha mobilitzat per fer front a la crisi derivada de la pandèmia. I, per tant, no acceptem de cap manera, en el títol, aquesta «paràlisi recurrent».

Dit això, vull començar, més enllà del que he dit, agraint al diputat García la capacitat de poder negociar, de parlar i d'intentar arribar a acords allà on hi podem arribar, perquè és evident que Ciutadans i Esquerra tenim models de país, tenim models econòmics absolutament diversos. Però és cert que hi han punts on podem arribar a aquests acords.

No coincidim –i només calia sentir la intervenció del diputat García– en el model econòmic que volem per al nostre país. De fet, Ciutadans sembla, cada vegada més, haver-se convertit en un dels majors animadors de l'ayusisme, aquella doctrina que, sota la màscara de la llibertat i de l'eficiència econòmica, només amaga rebaixes fiscals per als que més tenen. Un model econòmic que blasma allò públic, però que només es sosté instrumentalitzant els recursos de tots per afavorir-ne uns quants.

La gent d'Esquerra Republicana, en canvi, treballem per una economia republicana, que posa els recursos del país al servei d'una prosperitat compartida, que entén el creixement com a innovació, com a sostenibilitat, i que entén la fiscalitat com a imprescindible, no només per solidaritat, sinó també per eficiència i per prosperitat econòmica, com una eina clara de redistribució de la riquesa.

No obstant això, hi ha punts on, com deia abans, malgrat que diferim en el conjunt de la recepta, podem arribar a trobar coincidències. Per exemple, estem plenament d'acord amb que calen uns pressupostos per acompanyar la ciutadania en aquests temps de dificultat i d'incertesa econòmica.

Plantejàvem aquesta legislatura des del seu inici –i ho continuem fent ara– com el repte d'abordar quatre transformacions amb un horitzó feminista, verd, social i democràtic. Els pressupostos del 2022 van permetre l'inici d'aquesta transformació, i, gràcies a això i a qui va aprovar aquells pressupostos, avui tenim un infantil 2 gratuït, o tenim una energètica pública, o tenim una oficina per desplegar un programa pioner de renda bàsica universal, o tenim un programa d'ambició universal d'equitat menstrual. Tot això per posar alguns exemples molt diversos. I, per tant, és imprescindible que avui uns pressupostos 2023 continuïn desplegant aquestes transformacions, i aquestes transformacions són absolutament imprescindibles per garantir una Catalunya de prosperitat compartida.

Ara bé, aquesta aprovació no és només una responsabilitat del Govern de la Generalitat, que evidentment ha de portar l'avantprojecte de pressupostos en aquest Parlament i iniciar-ne el tràmit parlamentari, sinó que és una responsabilitat compartida. El Govern necessita trobar la voluntat de treball, de negociació i d'acord en aquesta cambra. I per això des d'Esquerra no ens cansarem d'allargar la mà a aquells grups amb els que hem acordat investidura i pressupostos i, en especial, a aquells grups que fa quatre dies, com aquell qui diu, preparaven els pressupostos.

També estem d'acord amb que un dels eixos absolutament fonamentals d'aquests pressupostos han de ser les polítiques d'habitatge. Cal construir habitatge públic i habitatge assequible. I aquí, evidentment, hem pogut arribar a un acord. No hem pogut acordar, però, que cal anar més enllà, que cal garantir els preus de lloguer –com ja fèiem a Catalunya abans que els tribunals ho tombessin–, que cal ajudar a fer front a aquelles famílies que pateixen l'increment dels tipus d'interès de les hipoteques –també, sense cap mena de dubte. Ara, cal fer-ho bé. I nosaltres entenem que les desgravacions fiscals són la pitjor manera de fer-ho.

Ens ho il·lustra molt bé, jo crec, quan hem pogut arribar a acords, a projectes que ja estem fent, alguns implementats, com la finestra única empresarial, la condonació del deute de les persones en risc d'exclusió residencial, o també continuar acompanyant el teixit empresarial i comercial en aquesta crisi.

I per fer-ho, a més a més, en aquest acompanyament, agraïm que s'hagin sumat a la proposta que els hi fèiem, reconeixent que no és només necessari per part de l'Estat espanyol taxar els beneficis extraordinaris de les energètiques i de la banca, sinó que hem de garantir que aquestes taxes arribin a aquells que garanteixen l'educació, que garanteixen la salut i que garanteixen els serveis socials de la població i, per tant, que arribin a la Generalitat de Catalunya, en el nostre cas.

I no hem arribat a acords en allò on, evidentment, Ciutadans ens presenta una agenda econòmica que nosaltres entenem obsoleta i que no té lloc en un context d'emergència climàtica: enllumenats decoratius, autopistes, ampliacions poc estudiades i rebaixes d'estàndards ambientals, que, al cap i a la fi, és al que porta aquest reduir la trama administrativa.

En tot cas, hi insisteixo, votarem a favor de tot allò on coincidim en aquest camí de model econòmic, malgrat les discrepàncies, però en aquests punts on sí que hi hem pogut arribar, i evidentment ens oposarem a la resta.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Òscar Ordeig i Molist.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, vicepresidenta. Per posicionar el Grup Socialistes i Units per Avançar sobre la moció de Ciutadans sobre la paràlisi del Govern i els plans per afrontar la crisi; la moció de Ciutadans i, finalment, amb els textos d'Esquerra i VOX. Per tant, els felicito per haver arribat a un acord.

Primer de tot, deixi'm dir..., jo crec que resumeix molt bé, el títol de la moció, una mica el contingut de lo que avui parlarem aquí. Vostès ens parlen de paràlisi de govern i de crisi. Jo crec que aquí és on estem i aquí és on ens hem d'aturar. Per nosaltres, el més important en aquests moments a la política catalana són tres coses: majoria parlamentària per poder..., majoria social –que a vegades en diuen «majoria del poble»–; majoria parlamentària, projecte de país, de dir: «Escolta, cap a on anem? Quin horitzó tenim?» –no sé si avui poden dir que tenen un horitzó de país clar–, i, tres, capacitat de gestió. Perquè sempre ens perdem en una d'aquestes tres arestes del triangle, de dir que sense una cosa o sense l'altra és impossible. Si no hi ha capacitat de gestió ja podem anar provant coses que llavors..., no?, allò que ens queixem tant, que no es posen a la pràctica.

Per tant, paràlisi del Govern? Hi és. Hi era i hi és. I, si no canvien les coses, hi serà. Per què? Per afrontar una crisi, una greu crisi, primer de covid, després de preus, de l'energia, i aprofitar les moltes oportunitats i els reptes que tenim per davant. Alguna cosa ha de canviar. Ho fan tot malament? Evidentment que no. El país tira endavant i té moltes iniciatives emprenedores? I tant que sí. Però necessita un govern que l'acompanyi, i en aquests moments això no passa.

I per què aquest és un govern amb paràlisi? Que sí, és un govern amb paràlisi. Perquè, si mirem què passa amb les renovables, el Govern està paralitzat. Si mirem el que passa amb habitatge públic, el Govern està paralitzat. Si veiem el que passa en els mil dies de llista d'espera que hi ha en aquests moments en algunes especialitats –mil dies de llista d'espera–, doncs el Govern està paralitzat. O els 123 dies per fer-se una prova diagnòstica o una intervenció. O, si mirem el tap administratiu que tenim, el Govern està paralitzat i no pren decisions. O, si mirem la posició del Govern sobre l'aeroport o la B-40, el Govern està en paràlisi. O les rodalies de Lleida, que és l'única capital de tot el país que encara no té les rodalies en funcionament; el Govern està paralitzat. O, com avui dèiem, l'FP o el pagament a les llars d'infants o el foment de l'aranès, en el qual també el Govern es troba paralitzat amb un pressupost irrisori.

Polígons industrials o, com deia la meua companya, els ajuts al Filomena, que, després d'uns grans anuncis de 5 milions d'euros, només hem executat el vint per cent dels diners. Això és paràlisi de govern? Sí. Vostès tenen bones intencions? Sí. Grans anuncis com els que ens van fer també dient a tota pàgina als principals diaris de Lleida que havien incorporat setze mossos d'esquadra i fent uns grans anuncis? Sí, moltes paraules, però, escolti, aquest no és el Govern que necessitem, sinó que el que necessitem realment són mesures de calat, mesures que vagin endavant.

O les tres-centes entitats dependents de la Generalitat, que esperem que es faci una reestructuració per millorar l'eficiència; tampoc prenen mesures, també estan paralitzats. Com per no dir la relació, la coordinació, la cooperació amb els nostres socis de les comunitats autònomes, amb la resta del Govern..., amb l'Estat o amb la Unió Europea també estan paralitzats.

Nosaltres ja hem fet els deures i vam fer arribar al president Aragonès les nostres propostes: pla de xoc de mesures per a l'augment de preus, amb 800 milions d'euros, com també un altre document amb mesures per a les famílies i les empreses de la guerra d'Ucraïna. Per tant, ja n'hem parlat. És evident.

I, de la moció de Ciutadans, és evident que cal un pressupost 2023. És que, clar, aquí ara diuen, Esquerra Republicana, que sembla que sí, que sí, que hi ha d'haver un pressupost, suposo perquè han vist que les empreses, les famílies, la gent, el sentit comú i el sant pare fins i tot ens diuen que evidentment que cal un pressupost –cal un pressupost– en els moments que estem. És que les administracions, on organitzen la seva estratègia política és en el pressupost de la Generalitat de Catalunya, que, a més a més, té més diners que mai.

Ara, si fem un pressupost que no sabem de quina majoria sortirà, perquè «no, amb aquest no», «l'altre no sé què» –la culpa serà de tothom menys del que l'ha de fer i el que ha de generar consensos–, no farem habitatge, mobilitat, fiscalitat, fons als ajuntaments, la finestreta única, etcètera. I alguns no són de diners, eh?; alguns són de capacitat de gestió o d'incapacitat de gestió.

Per tant, menys anuncis i més fets. En resum, nosaltres creiem que continua faltant majoria estable, projecte de país i una gestió eficient per tirar endavant els reptes que ens demanen la ciutadania i les empreses. Si no ho fem així, la resposta a la crisi econòmica que tenim i que anirà en augment no farà més que abocar-nos al fracàs, i ho patirem tots.

Nosaltres sempre diem: «Catalunya es mereix més.» I tenim un govern que cada dia ens dona menys.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, vicepresidenta. Consellera de la Presidència, diputades i diputats, públic que ens acompanya, bona tarda. Bé, amb aquesta moció del Grup de Ciutadans ens proposen per a habitatge 1.000 milions d'euros; gratuïtat dels Ferrocarrils, que transporten 60 milions de passatgers, aproximadament uns 40 milions d'euros; construcció de *parks and ride* a les estacions d'FGC –vuitanta-una estacions–, aproximadament uns 40 milions d'euros més, comptant pel cap baix; reducció de l'IRPF autonòmic del vint-i-cinc per cent de puja d'interessos, uns 48 milions d'euros més, comptant unes 88.000 hipoteques que hi ha a Catalunya, a una mitjana de pujada de 2.160 euros per hipoteca; fons de cooperació energètic, uns 200 milions d'euros; ajuts al comerç local –cent mil comerços a Catalunya per un mínim de mil euros–, 100 milions d'euros; enllumenat de Nadal dels ajuntaments més rellevants –jo he comptat cinc-cents ajuntaments, perquè tots són rellevants; qui no creu que el seu ajuntament és rellevant?; a 2.500 euros–, 1,25 milions d'euros. Demanen també inversions a l'ampliació de l'aeroport –1.700 milions d'euros–, l'acabament de l'L9 –926 milions d'euros–, la línia orbital de Ferrocarrils de la Generalitat –4.000 milions d'euros– i la B-40 –acabar-la, 400 milions d'euros.

Ciutadans ens demana més de 8.500 milions d'euros en aquesta moció. Hi estem d'acord, senyors de Ciutadans. Llàstima que el senyor Martín Blanco avui no hi sigui; li desitgem que es millori. Però, en tot cas, 8.500 milions d'euros. Benvinguts! Benvinguts al clam per la independència del país. (*Aplaudiments.*) Benvinguts.

De fet, no sé... Han aprovat moltes esmenes amb Esquerra. No sé si d'això en diem «eixamplar la base» o si això podria ser la carta als Reis, del 5 de gener, o la carta al rei de l'Orient, que està a l'Orient i es va emportar també molts milions. (*Rialles i aplaudiments.*)

Nosaltres, des de Junts, demanem precisament la independència del nostre país, el nostre petit país, per disposar i administrar no només aquests més de 8.500 milions que vostès ens demanen, sinó els 20.000 i escaig el 2019, més de 20.000 milions de dèficit fiscal, amb els quals podríem fer aquests 8.500 milions de coses que vostès proposen, evidentment. Però, a més a més, també demanem i reclamem la no inver-

sió de l'Estat a Catalunya: 2021, no executats, 1.300 milions d'euros; 2022, el primer semestre, no executats, més de 1.800 milions d'euros, un acumulat els darrers nou anys de més de 12.000 milions d'euros. Segons Foment, els darrers vint anys, més de 35 milions..., mil milions d'euros, eh?, m'he deixat el mil; 35.000 milions d'euros. Això, només els darrers anys, el dèficit d'inversions.

Per això volem ser independents i, per això, evidentment, volem moltes de les coses que vostès proposen i, per això, a algunes també votarem que sí. Votarem que sí perquè són necessàries per al país, per als ciutadans, per a la millora de la vida dels habitants del nostre país, eh? Vostès proposen coses molt ambicioses. Nosaltres hi estem d'acord: fan falta.

Hi ha algun punt... Vostès proposen una reducció de l'IRPF. Recordem que el conseller Giró, abans de plegar de conseller, ja va dir que feia falta, en aquests moments d'inflació, una deflactació de la tarifa de l'IRPF, actualització dels mínims personals i familiars. Aquest és un dels punts que des de Junts també defensem. Si no fem res en aquest sentit, el sobrecost de la inflació i la cotització de l'IRPF seria d'uns 700 milions d'euros addicionals per a la Generalitat. I, per tant, això afecta 2,8 milions de persones al nostre país, aquelles que tenen l'IRPF de quota positiva. Per tant, sí, un canvi en l'IRPF; no, de ben segur, el que proposa Ciutadans. Però sí una deflactació d'aquesta tarifa.

I, pel que fa al punt 3, gratuïtat dels serveis d'FGC, com demanava també Ciutadans, recordem també les paraules del vicepresident Puigneró; diu: «Val més que funcionin i no que siguin gratuïts», eh? Perquè tenir un servei de rodalies de Renfe molt gratuït però que no funciona és lamentable. Els ciutadans no volem això; els ciutadans volem que funcioni, volem que compleixin els horaris, que no fallin. I en aquest cas jo puc ser..., coneixement de causa: entre divendres i dissabte, a l'R3, Ripoll, Ripollès, quatre incidències seguides –divendres a la tarda i dissabte al dematí. Jo, el mateix divendres a la tarda, vaig anar en un túnel amb els bombers a rescatar gent que havien quedat tancats en un túnel durant una hora i mitja. Aquesta no és la línia que volem, gratuïta; volem que funcioni i que sigui a un preu just, però que funcioni, eh?, perquè no hi ha hagut, doncs, ni inversions de manteniment ni inversions en renovació. Per tant, en aquest punt també defensarem això: no volem que siguin gratuïts, volem que funcionin, i volem el traspàs íntegre del servei de rodalies cap al model d'FGC, que sí que funciona.

Moltes gràcies, i bona tarda.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, consellera... Bé, sens dubte, estem davant d'una típica moció de Ciutadans: barreja de populisme i cinisme neoliberal. Ja només ens hi ha faltat aquesta acceptació de l'esmena de VOX per rematar-ho: connivència amb aquesta monarquia extremadament corrupta que roba i és causa de repressió i privacions per al poble. Tot el suport per a les persones que estan exiliades, empresonades o perseguides per aquesta repressió, per dir-ho, que la monarquia ens roba. I, escolti'm, aquesta resulta que a vostès no els hi preocupa gens, no? Aquest regne borbònic que és un llast per a la economia, un malbaratament que en aquest cas, doncs, a vostès no els hi preocupa.

I d'això va la seva moció: salvaguardar els privilegis dels poderosos, dissimulant, això sí, i fent creure que ho fan per ajudar a qui pateix els estralls de les crisis i, de passada, perjudicar Catalunya, salvaguardar l'Estat. Que apa que no se'ls ha notat amb els temes d'infraestructures ferroviàries: ni una sola paraula de reclam a l'Estat, ni per a traspàs ni de competències ni finançaments ni inversions.

Vostès comencen la moció amb una declaració de suposades bones intencions contra els estralls de les crisis, però no pas per evitar les crisis. Vostès fan una acció parlamentària sempre en la direcció contrària a modificar les condicions que afavoreixen crisis; van en contra de tot el que comporti rescatar drets bàsics si aquest rescat no beneficia els amos del capital. La seva anàlisi i les seves propostes són pura doctrina neoliberal que busca no tocar l'estructura de privilegis existents i de reproducció de desigualtats. Ens parlen de paliar els estralls sobre les famílies, però ni un esment de la renda bàsica universal ni de fer front als desnonaments ni d'apujar el salari mínim. A quines famílies es refereixen? A les classes mitjanes-altes i altes que vostès representen?

«Teixit productiu», diuen, que cal rescatar-lo. Cap proposta concreta sobre això, ni una. I la que apareix vinculada a les infraestructures –l'ampliació de l'aeroport del Prat– respon precisament a un model absolutament caduc, fallit, d'aquest sector turístic que genera beneficis a costa d'explotar milers de vides amb sous precaris que empobreixen les famílies. I, si no, mirin què passa al Pirineu i a la Costa Daurada: els municipis amb més turisme són precisament els que tenen les rendes més baixes.

Saben bé que els pressupostos no són una qüestió neutra. Reprodueixen polítiques concretes: subvencions a pistes d'esquí privades, circuit de Montmeló, copa Amèrica, la connivència publicoprivada en la gestió de serveis públics que facilita que uns pocs s'enriqueixin a costa de béns comuns i drets bàsics. I això és el que tenim: rescat de privilegis amb diners públics, que són els impostos de totes i tots, en comptes de reforçar, per exemple, el sistema públic de salut o expropiar pisos als fons voltors. Per cert, que del sistema públic de salut vostès aquí no en parlen, i això que la correlació directa entre crisi econòmica i estralls en la salut i disminució de l'esperança de vida està més que provada.

Reproduir desigualtats i obviar eixos bàsics és el que té aquesta moció. Ens parlen d'àmbits claus, com l'habitatge, els subministraments, els desplaçaments i les quotes de les treballadores autònomes, però ho fan fent gala del seu liberalisme econòmic, ja que vostès són uns grans defensors d'aquesta moda neoliberal tan demolidora de socialitzar pèrdues i privatitzar els guanys. I tota la seva moció és un clar exemple d'aquesta posició política extractiva i ruïnosa que, disfressada de solidaritat, intenta vendre més del mateix: solucions per als rics, rescats amb diner públic dels que acumulen fortunes i abandonament dels pobres en la seva dissort.

Cap mesura per paliar pobresa energètica –i en posen algunes en la moció– va a compte dels beneficis dels oligopolis. Mira quina casualitat, oi? El seu sistema als rics no els falla. En pro d'aquest liberalisme privatitzen els beneficis, però quan venen les pèrdues, ah, llavors, mama Generalitat, demanem-li que em pagui amb diners de tothom el risc de deixar d'incrementar la fortuna. Sincerament, és tenir moltíssima barra, senyors de Ciutadans, i a sobre fer-ho fent-se passar per solidaris, posant-se aquest vestit, aquesta disfressa de la solidaritat amb qui pateix els estralls de l'acumulació de les crisis. Una pena de moció.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs, bona tarda, diputats, diputades. Bona tarda, consellera. M'hagués agradat que hi fos la consellera d'Economia, perquè crec que, d'una manera o altra, haguéssim abordat reptes amb relació a la política econòmica que cal fer des del Govern. Puc entendre també que, per economia de funcions, hi sigui la consellera de la Presidència, perquè el punt següent possiblement li toca més.

Tot i que aquesta moció que ha presentat el Grup de Ciutadans també porta a una certa confusió, perquè en l'encapçalament, en el títol, descriu, per un cantó, i situa un objectiu, per un altre. Fa una descripció d'una realitat: la paràlisi recurrent

del Govern. Puc entendre la seva presència en aquest sentit, la descripció d'aquesta realitat d'un govern poc proactiu en uns moments com els actuals. Però situa un objectiu en la moció, que és afrontar la propera crisi, que crec que és un objectiu que hi hem de respondre des de la gestió de la política econòmica del Govern.

El que passa, que aquesta moció, quan situa afrontar la propera crisi, situa una propera crisi molt installada en el tema de la inflació, en el tema dels preus, en el tema de l'estancament econòmic, però crec que no va més enllà de l'anàlisi d'una realitat que és més complexa que això. La propera crisi no va només d'inflació. Va d'inflació, però va de més coses. Va d'inflació, però va també d'esgotament d'un model econòmic determinat. Va d'inflació, però va també de repte climàtic. Va d'inflació, però va també de canvi de model productiu urgent.

I, si no entenem que afrontar la propera crisi és posar sobre la taula els problemes concrets que genera la inflació, però també transformar el nostre model econòmic, difícilment podrem situar les propostes necessàries per tirar endavant aquest país i protegir les persones. Perquè, si l'objectiu és afrontar la propera crisi, vol dir que el que hem de fer és protegir i transformar. Hem de protegir les persones i hem de protegir l'activitat econòmica, certament, però ho hem de fer amb un objectiu transformador d'un actual model econòmic i social, que és el que està en la base del que ens està passant i que, a més a més, possiblement, si no fem res, accelerarà encara més les contradiccions en les quals estem installats.

I, malauradament, això no és el que veig jo en la moció que presenta Ciutadans. Hi han alguns punts que hi podem coincidir, perquè no hi ha major problema. Però el rerefons no aborda aquesta realitat que hem d'abordar: protegir i transformar. Si oblidem que cal transformar el model econòmic i social, evidentment, difícilment estarem fent la protecció que necessiten avui la ciutadania i també l'activitat econòmica.

Entrant en alguns dels punts de la moció, hi han algunes qüestions que no hi podem estar d'acord, i no hi podem estar d'acord perquè beuen, d'alguna manera, d'unes polítiques econòmiques que crec que s'han demostrat fracassades al llarg del temps, que no ens aporten solucions als problemes que tenim. Destilla, d'una manera o altra, la lògica de la desfiscalització.

D'acord que ho situen al voltant del problema de l'habitatge amb relació a les hipoteques, però en el fons el que hi ha darrere d'això és aquesta destil·lació de la desfiscalització, de la desgravació fiscal, de pagar menys impostos o de donar solució, abaixant impostos, a problemes que només poden tenir solució des d'un potent ingrés públic que permeti fer la despesa pública necessària per transformar les coses. El rerefons aquest de la desfiscalització nosaltres no el podem compartir, perquè creiem que va en contra de les necessitats.

Igual també que hi ha una certa destil·lació d'aquesta bandera que s'ha fet seva sempre el neoliberalisme: la desregulació, aquest rerefons de que l'Estat, l'Administració, no ha d'intervenir massa en la cosa econòmica. I això ho situen quan en el punt novè tornen a situar les traves administratives per a l'activitat econòmica. No ho diuen clarament, però es destil·la aquesta idea de que hi han masses problemes en la regulació administrativa perquè l'economia funcioni. Aquesta idea que cal desregular.

No compartim ni la idea de la desfiscalització ni la idea de la desregulació, perquè entenem que no són, avui, les necessitats que necessitem per afrontar la crisi. Necessitem un fort lideratge públic, que només se sustenta en una forta fiscalitat i en un impuls públic al canvi transformador que necessita la nostra societat.

Res més.

I gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Joan García González.

Joan García González

Gràcies, vicepresidenta. Primer, agrair, com ho he fet abans a la senyora Llop, haver pogut, com a mínim, seure una estona i parlar sobre aquesta moció. Crec que la moció, evidentment, deixava fora alguns aspectes que aquí s'han comentat. No hem parlat de salut; no hem parlat de polítiques socials. Almenys no en el fons. Però es tractava d'afrontar o..., com a mínim, una sèrie de mesures que havien de ser de xoc i que són útils i que es poden implementar, en molts casos, sense un gran pressupost.

El senyor Munell m'ha fet molt..., m'ha agradat molt la seva visió de comptar..., una mica comptar faves, perquè ha començat aquí a dir tot el que nosaltres demanàvem, però jo he sumat uns 1.400 milions, perquè la resta, de tot el que ha dit vostè –i així els va tot el tema fiscal després, quan ho reclamen–, ja són diners que posa l'Estat. O sigui la B-40 i l'aeroport, ja s'ha ofert l'Estat a pagar-ho. Per tant, no sé molt bé a què es referia quan es tractava de fer aquest tipus de reclamacions. El que està clar és que això de sumar i de reclamar diners no sé si és exactament el seu fort. Després, clar, evidentment acaben dient xifres astronòmiques que no compartim.

Sobre la resta, bé, senyora Sabater, és evident que nosaltres som lliberals i vostès són els grans defensors del decreixement econòmic. No passa res, estem molt lluny en molts aspectes; en altres podem coincidir, a vegades, en temes de regeneració. Però, evidentment, en aquest model, que segurament és el model que bona part o almenys la classe mitjana i treballadora de Catalunya defensa, que és més proper segurament al que defensem nosaltres, doncs, allà estarem, com sempre he dit.

Volíem també comentar algunes esmenes que ha presentat VOX. Nosaltres mai acceptarem que es criminalitzi d'aquesta forma de la que vostès acostumen a fer..., alguns comentaris que han fet sobre els treballadors, els conciutadans que tenen orígens diferents, evidentment, al nostre; formen part de la nostra societat, evidentment que són part de la nostra societat. I aquesta, diguéssim, voluntat sempre de primar, com diuen vostès, aquesta primacia nacional que posen vostès en totes les seves mocions, nosaltres no la compartim. Som defensors, evidentment, de la igualtat, i així ho farem sempre. Però sí que hem acceptat una de les seves esmenes, més que res per tenir en un text esmenes de vostès i esmenes d'Esquerra, que sempre..., doncs no queda malament.

Diputats, diputades, res més.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació política actual i la continuïtat de la catorzena legislatura amb un govern en minoria

302-00206/13

Recordin que el punt 23 va ser retirat i que, per tant, passem al vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació política actual i la continuïtat de la catorzena legislatura amb un govern en minoria, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per exposar-la té la paraula el diputat Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, presidenta Borràs. Membres de la Mesa, diputats i diputades, consellera Vilagrà... Presentem avui, davant d'aquesta cambra, la moció subsegüent a la interpellació que vam formular en el darrer Ple amb relació a la pèrdua de confiança de la majoria parlamentària que va permetre la investidura del president de la Generalitat de Catalunya a l'inici de la legislatura.

L'actual Govern de la Generalitat és un govern feble; ho pot constatar qualsevol ciutadà fent números. És un govern que se sustenta només amb trenta-tres diputats dels 135 que conformem aquesta cambra –el vint-i-quatre per cent. És un govern que ha perdut el suport, en un temps rècord, de quaranta-un diputats independentistes; en tenia setanta-quatre, i ara només en té trenta-tres. De fet, és el Govern més feble de la història recent de la Generalitat de Catalunya.

I és un govern feble perquè no se sap amb quines majories parlamentàries compta. És un govern feble perquè s'ha quedat sol, i s'ha quedat sol perquè no compleixen els acords i perquè no són de fiar. No han complert els acords amb la CUP, no han complert els acords amb Junts, no han complert els acords amb els socialistes, no han complert els acords amb els comuns. El mateix senyor Illa i la senyora Albiach li van dir recentment al president Aragonès en seu parlamentària que no havia complert els pactes, ni els polítics ni els pressupostaris. La realitat, per tant, és aquesta: Junts, la CUP, el PSC i els comuns han constatat per diferents motius –i així ho han expressat en aquest Parlament– que el president de la Generalitat no compleix els acords.

I això es trasllada també en que la majoria parlamentària que va permetre investir el president Aragonès i formar un govern de coalició avui no existeix. En casos com aquests, els sistemes democràtics preveuen diferents maneres d'acreditar si el president de la Generalitat compta amb una majoria parlamentària suficient per continuar fent la tasca de govern. Però, malgrat que existeixin els mecanismes per acreditar-ho, el Govern i el president continuen fent com si res, apellant a la inestabilitat. I m'explico. La consellera Vilagrà va afirmar que en aquest context una qüestió de confiança no era una bona idea perquè generaria inestabilitat. I jo els pregunto: des de quan els mecanismes de control democràtic generen inestabilitat? A qui li genera inestabilitat? Al president? Al Govern? A Esquerra? Mirin, que jo sàpiga, els principis democràtics, les eleccions i les majories parlamentàries mai generen inestabilitat, sinó tot el contrari: generen seguretat, previsibilitat i confiança dels ciutadans. Aquesta és la qüestió: confiança. El que sí que genera inestabilitat és incomplir els acords. El que sí que genera inestabilitat és haver perdut la confiança d'una majoria parlamentària que era sòlida. El que sí que genera inestabilitat és la incertesa d'un govern feble.

Des de que governa en solitari, el president Aragonès s'ha preocupat molt de fer fitxatges per al seu Govern; uns fitxatges, si m'ho permeten, que s'han dedicat en bona mesura a provocar diversos partits polítics representats en aquest Parlament, en comptes d'explicar des de cadascun dels seus departaments –i cito textualment paraules de la consellera Vilagrà– «com encarrilar tots aquells aspectes que fan referència a millorar la vida de la ciutadania». I això genera inestabilitat. El president Aragonès s'ha preocupat de fer fitxatges a correu i al mercat d'hivern en lloc de sumar escons, i s'ha quedat sol. Això genera inestabilitat.

Per tant, de la mateixa manera que el Parlament de Catalunya va constatar a l'inici de la legislatura... *(Pausa.)* Perdoneu. Per tant, de la mateixa manera que el Parlament de Catalunya va constatar a l'inici de la legislatura que hi havia una majoria parlamentària per investir un president i per formar un govern, creiem que és lícit, normal i democràtic que el Parlament constati la pèrdua d'aquesta majoria i que ens preguntem també amb quines majories parlamentàries compta el president de la Generalitat, més enllà dels trenta-tres diputats d'Esquerra Republicana, que conformen la segona força política d'aquesta cambra.

El text de la moció per al qual els hi demanem suport en aquest sentit és ben clar: «El Parlament de Catalunya constata la pèrdua de la confiança que va permetre la majoria parlamentària i la investidura del president de la Generalitat a l'inici de legislatura.» Ni més ni menys.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la diputada Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Molt bona tarda a tots i a totes. Avui es presenta aquesta moció on Junts per Catalunya fa una constatació. Doncs, si es tracta de fer constatacions, nosaltres també volem fer constatacions. I en aquest sentit constatem que hi ha hagut canvis en el Govern de la Generalitat. Sí. Que els canvis en la configuració del Govern de la Generalitat responen a la decisió de Junts per Catalunya de sortir-ne. Ni se'ls ha fet fora ni se'ls ha expulsat. Varen convocar una consulta interna, es van inventar una auditoria per justificar-la i han fet un procés, que ha estat la segona volta del congrés intern de Junts per Catalunya. Van guanyar la consulta aquells que van perdre el congrés, i Junts va decidir sortir del Govern. Junts per Catalunya estava al Govern de la Generalitat; Junts per Catalunya va decidir sortir del Govern. I és la seva decisió, i és legítima, és clar que sí. Però aquesta decisió que va prendre la mitat de la seva gent és el que ha propiciat els canvis en el Govern actual i, per tant, és responsabilitat seva.

Constatem també que, en qüestió de quaranta-vuit hores després d'aquesta decisió, teníem un nou govern, de via àmplia, un govern que vol representar els consensos, un govern cohesionat, que pot tirar el país endavant, sense soroll. Perquè, si d'una cosa o si una cosa també podem constatar, és que no podem deixar el país a la intempèrie, abonant encara més incerteses en el context de dificultat econòmica actual.

I ara vostès en aquesta moció ens diuen que s'ha perdut la confiança. D'acord, podem compartir l'anàlisi de la situació. I, constatat això, què fem? Què proposen? Unes eleccions? Proposen la convocatòria d'unes eleccions? Proposen una moció de censura, alternativa al Govern actual? Generar més incertesa, més provisionalitat en aquest context de dificultat econòmica? Nosaltres no hi serem abonant propostes irresponsables; hi serem per construir.

De fet, estaria bé que també tots i totes constatéssim algunes de les dades que apareixien ahir mateix al Baròmetre d'Opinió Política, on es deia que el quaranta-u per cent de la gent considera que la seva situació econòmica és pitjor que la de fa un any, o que el vint-i-tres per cent de la ciutadania no pot mantenir una temperatura confortable a la seva llar, i, alhora, un vuitanta per cent deia que els polítics no tenen en compte el que pensa la gent. I és que probablement el que necessitem, el que necessita la ciutadania, és fer menys politiqueig de curta volada i més alçada de mires.

Per això també volem constatar que cal insistir en bastir majories al Parlament per impulsar mesures útils cap a la ciutadania. S'ha esquerdat la majoria que va fer possible la investidura –cert–, però nosaltres la volem recompondre. No volem renunciar a la possibilitat de reconstruir confiança, de forjar majories –encara que siguin parcials–, d'arribar a acords, mesura a mesura, política a política, llei a llei. De fet, d'això va la política, d'arribar a acords. I aquí ens hi trobaran sempre, per intentar construir-los, no destruir-los. Som-hi! Som-hi?

Quina llàstima que aquesta predisposició que els hi oferim i que vam presentar a través d'una esmena no l'hagin volgut constatar, doncs, en aquesta moció. Si la seva opció a partir d'ara és fer d'oposició extrema, no útil, només per bloquejar, creiem que ho hauran d'explicar molt bé a la seva ciutadania i a la seva..., a la vostra gent, també. I quina llàstima que tampoc s'hagi pogut constatar el que és una realitat

claríssima, que és que a Catalunya hi ha una majoria independentista i que, malgrat que hi hagi canvis en la configuració del Govern actual, constatem la vigència dels resultats electorals del 14 de febrer de l'any 2020, pels quals hi va haver aquest cinquanta-dos per cent de suports a formacions independentistes. I, malgrat que tampoc ho hagin volgut acceptar, això, en aquesta moció, perquè els hi hem ofert en forma d'esmena, nosaltres ho volem constatar aquí a través del faristol. Ens hi referim cada dia i ens hi devem.

L'independentisme ha crescut de forma imparable. De fet, des del 2012 a ara hem fet grans passos endavant, i hem de seguir fent passos endavant, evidentment. Però, fixi-s'hi, hem sabut posar-nos d'acord, independentment de la configuració del Govern de cada moment. Vam fer el 9-N amb un govern de Convergència i Unió, i la CUP i Esquerra estàvem a l'oposició, però remant conjuntament per fer-lo. Es va fer l'U d'Octubre a través d'una llista conjunta de Junts pel Sí, amb un govern de coalició d'aquesta llista única, però amb la CUP des de l'oposició, i tots remant en la mateixa direcció. Després vam tenir un govern liderat per Junts per Catalunya, un govern de coalició amb Esquerra Republicana, i després a la inversa. Però, ai las!, la primera vegada que el seu espai, l'espai postconvergent, no té la presidència de la Generalitat, la primera vegada que és Esquerra Republicana qui lidera aquesta institució, és quan decideixen sortir del Govern i desentendre's de tot. *(Aplaudiments.)*

La nostra intenció amb les esmenes presentades era constatar aquest doble objectiu que segueix vigent: fer totes les transformacions necessàries, i més, en el moment actual, i avançar per culminar la República Catalana. Però, malauradament, amb aquesta moció només hem pogut constatar que els seus objectius de legislatura semblen reduir-se només a desgastar Esquerra Republicana. Nosaltres seguirem treballant per construir.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Alícia Romero Llano.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bona tarda, consellera, diputats i diputades. Doncs, bé, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya ens presenta una moció per constatar una realitat que crec que és «aplastant» i que, en fi, no té cap més opció que, diguéssim, donar-hi suport, no?

El president Aragonès va sortir elegit el 21 de maig, després d'un tercer..., de tres intents –dos fallits. En aquesta investidura li van donar suport la CUP, Junts per Catalunya i Esquerra Republicana. El que va passar és que als sis mesos va perdre el suport de la CUP, que ja no va voler, doncs, entrar a l'aprovació d'aquells pressupostos, els primers de l'era Aragonès. I, al cap d'uns quants mesos més, als divuit, ha sigut Junts per Catalunya qui ha trencat aquesta relació per, en tot cas, motius que ha donat aquí el diputat Rius, de, en tot cas, falta de confiança per incompliment dels acords, no?

Per tant, ens trobem en aquests moments amb un govern dèbil, un govern fràgil, a qui només li donen suport trenta-tres diputats dels 135 i, per tant, amb un suport ciutadà del vint-i-u per cent, que és el que va treure a les eleccions el partit d'Esquerra Republicana de Catalunya. Una realitat «aplastant» a la que només se li pot donar suport.

Ara bé, més enllà d'aquesta realitat, a nosaltres hi ha coses, moltes coses, que ens preocupen, consellera. I també els hi dic, senyora Vilalta –que ha sigut qui ha intervingut–: ens preocupen coses. Ens preocupa què vol fer Esquerra Republicana davant aquesta situació de minoria. Què vol fer el president Aragonès? Què vol fer el president d'Esquerra Republicana? Què volen fer vostès? Volen continuar en minoria, no aprovar lleis, no aprovar decrets lleis, no aprovar mocions i, per tant, gover-

nar d'esquenes al Parlament? I ho dic perquè ha passat ja aquí en aquest Parlament: no s'han aprovat algunes lleis que el Govern ha presentat; van retirar l'altre dia un decret –el dels funcionaris– perquè sabien que no l'aprovarien; han retirat fa poc la moció de la renda bàsica universal perquè saben que no hi tindrien suport... En fi, un govern que, en comptes de presentar propostes per aprovar-les, les retira perquè sap que no les aprovarà. És això el que vol fer Esquerra Republicana? Governar sense el Parlament, sense dialogar, sense construir, senyora Vilalta? És això el que vol fer Esquerra Republicana? Perquè, de moment –de moment–, és el que sembla –és el que sembla.

I, per tant, si no és així, doncs haurà de començar a cercar aliats, i aliats de veritat, amb diàleg i amb honestat per intentar aprovar lleis i aprovar decrets lleis i aprovar mocions i, el més important, aprovar uns pressupostos. Perquè sí, és veritat, la situació econòmica és complicada per a les famílies més vulnerables i per a les empreses. Però, escolti'm, aquí el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar fa moltes setmanes que es posa a disposició del Govern per intentar negociar uns pressupostos i aprovar-los i tenir aquests comptes aprovats com més aviat millor per a benefici de la ciutadania. I de moment, sincerament, no acabem de tenir clar si vostès volen aprovar els pressupostos amb nosaltres, que estem, diguéssim, en una actitud molt favorable, o segueixen insistint en Junts per Catalunya, que sembla que cada vegada els hi donen carbasses ara que estem a la tardor.

Doncs bé, jo crec que vostès haurien d'aclarir sincerament algunes coses. I després també ens haurien d'aclarir si pensen tirar endavant el que aprova aquest Parlament. Perquè avui, per exemple, hem aprovat un punt a la moció del diputat Terrades sobre l'aeroport de Barcelona que s'ha aprovat, si no vaig errada, amb vuitanta-dos vots favorables, dels 135, amb el vot contrari d'Esquerra Republicana. I jo em pregunto: què farà Esquerra Republicana? Què farà el conseller Fernández? Tirarà endavant aquest punt que s'ha aprovat amb una majoria «aplastant» en aquest Parlament o no ho farà? És a dir, decidirà Esquerra Republicana seguir sol governant contra el que aprova el Parlament i contra el Parlament perquè no té majoria o no? Aquestes són les preguntes que a mi i que a nosaltres ens suscita la seva minoria i aquesta realitat «aplastant» de només trenta-tres diputats. I, per tant, crec sincerament que és al que hauria de respondre.

I, després, una altra cosa a què nosaltres creiem que hauria de respondre i que, a més a més, crec que els ciutadans també es mereixen és saber quina posició té Esquerra Republicana sobre alguns temes. Perquè, miri, avui, aquest matí, hem votat vint-i-un punts de les mocions –vint-i-un. Saben en quants punts vostès s'han abstenut? En set. No pot ser que el Govern no tingui posició sobre coses. El Govern ha de tenir posició sobre les coses, sobre els temes que fixa, sobre la política pública que ha d'aplicar i no dir «m'abstinc si s'aprova». Doncs bé, «jo passava per aquí i si no s'aprova també...» No, escolti'm, el Govern, Esquerra Republicana s'ha de mullar i s'ha de posicionar en la política pública que ha de tirar endavant i no pot permetre's que vostès facin tantíssimes abstencions en temes en els que probablement no tenen prou opinió o senzillament no saben si estar d'acord amb el PSC, amb Junts o amb els comuns. S'han d'aclarir i, si volen construir, han de sumar i dialogar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Diputados, *consellera*... Voy a ser muy breve, casi tan breve como el texto de la moción que nos ha presentado Junts y por el cual propone que este Parlamento constate la pérdida de confianza parlamentaria del Gobierno en minoría de Esquerra Republicana.

Y, mire, lo único que constatamos en VOX es que se trata de una moción absurda, innecesaria, que nos hace perder el tiempo a todos con sus peleas internas y que es una tomadura de pelo para los catalanes, sobre todo en este momento en que miles de familias lo están pasando tan mal a las puertas del invierno. Es un insulto que Junts, que hace tan solo un mes estaba en el Gobierno de la Generalitat, se comporte de esta manera tan irresponsable. Y, desde luego, nosotros no vamos a participar en este sainete de reyertas entre partidos separatistas que rebajan este Parlamento para convertirlo en un teatro de sus disputas infantiles.

¿Quieren que este Parlamento constate realidades? Pues, mire, yo le voy a decir unas cuantas. El Parlamento de Cataluña puede constatar que ustedes, los separatistas, han dado un golpe de estado, quebrantan cada día el orden constitucional, quebrantan gravemente la convivencia social, vulneran todos los días los derechos lingüísticos de más de la mitad de los catalanes –con la complicidad imperdonable del PSC–, desafían permanentemente el estado de derecho y son los principales responsables de la deslealtad institucional, la ruina, la división y la inseguridad ciudadana que padece Cataluña, por no mencionar la corrupción y el saqueo de la trama del tres *per cent* que se está ahora juzgando en la Audiencia Nacional y por la que se piden penas de prisión de veintiún años de cárcel..., de hasta veintiún años de cárcel, entre otros, a todo un *exconseller* de la Generalitat, el señor Germà Gordó, cabecilla, supuestamente, de la organización criminal.

Estas son las cosas, estas son las realidades que puede constatar este Parlament: corrupción, división, ruina, inseguridad y deslealtad. En definitiva, reitero lo que he dicho al comienzo de esta intervención, de esta breve intervención: que no vamos a participar en esta votación porque nos parece una moción absurda.

Ante un gobierno como es el Gobierno de la Generalitat, que está en abierta rebeldía desde hace una década, lo único que cabe hacer y cabe constatar son dos cosas: por una parte, que hay que aplicar en Cataluña el artículo 155 de la Constitución de una forma estable y de una forma duradera para retornar a la senda del sentido común y del respeto a la legalidad, y, por otra parte, que es preciso ilegalizar aquellos partidos que, por una parte, fragmentan la cohesión social y, por otra parte, atacan la unidad nacional, como ya hacen otras naciones de Europa, por ejemplo, como Francia, como Alemania o como Portugal.

Mire, estos días me fijaba en Portugal, en la ley de partidos portuguesa, que prohíbe los partidos que no sean de ámbito nacional. Mire, prohíbe en concreto los partidos que por su designación –y aquí algunos de ustedes se pueden sentir representados– o por sus objetivos programáticos sean de índole o de ámbito regional. ¿Se imaginan qué maravilloso sería que en España hubiera una ley como la portuguesa? Todo llegará; estén seguros.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Vicepresidenta, diputades, diputats, consellera... Dues cites de context –i llegeixo textualment–: «La humanitat ha d'escollir entre cooperar o morir, o un pacte per la solidaritat climàtica o un pacte pel suïcidi col·lectiu.» Ho deia fa uns dies a Egipte, a la cimera pel clima del COP27, el secretari general de l'ONU, l'António Guterres, a la conferència davant els caps d'estat. I la contundència de la frase pronunciada per un càrrec mundial dona la mesura de la gravetat del moment que vivim. Crisi civilitzadora, fallida dels models i sistemes extractius que ens han portat fins al col·lapse que afrontem, el capitalisme, el neoliberalisme, les lleis del mercat i el capital, que moltes de les diputades i diputats d'aquest hemicicle defensen amb vehemència, ens han portat al precipici.

Hi ha urgència per sortir d'aquest marc, deixant d'aplicar les fórmules de sempre de forma dràstica. Un gir de cent vuitanta graus, un canvi de model que incumbeix els estats i tots els governs. Si Catalunya ja fos un nou estat d'aquest continent europeu que s'escalfa dos cops més ràpid que la mitjana mundial, com ha alertat fa pocs dies un informe de l'Organització Meteorològica Mundial i el servei Copernicus de la Unió Europea, hauria de decidir a quin costat se sumaria, si el de la cooperació i la solidaritat climàtica per sobreviure o si el suïcidi col·lectiu.

Desgraciadament, seguim essent una autonomia sota l'opressió de l'Estat espanyol. Però, tot i així, aquest Govern té capacitat per prendre decisions en un sentit o l'altre, o, si més no, per batallar-ho. I teníem l'oportunitat d'impulsar aquest gir, aquest canvi de model, però el rumb del Govern no ha sigut el que necessitava el país. I sota la promesa de grans transformacions ecològiques, econòmiques i socials, només hem trobat més del de sempre: models caducats que perpetuen desigualtats i extractivisme, models que obvien la cura de la vida, models que empobreixen les majories socials i destrueixen els ecosistemes, el clima i tota sobirania i dignitat humana.

Segona cita: «Atès que les autoritats espanyoles només han reconegut divuit dels seixanta-cinc casos i que les sol·licituds per aquests casos no s'han fet públiques, no és possible establir de quina manera haurien tingut un impacte immediat o haurien constituït una amenaça imminent a la seguretat nacional o la integritat de l'Estat.» Ho diu l'informe del Parlament Europeu sobre l'escàndol del programari Pegasus, que atribueix al Govern espanyol l'espionatge a independentistes catalans, conegut com el «Catalangate». La primera versió d'aquest informe s'ha fet pública aquest dimarts a Brussel·les, i qüestiona que aquest espionatge pogués estar justificat per raons de la seguretat nacional.

Ahir la nostra diputada Montserrat Vinyets preguntava al president si aquest Govern seguiria confiant en un estat que ens espia i que encadena una defensa de la violència d'estat expressada escandalosament per Narcís Serra i Barrionuevo, i que també representa un ministre com Marlaska –sí, el de les denúncies per les tortures i ara per la tràgica gestió de la frontera a Melilla. Què més necessiten que passi per saber que una futura república catalana basada en els drets, en les llibertats, en la radicalitat democràtica i la justícia social no pot tenir res a veure amb aquest Estat que no ha fet net del franquisme ni sembla tenir cap intenció de fer-ho?

El nostre destí com a poble que decideix i s'autodetermina no pot estar encallat en una trampa que usa el diàleg com a esquer. És hora de passar a l'ofensiva i lluitar per la nostra sobirania per garantir condicions de vida digna, drets nacionals i civils i la fi de la repressió, una repressió que travessa les vides de més de quatre mil persones i tots els seus entorns.

Teníem, en encetar la legislatura, l'oportunitat d'impulsar aquest gir, aquest canvi en relació amb l'Estat, aquesta resolució del conflicte via l'assoliment de l'autodeterminació i l'amnistia com a premissa. Aquest Govern ha perdut la nostra confiança, sí. Per això votarem a favor de la moció. Però no s'equivoquin: les nostres raons són unes altres que les de Junts, perquè vostès recriminen al Govern la seva falta de valentia i decisió per defensar l'independentisme i plantar cara a l'Estat, però després són els primers de doblegar-se als interessos oligàrquics del poder econòmic dirigit des de Madrid per defensar macroprojectes que els agermanen amb el PSOE i el PP sense cap tipus de rubor: aeroport, jocs olímpics, Quart Cinturó..., la llista és immensa. Defensen un model econòmic, amb el Hard Rock i amb tants altres projectes, absolutament als antípodes del nostre.

I acabar amb la submissió –acabo, vicepresidenta– al Regne d'Espanya passa també per la ruptura amb el seu model de poder econòmic de gran capital i l'IBEX 35, i amb les casposes oligarquies que el franquisme es va procurar de deixar ben lligades.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Començo amb un apunt. Saben què estaria molt bé a Espanya? Que els partits nazis o els partits que diuen coses nazis estiguessin il·legalitzats. (*Aplaudiments.*) I jo crec que això algun dia arribarà; això algun dia segur que arribarà.

Bé, entrant en la moció, jo crec que la moció constata una realitat, que és la fi de la majoria parlamentària de la investidura. Una constatació que jo crec que no és d'ara, sinó que és, fins i tot, diria, des del primer dia, des de la mateixa investidura, perquè vostès han aconseguit, no?, anar degradant aquesta majoria parlamentària en un any i mig amb una bronca diària, amb paràlisi, amb desgovern. I jo podria, fins i tot, passar-me només els cinc minuts d'aquesta moció parlant només de la quantitat de vegades que vostès s'han discutit, s'han barallat.

Però té una virtut, aquesta moció, que és que constata que tenim un govern en minoria absoluta, només amb trenta-tres diputats i diputades, i que, a més a més, està poc acostumat al diàleg, a la negociació i a l'acord. Allò que reclama Esquerra Republicana li costa a vegades practicar-ho. I cal complir els acords, i amb això hi estic d'acord, i ho deia el senyor Rius. Però, si parlem de complir els acords i de la paraula donada, sap en què més s'ha incomplert l'acord de pressupostos de l'any 2022? En salut, en habitatge i en fiscalitat, tres àrees que gestionava Junts per Catalunya. Suposo que té a veure amb que van aprovar uns pressupostos en contra d'aprovar els pressupostos, que és una altra cosa que també s'han inventat a Catalunya.

Constatada la realitat, que és una majoria parlamentària que no va existir des del primer dia, la pregunta és: i ara què? Què proposen uns i altres? Perquè portem mesos –mesos– on només parlen de vostès, de les seves relacions, de les seves baralles, dels seus problemes. I els problemes de la gent on queden en el debat parlamentari en el que discutim en aquesta cambra? Perquè, i ara què?

Sabem el que farà Junts. Junts farà oposició. De fet, ho recollia perfectament el gag del *Polònia*. Deia: «I què farem ara? –Farem oposició. –Però si això ho fèiem ja quan estàvem dins del Govern!» Per tant, sabem el que farà Junts. La pregunta és què farà Esquerra, què farà el president i què farà el Govern, perquè el Govern ha de governar, i portem molt de temps en el qual el Govern no governa.

I la pregunta és: què proposen per a Catalunya? Què proposen per a la propera dècada? Quin model de país tenen? Quines respostes tenen als problemes de la gent? Hi insisteixo, els problemes de la gent, no els problemes dels partits, no els problemes de les seves relacions entre vostès, no els problemes de la seva competició electoral, sinó els problemes de la gent. Ens paguen per això, per resoldre els problemes de la gent, no per crear més problemes a la gent.

I, miri, jo sé... Junts no té proposta. Si... Per exemple, la proposta econòmica de Junts –ho deien ara, també ho deia abans el diputat a l'anterior moció–: rebaixes fiscals, eliminar patrimoni i eliminar successions. Si aquest és el seu model econòmic... Per cert, un govern econòmic que ha naufragat, que s'ha estimbat, que ha fracassat al Regne Unit en només quaranta-cinc dies. Això és el seu model econòmic, que és un model econòmic fallit. Per tant, jo entenc: Junts per Catalunya no té proposta. Però, mentre es constata que no s'entenen, que estem en temps d'impàs, el temps corre per a la gent i la vida de la gent no s'espera a que resolguin els seus problemes.

I, miri, nosaltres sabem quina Catalunya volem. Nosaltres tenim un projecte per a Catalunya per a la propera dècada, i tenim un pla per fer-ho possible. Nosaltres volem la Catalunya potència energètica i líder en renovables. Nosaltres volem una Ca-

talunya amb més cohesió social i menys desigualtat. Nosaltres volem la Catalunya del tren. Nosaltres volem una Catalunya amb habitatge digne. Nosaltres volem una Catalunya amb sanitat pública i de qualitat per a tothom, independentment d'on hagin nascut o quants diners tinguin a la seva butxaca. I per això els hi diem: enfront de les seves constatacions, les nostres esperances i les nostres realitats, i enfront de les seves baralles –espero, d'una vegada per totes–, pressupostos per canviar la vida de la gent.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Bueno, yo voy a ser muy breve. Esta moción es ridícula, y nos vamos a abstener.

Creo que en este debate se han dicho muchas cosas no muy inteligentes, por no decir «tonterías». Se ha preguntado insistentemente qué quiere hacer Esquerra Republicana. Yo creo que no hay ninguna duda de lo que quiere hacer Esquerra Republicana. Esquerra Republicana se propone seguir en el Gobierno, gobernando en minoría y con geometría variable. Y, de momento, *se'n van sortint*, lo van consiguiendo. La gran pregunta es qué quieren Junts y el PSC; esa es para mí la gran pregunta del millón. O sea, ¿qué quieren Junts y el PSC? ¿Por qué no hacen una moción de censura? Nosotros hemos ofrecido nuestro apoyo a una moción de censura. ¿Por qué no piden elecciones? Nosotros hemos pedido elecciones.

Entonces, a ver, ya puestos a especular, que aquí todo el mundo especula, en el caso de Junts reconozco que toda mi capacidad de análisis se estrella contra una bola de cristal muy opaca. Yo veo un *no future* en Junts, de *consellers* de la Generalitat a ángeles del infierno.

En el caso del PSC, visto lo visto, veo una progresiva obiolización de su postura. Yo no quiero ser pájaro de mal agüero, pero les recuerdo que también por Jordi Pujol nadie daba un duro, nadie pensaba que fuera a durar, y veintitrés años después ahí seguía –ahí seguía.

Y, respecto a Esquerra Republicana, bueno, yo discrepo de su alegre afirmación de que ustedes creen que sea irresponsable, una moción de censura. Entiendo que ustedes no la pidan, ¿eh? También entiendo que no pidan elecciones. Yo entiendo que ustedes hacen lo que les conviene. Ahora, no lo llamen «lo más responsable». Tampoco presuman de mayoría independentista, porque, si algo queda claro, es que, a ver, en la calle hacía mucho tiempo que no ha habido..., yo creo que no ha habido nunca una mayoría independentista. Mi opinión personal es que había una mayoría engañada por el independentismo que cada vez lo está menos. Y aquí, aquí dentro, había una falsa mayoría política y parlamentaria por el independentismo, que también se está resquebrajando a marchas forzadas. Entonces, bueno, ¿qué tal si probamos con otra Cataluña *sencera*?

Y total, yo ya lo dejo aquí, porque, total, para abstenerme, creo que..., ja m'he explicat prou.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; presidenta, muchas gracias. Yo lo voy a hacer también desde el escaño, porque también vamos a ser bastante breves.

Adelanto también que nos vamos a abstener en esta moción. Y lo vamos a hacer por una cuestión muy sencilla. Ya que la cosa parece que va de constataciones, pues nosotros constatamos que jamás hemos tenido confianza en este Gobierno, ni cuando el Gobierno lo formaban Esquerra y Junts, ni tampoco cuando el Gobierno lo forma en solitario Esquerra Republicana. Por tanto, es difícil perder algo que ya no teníamos de inicio.

Es evidente que el objetivo de este Gobierno no es otro que el de seguir dividiendo a la sociedad catalana para seguir viviendo unos años más del cuento del *procés* mientras vulneran los derechos de muchos y nos asfixian a impuestos a todos. Y, por tanto, ahí el Partido Popular no va a estar.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies. Miraré de fer algunes consideracions. D'entrada, donar les gràcies als partits que ja han manifestat que hi votarien a favor i que donarien suport a aquesta moció.

Un parell de qüestions. En aquesta moció no estem parlant del que pensa Junts, de si hem sortit o no del Govern; això ja va passar fa més d'un mes, i això ho han de superar. Estem parlant de quina majoria parlamentària sustenta aquest Govern, de quina confiança parlamentària té aquest Govern. De fet, això és una moció de claredat; d'alguna manera és una moció de claredat –aquesta sí.

Fa dies que fan una miqueta el discurs aquest de la política útil i tot... Està molt bé. Jo el sento molt, vaja. Però, vostès tenen l'exclusivitat de la utilitat? La feblesa d'un govern és útil? La pèrdua d'una majoria parlamentària és útil? O és més útil per a la ciutadania la suma de les mirades?

No havia fet referència, és veritat... El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana havia presentat unes esmenes al text que els hi acabo de citar. Ja li vaig dir a la diputada Vilalta que, més que unes esmenes, eren una moció nova. Vaja, vull dir, que era una moció totalment diferent. Per tant, jo els convido al fet que, en virtut de la iniciativa parlamentària que tinguin, presentin una moció en aquest Ple.

El president pot decidir no utilitzar les fórmules existents per saber si compta o no amb la confiança d'aquesta cambra; és la seva decisió i està, lògicament, en el seu dret. Però la resta de grups parlamentaris tenim el dret a constatar la pèrdua d'aquesta confiança; aquesta també la tenim. I els governs funcionen quan es compleixen els acords; aquesta és, lògicament, una altra realitat.

El cinquanta-dos per cent d'independentistes existeix, però no tenia totes les mirades en aquest Govern, no les tenia. El cinquanta-dos per cent existeix per fer la independència, no només per fer un govern. (*Alguns aplaudiments.*) I la realitat –ja acabo, presidenta, disculpi– saben quina és? Que vora dos tercers parts d'aquest Parlament han constatat la pèrdua de confiança en aquest Govern i el president de la Generalitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Abans de procedir a les votacions dels dos punts substanciats aquesta tarda, pasarem a donar lectura de la declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de la Infància.

Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de la Infància

401-00026/13

I li dono la paraula a la secretària segona, la senyora Aurora Madaula.

La secretària segona

«Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de la Infància.

»El Parlament de Catalunya se suma a la celebració del Dia Mundial de la Infància i destaca els grans assoliments a favor dels drets dels nens, nenes i adolescents, recordant, però, que encara hi ha reptes pendents a Catalunya i a tot el món perquè els drets de la infància siguin una realitat, en compliment de la Convenció sobre els drets de l'infant, aprovada per les Nacions Unides fa trenta-tres anys.

»Els infants i adolescents s'enfronten avui a múltiples desafiaments, com la pobresa i les desigualtats, la crisi climàtica, la violència, les conseqüències de la pandèmia de covid, guerres com la d'Ucraïna o el creixement dels discursos d'odi. Aquests desafiaments posen milions de nens, nenes i adolescents en una situació extremament complicada i comprometen llur nivell de benestar ara, però també les oportunitats de desenvolupament i supervivència demà.

»Garantir el compliment dels drets dels nens, nenes i adolescents és una qüestió col·lectiva i de compliment obligat. Quan un nen o una nena veu limitada la satisfacció dels seus drets, l'impacte en el seu benestar emocional és directe. Per això, tota la societat té un rol fonamental per a garantir que tots els infants i adolescents se sentin emocionalment satisfets.

»El Parlament de Catalunya constata la necessitat de prendre decisions fermes per a garantir que cap infant no quedi enrere i que tots puguin desenvolupar al màxim llur potencial.

»El Parlament de Catalunya es compromet a impulsar mesures amb les finalitats següents: promoure una major i més eficient inversió en la infància, garantint que s'assignen els recursos necessaris per a afrontar els reptes indicats, amb els drets de la infància al centre; escoltar les preocupacions i necessitats dels infants i adolescents, i incloure-les d'una manera transversal en l'acció política, promovent llur participació per a dissenyar, conjuntament amb ells i elles, les estratègies per a la recuperació d'aquesta crisi; tenir en compte, en totes les decisions relatives a la crisi i a la recuperació que tinguin impacte sobre la infància i l'adolescència, els principis rectoros de la Convenció sobre els drets de l'infant: l'interès superior de l'infant, el dret a la vida, la supervivència i el desenvolupament, i el dret a la participació i a la no-discriminació; promoure les accions necessàries per a complir els disset objectius de desenvolupament sostenible i l'acord de París i convertir la crisi provocada per la pandèmia de covid en una oportunitat per a invertir en el present i futur de la infància, reconstruint millor i amb un enfocament de sostenibilitat, sense perdre de vista l'amenaça de la crisi climàtica i el seu impacte negatiu sobre la infància; desplegar accions i aconseguir resultats a favor de la infància en tots els nivells, enfortint la cooperació internacional per al desenvolupament, tenint en compte l'impacte de la covid als països en desenvolupament i garantint la vacunació global i els sistemes de salut enfortits.

»Palau del Parlament, 10 de novembre de 2022.»

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ara sí, un cop llegida la declaració i acabats els debats, procedim, tot seguit, a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 22 i 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la paràlisi recurrent del Govern i els plans per a afrontar la propera crisi (continuació)

302-00202/13

Comencem pel punt número 22, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la paràlisi recurrent del Govern i els plans per afrontar la propera crisi.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt queda aprovat amb 81 vots a favor, 6 en contra i 41 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 114 vots a favor, cap en contra, 14 abstencions i una persona que no ha votat.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat rebutjat amb 26 vots a favor, 31 en contra i 72 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 127 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat rebutjat per 18 vots a favor, 48 en contra i 64 abstencions.

Votem ara el punt 6.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat per 114 vots a favor, 6 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 6.a bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 123 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 6.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 77 vots a favor, 33 en contra i 19 abstencions.

Votem ara el punt 6.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 42 vots a favor, 39 en contra i 48 abstencions.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 50 vots a favor, 46 en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 129 vots a favor.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 73 vots a favor, 39 en contra i 17 abstencions.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 81 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat rebutjat per 18 vots a favor, 111 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació política actual i la continuïtat de la catorzena legislatura amb un govern en minoria (continuació)

302-00206/13

Passem ara a votar el punt número 24 de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació política actual i la continuïtat de la catorzena legislatura amb un govern en minoria. Votem tot el text de la moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 78 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions, i 9 persones que no han votat.

Per tant, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts.